

Khuyh Thành Chi Loạn

Contents

Khuyh Thành Chi Loạn	1
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	4
3. Q.1 - Chương 3	7
4. Q.1 - Chương 4	10
5. Q.1 - Chương 5	12
6. Q.1 - Chương 6	15
7. Q.1 - Chương 7	18
8. Q.1 - Chương 8	21
9. Q.2 - Chương 9	23
10. Q.2 - Chương 10	26
11. Q.2 - Chương 11	28
12. Q.2 - Chương 12	31
13. Q.2 - Chương 13: Cương 13	33
14. Q.2 - Chương 14	36
15. Q.2 - Chương 15	38
16. Q.3 - Chương 16	42
17. Q.3 - Chương 17	45
18. Q.3 - Chương 18	48
19. Q.3 - Chương 19	50
20. Q.3 - Chương 20	54

Khuyh Thành Chi Loạn

Giới thiệu

Truyện xuyên không là một thể loại thu hút khá đông đảo bạn đọc chính bởi vì sự hấp dẫn của truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuyh-thanh-chi-loan>

1. Q.1 - Chương 1

Hôm nay trời trong nắng ấm, ngàn dặm không mây, thật đúng là thời tiết thích hợp để đi dạo phố.

Hiên Nhi ngậm nga khê hát, cầm trong tay cây kem hương thảo, nhảy tung tăng về phía trước, đi theo sau cô là Mễ Kỳ-người em trai sinh đôi của cô. Giờ phút này đây, Mễ Kỳ với vẻ mặt bất đắc dĩ đang nhìn theo cái cứ chỉ quá đổi ngây thơ khó hiểu của bà chị chỉ sinh ra trước cậu một giây; tại sao cùng từ một bụng mẹ mà ra lại khác biệt lớn đến thế?

Đang lúc Mễ Kỳ cảm thấy rất buồn bực thì chợt nghe có tiếng gọi cậu, cậu liền quay đầu tìm nơi phát ra âm thanh đó, nhìn lại té ra là anh bạn cùng lớp tên là Đại Cường, thế nên đi về phía cậu ta chào hỏi: “Đại Cường, trời nóng thế này mà cũng đi dạo phố sao?” Hiên Nhi thấy có người quen cũng vội vàng chào hỏi. “Xin chào, cậu là bạn của Mễ Kỳ sao? Rất vui được gặp cậu.” Đại Cường nhìn Hiên Nhi đang ăn kem, liền lấy tay bấm vào Mễ Kỳ, cười nói, “Thì ra cậu cũng đi dạo phố với em gái à, tớ nghĩ, hôm nay trời nóng như thế, chúng ta đàn ông con trai sao lại chán như thế chứ, tớ cũng bị cô em bắt đi đây này, có lẽ chúng ta là đồng bệnh tương liên rồi.” Nói xong liền thở dài, vỗ vỗ bả vai Mễ Kỳ, chợt nghe thấy tiếng em gái gọi mình nên cậu ta vội đi trước.

Mễ Kỳ nhìn người bạn đi xa xong mới phát hiện Hiên Nhi đang rất tức giận trừng mắt nhìn mình, “Lúc nào cũng vậy, cứ hễ đi ra ngoài với em mà gặp người quen thì đều bị nhận nhầm thành em gái em, em cũng chẳng cần giải thích gì cả, có thể ngay bản thân em cũng muốn thế đúng không, từ khi sinh ra cho đến bây giờ, em chưa bao giờ gọi chị một tiếng chị gái, chị chịu đựng đã lâu lắm rồi, dù sao cũng mặc kệ, từ giờ trở đi em phải gọi chị là chị gái” Mễ Kỳ thấy đáng vẻ khi tức giận của Hiên Nhi rất đáng yêu, không nhịn được mà cười, “Làm sao bà có thể là chị gái tôi chứ, về đáng người, tôi còn cao hơn bà một cái đầu, hơn nữa, bây giờ bà đã mười tám tuổi rồi, vậy mà còn ngây thơ như thế ư, cũng có thể bà cố ý muốn làm một con búp bê không lớn, so đi so lại, tôi vẫn giống là anh trai bà hơn.” Nói xong liền trêu chọc, “Ngoan nào em gái, gọi một tiếng anh trai đi.” Mễ Kỳ vỗ đầu Hiên Nhi, cười cười nhìn cô.

Hiên Nhi sau vài giây chờ người mới bắt đầu nói, “Cho dù, cho dù là như vậy, nhưng chị sinh sớm hơn em là sự thật, em nên gọi chị là chị gái mới đúng. Mễ Kỳ tỏ ra vô lại nói, “Là tôi thấy mẹ lầm rồi, nhất định lúc sinh ra đã bế nhầm đứa rồi, phải là tôi sinh ra trước mới đúng, chờ lát về nhà hỏi mẹ là biết ngay thôi.” Hiên Nhi không biết nên phản bác thế nào nữa, lúc nào cũng thế, rõ ràng người đúng là mình, nhưng kết quả lại là bị cậu làm cho á khẩu không nói được. Lúc trước cũng đã gặp việc tương tự thế này, nhưng ngay bản thân lúc đó cũng chẳng để ý, chẳng biết hôm nay làm sao nữa, tóm lại chỉ muốn nghe Mễ Kỳ gọi mình một tiếng chị gái, giống như sự là sau này sẽ không bao giờ được nghe tiếng gọi đó nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hiên Nhi không khỏi đau xót, nước mắt liền chảy xuống, càng nghĩ càng oan ức, vội vàng đẩy Mễ Kỳ ra, “Chị sẽ không bao giờ để ý tới em nữa.” Nói rồi khóc chạy đi.

Mễ Kỳ buồn bực nhìn Hiên Nhi chạy xa “Như thế nào mà vừa mới vui vẻ thế đã khóc rồi? Con gái thật đúng là dễ thay đổi.” Tuy miệng nói như vậy, nhưng trong lòng rất lo lắng cho sự an toàn Hiên Nhi, cũng vội vàng đuổi theo.

Hiên Nhi vừa khóc vừa chạy, đợi lúc cô phục hồi tinh thần thì đã phát hiện mình đang đứng ở giữa đường cái, nhìn những chiếc ô tô gào thét lướt qua bên cạnh khiến Hiên Nhi nhất thời sợ hãi. Đúng lúc đó, một chiếc ô tô chạy vội về phía cô, Hiên Nhi bị dọa cho chết sống, hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ, chỉ biết trơ mắt đứng nhìn ô tô lướt qua.

Mễ Kỳ chạy đi tìm thì phát hiện Hiên Nhi đang đứng giữa đường cái, mà mắt thấy chiếc ô tô kia như muốn đụng vào Hiên Nhi.

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Hiên Nhi cảm thấy có một luồng sáng trắng chói mắt vây lấy quanh cô, vào giây phút đối mặt với tử thần, cô nghe thấy Mễ Kỳ kinh hoàng gọi cô là chị gái... Sau đó thì lâm vào bóng tối.

Hiên Nhi ngược nhìn bầu trời, đứng hình vài giây sau mới nhận ra đây không phải là mơ, bản thân mình chưa chết, mà cảm giác đau đớn trên người cũng chẳng có, nằm trên đất an toàn.

Đang lúc Hiên Nhi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi thì một âm thanh già nua vang bên tai: “Tiểu nữ

oa, người tỉnh rồi sao.” Hiên Nhi quay đầu lại, thấy một ông lão đầu râu đều bạc, mặt bị râu che hơn phân nửa, không thấy rõ là người như thế nào, nhưng dựa vào ánh mắt tràn đầy nghị lực, có thể thấy được ông ta người già nhưng tâm không già, nhất định là một tên quái nhân khó chơi đây.

Lão nhân kia thấy Hiên Nhi cứ nhìn chăm chăm vào mình, cho là trên mặt mình có gì đó, vội sờ vào mặt nói thầm: “Không có gì kì quái cả, tiểu oa nhi, người nhìn cái gì thế?” Hiên Nhi ngồi dậy, tay sờ bộ râu bạc của ông ta, giật giật, hỏi: “Lão gia gia, cái này có phải thật không?” Lão nhân rên rỉ gạt tay Hiên Nhi ra, đau đớn kêu lên: “Đương nhiên là thật rồi, đau chết đi được.” Lúc này Hiên Nhi mới chú ý đến nơi khác, thì ra không phải mình đang nằm trên đất, mà là trên một tảng đá trơn bóng, hoa cỏ xung quanh nơi nơi đều kì quái, còn có một cái ao rất lớn. Tất cả những thứ này đều được bao phủ bởi một làn sương mỏng manh, chừng như chính là nhân gian tiên cảnh. Hiên Nhi nhảy xuống tảng đá, chạy đến bên cạnh ao, vươn tay vào trong ao, một cảm giác mát lạnh nhất thời truyền đi khắp toàn thân, nhìn mọi thứ trước mắt, Hiên Nhi không khỏi cảm thán: “Nơi này đẹp quá, những thứ này dường như đều là trong mộng.” Hiên Nhi quay đầu lại, nhìn thấy lão nhân bèn nói: “Lão gia gia, đây là thiên đường sao? Còn ông là thần tiên đúng không, nhất định là sau khi chết linh hồn tôi đã đến nơi này, đúng không?” Lão nhân cười nói: Nha đầu ngốc, người không chết, là ta đã gọi người đến đây, nơi đây không phải là thiên đường, là núi tiên Bồng Lai.” “Núi tiên Bồng Lai? Sao từ trước tới nay tôi chưa nghe qua?” Hiên Nhi nghi hoặc hỏi.

“Nơi này không giống với đất nước của người, người đã tới một thời đại khác.” lão nhân cẩn thận trả lời những nghi hoặc của Hiên Nhi.

“Vậy vì sao ông lại đem tôi về đây?” Hiên Nhi hỏi, không có lí do hẳn ông ta sẽ không vô duyên vô cớ đem nàng tới nơi này.

“trong lúc ta đang xuyên không thì thấy bóng dáng đập vào mắt, thấy người đang đối mặt với nguy hiểm, cho nên ta mới cứu người, đem người tới đây.” Lão nhân thành thật nói.

Hiên Nhi không nghĩ rằng là vì ông ta muốn cứu mình, mà ngay cả bản thân nàng mới vừa rồi còn cho ông ta là người xấu, trong lòng không khỏi xấu hổ, bản thân lại lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Hiên Nhi thật lòng cảm tạ nói: “Lão gia gia, cảm ơn ông đã cứu tôi.” Lão nhân nghe xong thì xua tay nói: “Cái này chẳng qua là nhắc tay làm việc thôi, không cần cảm ơn, bây giờ ta dẫn người đi xem những nơi khác, núi Bồng Lai này không phải cái gì cũng tốt, nhưng cảnh sắc nơi đây thì đúng là tuyệt hảo, cho nên núi Bồng Lai này được xưng là đệ nhất thiên hạ cảnh, người bình thường khó mà được ngắm nhìn nó.” Nói xong liền dẫn Hiên Nhi rời đi, vừa đi vừa nói chuyện về núi Bồng Lai, là ngọn núi tòa kỳ trong lòng mọi người, nói là kỳ bởi vì nó vừa cao lại vừa thần bí. Người muốn lên đây, nếu là bình dân dân chúng, chỉ sợ ngay cả hồ linh thánh phía Tây tìm khắp nơi cũng không tìm thấy; người luyện võ, cho dù là may mắn qua được hồ nước thì cũng không lên được núi, nhưng nếu là người tu đạo, thì chuyện này mà nói đối với họ chẳng khác gì nhắc tay lên. Cứ nói chuyện thế, chẳng bao lâu bọn họ đã đi tới bên một cách núi đen, Hiên Nhi nhìn xuống vực, cảm thấy đầu óc choáng váng, vội nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

Lão nhân thấy thế liền nói, “Đây là lần đầu tiên người thấy một nơi cao như vậy, nhìn xuống dưới khó mà tránh khỏi choáng váng hoa mắt, đợi quen dần rồi thì sẽ tốt thôi, bây giờ ta đưa người đi gặp một người.” Nói xong liền nhẹ nhàng búng ngón tay, một đám mây đã dừng bên chân ông ta, lão nhân đứng lên trên, ngoắc ngoắc Hiên Nhi lại nói “Lên đây.” Hiên Nhi không dám tin vào hai mắt mình, không hề nghĩ rằng sẽ có ngày bản thân có thể cưỡi mây đạp gió.

Hiên Nhi sợ rằng khi mình giẫm lên thì sẽ ngã xuống nên chân chừ không dám bước lên.

Lão nhân thấy cô chân chừ không dám tiến tới thì bèn khích lệ nói: “Lại đây đi, có ta ở đây, đừng sợ gì cả.” “Thật sao, ông sẽ không gạt tôi chứ?” Hiên Nhi vẫn rất lo lắng.

Thấy ông ta gật đầu khẳng định, Hiên Nhi mới từng bước một thật cẩn thận đi tới, chân nhẹ nhàng dẫm lên, nhưng lại sợ ngã xuống, nên cứ túm lấy chặt quần áo của lão nhân không chịu buông tay.

Lão nhân không nói gì, chỉ điều khiển đám mây rời khỏi mặt đất.

Hiên Nhi cảm thấy gió bên tai mình nhẹ nhàng phát quá, nhìn cảnh vật cứ lướt qua bên mình, cảm thấy vui vẻ cực kì, tay không tự chủ được đã buông ra từ lúc nào, chỉ chỉ khắp nơi, sợ hãi kêu lên.

Một hồi lâu sau, lão nhân ngừng lại, Hiên Nhi thấy một tòa cung điện to lớn sừng sững ở ngay trước mặt, mấy cây cột ngọc bạch như vươn cao xuyên qua bầu trời, cây cột trn cửa sau đại điện, có khắc vài chữ vừa to lại vừa cứng cáp “Phiêu Miểu Cung” [1], toàn cung điện trước mắt Hiên Nhi nhìn còn đồ sộ hơn cả cố cung Bắc Kinh, cảm thấy trên ngọn núi cao này lại có một kiến trúc to lớn như vậy, người xưa thật đúng là trí cao xuất sắc, năng lực phi phàm!

Lão nhân tay chấp sau lưng đi vào, Hiên Nhi cũng theo sát phía sau.

hiên Nhi theo lão nhân đi vào đại điện, thấy trong đại điện không có gì cả. Á, không đúng, có một thân ảnh màu trắng đang đứng bên cửa sổ, Hiên Nhi không kìm được đã bị thu hút.

Đó là một gã nam tử, hấn chống tay nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thân hình kia mặc toàn áo trắng, lại khiến cho Hiên Nhi cảm thấy như thế thật phiêu dật thoát tục, không biết dung mạo vị thần tiên kia là như thế nào?

Hiên Nhi đang suy nghĩ thì lão nhân đã cất tiếng: “Mau tới đây, đây là người mà ta mang đến cho con đây.”

“Sư thúc, thúc biết đây là cấm địa, mau đưa người thường trở về đi.” Hiên Nhi nghe thấy âm thanh giàu mị hoặc kia, tim không khỏi đập nhanh hơn.

Hắn xoay người lại, Hiên Nhi cứ như vậy mà ngơ ngác nhìn hắn.

Trên thế gian này còn có một nam tử mỹ lệ như thế ư, hai mắt sâu xa, làm cho người khác không khỏi bị hấp dẫn, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng gợi cảm, hơn nữa kèm theo đó là một gương mặt hoàn hảo, quả thật là hoàn mỹ, Hiên Nhi không khỏi thấy ngây ngốc.

Vị nam tử xoay người lại liền nhìn thấy Hiên Nhi bên người lão nhân, đó là một khuôn mặt khôn ngoan tinh tế, cái miệng nhỏ nhắn như cánh hoa anh đào, mũi thon xinh xắn, chỉ có cặp mắt to trong suốt như lưu li là đang nhìn hắn không chớp mắt, thân mình mảnh khảnh kia chỉ mặc một váy lụa trắng đơn giản, cứ như vậy đứng lặng ở đó, giống như một vị tiên tử không màng đến chuyện khói lửa chốn nhân gian, khiến ánh mắt y không khỏi sáng ngời.

Lão nhân thấy hai người đều đánh giá đối phương cho nhau, liền mở miệng nói: “Đây là tiểu nữoa mà ta đã cứu trong lúc xuyên không, giờ nhận làm đồ đệ của con đi.” Nam tử nghe nói như thế mới hồi phục tinh thần, từ tốn nói: “Tại sao phải làm đồ đệ của con?” Hiên Nhi cũng hồi phục tinh thần lại, vội hỏi: “Vì sao tôi phải làm đồ đệ của hắn ta?”

“Trên núi có văn tự qui định rõ ràng, không phải là đệ tử của bản môn, không thể ở lại trong núi, nếu để tiểu nữ oa này làm đồ đệ ta, chẳng phải nó và con cùng vai lứa sao?” Lão nhân lại hỏi lại.

“Ồ.” Hiên Nhi hiểu được, trong lòng cũng rất cao hứng, nhất được một mỹ nam làm sư phụ cũng không tồi.

2. Q.1 - Chương 2

Vị nam tử kia không phản đối gì, trong lòng lão nhân cười trộm Hiên Nhi, nói: “Còn không mau gọi sư phụ.” Hiên Nhi vội gọi một tiếng “sư phụ”. Vị nam tử chỉ “ừ” một tiếng rồi bước đi.

Hiên Nhi thấy sư phụ đã đi thì liền nói: “Vừa rồi sư phụ gọi ông là sư thúc, mà sư thúc chính là sư đệ của sư phụ của sư phụ, sư phụ của sư phụ lại gọi là sư công, vậy sư đệ của sư phụ của sư phụ nên gọi là sư thúc công?” *Qin: mịa cái đoạn này XX quá, đọc cái cv chả hiểu mô tê gì :|, ed xong mà đầu quay cuồng =))*
Lão nhân bị Hiên Nhi làm cho choáng váng đầu óc, không thể ăn khớp nổi, vội xua tay nói: “tùy người gọi thế nào cũng được.” Hiên Nhi vội ngọt ngào kêu lên: “Sư thúc công”. Lão nhân nghe thấy cách xưng hô này liền cảm thấy rất cao hứng, đã lâu lắm rồi lão ta chưa giao tiếp với người ngoài, đặc biệt là một tiểu nữ đệ thời đáng yêu như búp bê như Hiên Nhi đây. Bỗng nhiên lão nhân nghĩ, nói nhiều như vậy mà chưa biết tên của tiểu nữ búp bê này, bèn vội hỏi: “Tiểu oa nhi, người tên là gì?” Hiên Nhi bèn đáp: “Sư thúc công, ngài gọi tôi là Hiên Nhi là được rồi.” Lão nhân kêu lên một tiếng, Hiên Nhi vội đáp dạ.

Hiên Nhi bỗng nhớ tới thái độ lạnh nhạt vừa rồi của sư phụ, trong lòng không khỏi có chút buồn bã, hỏi: “Sư thúc công, sư phụ không thích ta phải không, vừa rồi hẳn ta giống như là không thích thú lắm.” Lão nhân nghe Hiên Nhi nói vậy bèn vỗ vai an ủi Hiên Nhi: “Hiên Nhi, sư phụ người ấy, nó không phải là không thích người, Hiên Nhi đáng yêu như vậy, nó ấy à, chẳng qua là do lâu lắm rồi không ra ngoài tiếp xúc với mọi người mà nên có chút không quen mà thôi, chờ một thời gian nó sẽ tự nhiên thích Hiên Nhi thôi.”

“Thật ư?” Hiên Nhi nghe lão nhân nói như vậy, trong lòng tràn ngập sự mong chờ, nhất định sư phụ sẽ yêu thích nàng cho xem.

Đột nhiên bụng sôi lên một tiếng, Hiên Nhi ngượng ngùng xoa bụng nói: “Sư thúc công, ta đói bụng rồi.” Lão nhân liền niệm một câu thần chú, bỗng một bàn đầy mỹ vị món ngon xuất hiện trước mặt Hiên Nhi, Hiên Nhi kinh ngạc kêu lên: “Sư thúc công, người quả là lợi hại, người không chỉ biết cười mây đáp gió mà còn có thể thực hiện ma pháp.”

“Cái gì mà ma pháp chứ, cái này gọi là linh lực, không phải là đói bụng sao? Còn không mau ăn đi.” Nói xong lão ngồi xuống một bên bàn uống rượu.

Hiên Nhi vội vàng ngồi vào ăn, quả thật nàng rất đói bụng.

Hiên Nhi không để ý một miếng đầy rau mà nói: “Sư thúc công, sư phụ ta gọi là gì?”

“Nó ấy à, là thần của toàn bộ vùng rừng núi này, mọi người gọi nó là Tây Linh Thánh Tử, đáng tiếc ta còn là sư thúc của nó, ngay cả linh lực cũng cao hơn nó, nhưng mà dân chúng lại không ai biết đến ta.” Lão nhân nói xong bèn uống một ngụm rượu.

Không phải là lão không biết nguyên nhân, cả đời lão không màng danh lợi, vui vẻ tự do, nhân nhã qua ngày mới là điều lão muốn.

Hiên Nhi cơm nước đã xong, lão nhân liền đưa nàng đi thăm nơi khác, còn chuẩn bị phòng cho nàng, Hiên Nhi cứ như vậy mà ở lại.

“Sư thúc công, có thể đổi màu cho bức màn này nhạt lại một chút không, trông rực rỡ quá.” Hiên Nhi đứng ở trong đại điện, tay không ngừng chỉ huy lão nhân, lão nhân bị nàng gây sức ép đến mức phải kêu khổ, nhưng vẫn nghe theo lời Hiên Nhi nói, tay búng một cái, màu sắc của bức màn liền biến đổi.

“Aha, trông thật giống một tòa thành thu nhỏ quá.” Hiên Nhi hài lòng nhìn thành quả của một tháng nay.

Đến đây một tháng, Hiên Nhi đã hoàn toàn quen thuộc hết những nơi này, mỗi ngày rảnh rỗi là nàng lại đi xung quanh tham quan, ngoài nàng ra thì không có ai dám đi tới ngọn núi này, mà họ cũng chẳng muốn đi.

Trong một tháng này, Hiên Nhi làm rất nhiều chuyện, nàng bảo sư thúc công biến gian phòng của mình thành gian phòng giống như ở hiện đại, những nơi khác cũng bị thay đổi.

Trong một tháng này, Hiên Nhi không hề gặp sư phụ, hỏi sư thúc công, ông chỉ nói là sư phụ đang bế quan, rồi không nói gì nữa, mà Hiên Nhi cũng không hỏi thêm.

Tây Linh Tử đi vào đại điện, phát hiện nơi này đã hoàn toàn thay đổi, mà trong đại điện kia nữ tử mặc trường lụa trắng đang còn bận việc với sư thúc của mình.

Đã một tháng Hiên Nhi không gặp sư phụ, cảm giác hẫng so với một tháng trước có phần phong độ hơn, vội chạy đến bên cạnh hắn.

Tây Linh Tử chỉ cảm thấy vị tiên tử như nhảy múa nhẹ nhàng này rất giống một cơn đợt gió nhẹ xẹt qua trong lòng hắn, cảm giác rất dịu dàng.

Hiên Nhi giật giật ống tay áo của hắn, dịu dàng nói: “Sư phụ, có phải như vậy càng đẹp mắt hơn không.” Hắn cứ nhìn Hiên Nhi kéo ống tay áo mình, thân mật như vậy, làm nũng như thế, không biết điều Hiên Nhi muốn hỏi chính là tòa cung điện này, hay là hỏi chính nàng không giống với lúc trước, dù sao thì đều cũng là khác với lúc trước nhiều.

Đúng vậy, một tháng này, thay đổi lớn nhất chính là Hiên Nhi, nàng dựa theo tập tục ở đây mà thay đổi quần áo cũng như trang sức cho phù hợp, bỗng nhiên áo choàng tóc của nàng bị bàn tay kì diệu của sư thúc công búng một cái, mái tóc dài xõa ra dài đến ngang eo, chỉ dùng một cây trâm búi một ít tóc thành một

búi trông rất thoải mái, xinh đẹp nói không nên lời, tiếp nữa là mặc bộ áo ngực màu trắng, một cái váy lưới màu trắng nổi bật lên càng khiến Hiên Nhi thêm yêu kiều.

Lão nhân nhìn hai người này đứng chung một chỗ bên tán dương: “Đúng là một đôi bách nhân nha, thật sự rất giống đôi thần tiên quyến rũ.” Hiên Nhi lập tức đỏ mặt, hờn dỗi nói: “Sư thúc công” rồi sau đó chạy đi.

Lão nhân thấy Hiên Nhi ngượng ngùng thì càng trêu chọc: “Hiên Nhi à, những gì sư thúc công nói đều là thật đấy.”

Tây Linh Tử cũng với vẻ mặt ngạc nhiên nhìn lão nhân, hẩn một lòng dốc sức tu đạo, sư thúc cũng không phải không biết, hôm nay sao lại có thể đùa một cách nhảm chán như thế chứ, chẳng lẽ lão ta có âm mưu gì?

Lão nhân thấy hẩn cứ nhìn chăm chú soi xét mặt mình thì trong lòng không khỏi sợ hãi, chẳng lẽ bị hẩn nhìn thấu cái gì rồi? Nhưng vẫn làm bộ như chưa từng nói gì, bèn vội đi tìm Hiên Nhi.

“Chán quá đi!” Đây là lần kêu gào thứ ba trăm tám mươi của Hiên Nhi, “Sư thúc công, chúng ta làm gì đây? Ở trên núi này, cái gì cũng đã thử qua một lần, đúng là chán quá đi.” Vẻ mặt cau có của Hiên Nhi lúc này trông rất đáng yêu.

Lão nhân thấy nàng thở dài, nghĩ đến kế hoạch cũng đã đến lúc thực thi, liền nói với Hiên Nhi: “Hiên Nhi này, còn một chỗ người chưa tới bao giờ đấy.” Hiên Nhi nghe thấy thế thì vội hỏi: “Ở đâu?”

“Chính là phòng luyện đan ấy, bên trong có rất nhiều bảo bối nhé.” Lão nhân bắt đầu dụ dỗ.

Hiên Nhi nghe thế thì cảm thấy phấn khởi hẩn, vội vàng hỏi: “Thật sao?”

“Đã khi nào ta lừa người chưa.” Bộ dạng của lão nhân trong rất thành khẩn.

Hiên Nhi không để ý lắm, lúc trước nàng nói muốn vào xem một chút, nhưng lão nhân nói là không được, chắc chắn là mật thất, mà nơi sư phụ bế quan cũng không cho nàng đi, lần này thì nàng mặc kệ.

Hiên Nhi đi thẳng đến phòng luyện đan, không nhìn thấy vẻ mặt lão nhân đặc ý vì gian kế đã được thực hiện, lão ta cười đi theo phía sau.

Hiên Nhi bước vào phòng luyện đan, đã bị từng dãy bình bình lọ lọ ở đây thu hút, nhìn nơi này một chút, sờ nơi đó một chút.

Lão nhân vừa vào cửa đã thấy một mớ hỗn độn, mà Hiên Nhi đang quấy phá ở đó, liền vội vàng ngăn lại: “Được rồi, được rồi Hiên Nhi, còn như vậy nữa thì sư phụ người mà biết hẩn là tức giận lắm.” Hiên Nhi vừa nghe nhắc đến sư phụ thì liền dừng tay, tuy sư phụ trông rất tuấn mĩ nhưng lại lạnh lùng như băng, mỗi lần nhìn thấy Hiên Nhi không nhịn được mà hoảng hốt.

Lão nhân thấy nàng an phận như vậy liền nói: “hiên Nhi à, gần đây sư phụ người có chút buồn bực phiền muộn, người cũng thấy đấy, chúng ta đi phối thuốc tĩnh tâm an thần cho nó đi.” Hiên Nhi nghe lão nhân nói vậy nên cực lực phối hợp.

Hai người bắt đầu phối thuốc.

Trong quá trình phối thuốc, lão nhân vội trộm lấy đi một ít thuốc, mà Hiên Nhi chẳng hay biết gì.

Hiên Nhi bị mùi của thuốc bột làm cho rơi nước mắt, nước mắt rơi vào trong thuốc, mà lão nhân cũng chẳng hề hay biết.

Hiên Nhi một mình đi lại trên đường xuống núi, trong lòng buồn bực cực độ, rõ ràng là lỗi của sư thúc công, vì cái gì mà mọi sai lầm đều đổ lên đầu nàng chứ, Hiên Nhi nhớ lại mấy ngày trước....

Ngày đó, Hiên Nhi và sư thúc công đem theo bình phối dược đi tìm sư phụ, sư phụ thấy nàng thì hỏi có chuyện gì, kết quả là, Hiên Nhi đem chuyện sư thúc công bảo nàng là sư phụ taam tình buồn bực phiền muộn, vì hẩn mà phối chút thuốc tĩnh tâm an thần, sư phụ cũng không bắn khoảng do dự gì, lập tức uống hết số thuốc đó.

Nhưng lại không nghĩ tới, sư phụ mới uống xong thứ thức đó thì cảm thấy cực kì khó chịu, cuối cùng lại ngất đi, Hiên Nhi vội vàng vội sư thúc công tới, sư thúc công không nhiều lời liền đem sư phụ vào mật thất, lại không để Hiên Nhi đi vào, Hiên Nhi chỉ có thể lo lắng suông.

Chờ thêm hai ngày, sư thúc công mới đi ra, nói sư phụ đã không còn gì đáng ngại, chỉ cần điều hòa khí nữa là xong, Hiên Nhi vốn định vào xem sư phụ, nhưng sư thúc công lại ngăn không cho nàng vào, còn bảo nàng lập tức rời đi đi. Hiên Nhi không rõ vì cái gì mà phải đi, sư thúc công nói sư phụ vừa tỉnh dậy, câu đầu tiên nói chính là đuổi nàng đi, còn nói bát thuốc kia có vấn đề.

Hiên Nhi muốn đi tìm sư phụ để giải thích, nhưng sư thúc công nói bây giờ sư phụ đang rất nổi nóng, thấy hấn chỉ biết càng chọc giận hấn, huống chi sư phụ lại không biết bát thuốc kia không phải là nàng phối, nếu biết, sư thúc công cũng chịu liên lụy, sư phụ nhất định sẽ không để cho sư thúc công chăm sóc hấn, cho nên đành phải để Hiên Nhi chịu tiếng xấu thay người khác, danh như ý nghĩa chính là bảo Hiên Nhi chạy án.

Khi nói còn đưa cho Hiên Nhi một viên thuốc, bảo nàng ăn hết đi, nói là có thể cường thân kiện thể, bách độc bất xâm, còn dạy Hiên Nhi vài câu thần chú, nói một ngày có thể sử dụng ba lượt linh lực, có thể bảo vệ nàng bình an vô sự, sau đó liền đuổi Hiên Nhi xuống núi. Hiên Nhi dựa theo chỉ dẫn của sư thúc công mà nhân nhả đi xuống núi, thuận lợi vượt qua hồ Tây Linh Thánh. Nói đến hồ Tây Linh Thánh, Hiên Nhi lại nhớ tới ngày đó được chứng kiến cảnh nhân gian tiên cảnh, so với cái ao trên núi Bồng Lai còn lớn hơn, còn đẹp hơn. Nước trong hồ, nghe lão nhân nói có công hiệu chữa bệnh, nghe nói trước kia sư phụ đặc biệt lấy một ít nước trong hồ này để cứu chữa những người nghèo khó mắc bệnh, cho nên sư phụ mới có danh hiệu là “Tây Linh Thánh Tử”.

Mà không nghĩ tới rằng, bởi vì Hiên Nhi đã đến thánh hồ, nên gặp phải kiếp nạn xui xẻo vô cùng.

3. Q.1 - Chương 3

Mà giờ khắc này, Hiên Nhi đang đứng bên một con sông nhỏ, ăn những quả đại hái từ trên cây xuống, ngồi bên bụi cỏ, tâm trạng vô cùng buồn bã ngược nhìn trời. Bản thân chưa quen cuộc sống ở nơi này, lại là người mới đến, biết người mệnh mệnh, bảo nàng đi đâu đây? Cũng không biết bây giờ sư phụ thế nào rồi?

Đột nhiên lúc đó, một tiếng tiêu dục dàng truyền tới từ trong không trung. Rồi sau đó liền thấy một chiếc kiệu màu trắng bay trên trời, người khiêng kiệu là bốn vị nữ tử mặc sa y màu trắng, khăn voan che kín mặt. Họ đi đến đâu là bầu trời nổi lên những đóa hoa đủ sắc màu, nơi nơi đều thoảng thoảng một mùi hương thơm ngát.

Hiên Nhi nhìn thấy cảnh tượng kì lạ này, bỗng nghĩ đến không biết người ngồi trong kiệu là hạng người gì?

Cỗ xe kiệu chậm rãi dừng trước mặt Hiên Nhi, bốn người kia váy trắng bay bay vẫn đứng nơi đó, trong bọn họ có một người nhẹ giọng cất tiếng: “Tôn chủ, tới rồi.” Âm thanh kia, nghe như tiếng chim sơn ca hót, lạnh lạnh dễ nghe.

Người trong kiệu chỉ “Ừ” nhẹ một tiếng, nữ tử đứng trước kiệu nhẹ nhàng phát tấm màn lên, người bên trong mới chậm rãi đi ra.

Hiên Nhi không dám tin vào hai mắt mình, vị nam tử trước mắt này, so với con gái còn đẹp hơn gấp trăm lần, hấn mặc quần áo màu trắng, một tay cầm một cây tiêu ngắn bạc ngọc, một tay nắm lấy chiếc quạt xếp, quả thực rất giống như từ trong tranh bước ra, lại có vài nét giống sư phụ. Nam tử này, đủ để so sánh cùng sư phụ.

Sư phụ đẹp, là mang theo hương vị thanh đạm thoát tục và thành thực siêu nhiên, mà nam tử trước mắt đây, hai mắt mị hoặc nhìn Hiên Nhi, khóe miệng cười yếu ớt, trông rất quyến rũ động lòng người, toàn thân như toát lên tà mị của yêu tinh, làm cho người ta không thể rời mắt.

Hiên Nhi cảm thấy được ánh mắt như lửa đốt của người kia, trong lòng không khỏi hăng một nhịp.

Vị nam tử này rất giống sư phụ, đó là đều có đôi mắt sâu thẳm thâm thúy, một chính một tà, làm cho Hiên Nhi không dám nhìn thẳng, gương mặt của nam tử kia so ra còn đẹp hơn sư phụ vài phần, nếu sư phụ trẻ lại mười mấy tuổi, nhất định có thể khiến hấn ta xếp sau.

Hiên Nhi bị một tiếng “Tiểu Hiên Nhi, ngươi không sao chứ?” cắt đứt suy nghĩ, tim đập cũng lập tức khôi phục lại bình thường, trong lòng nàng nảy sinh cảnh giác đề phòng vị nam tử trước mắt này.

“Ngươi là ai? Sao lại biết tên ta?” Bản thân còn không biết rõ hấn là ai, trong lòng Hiên Nhi thầm nghĩ, xem ra phải chú ý một chút.

“Chẳng lẽ lão nhân chưa nói với ngươi về ta sao?” Vị nam tử nhẹ phe phẩy quạt, vô cùng vui thích nói.

“Lão nhân? Người nào là lão nhân?” Hiên Nhi càng cảm thấy kì lạ, ngoài việc biết sư thúc công là một lão nhân, căn bản là nàng không biết những người khác.

Nam tử cảm thấy buồn cười liền nói: “Ngươi ngoài việc biết một lão nhân, còn những người khác thì sao?”

Hiên Nhi nghe hấn nói như vậy, mới yên tâm người mà hấn nói chính là sư thúc công, đoạn hỏi: “Ngươi là gì của ông ấy?”

“Tại hạ chính là đồ đệ của ông ấy, là sư phụ đặc biệt nhờ ta để mắt đến ngươi.”

“Ta không tin, trừ phi ngươi đưa ra bằng chứng.” Hiên Nhi không thể tin hấn được, sư thúc công chưa hề nói cho nàng biết ông ấy còn có một đồ đệ.

Vị nam tử thấy người con gái thông minh khả ái trước mặt không tin lời mình, liền búng ngón tay một cái, trong không trung liền xuất hiện hình ảnh của lão nhân “Hiên Nhi à, ta là lo cho ngươi gặp chuyện không may, nên mới đặc cách bảo Tử Ly đến để mắt đến ngươi, các người ở chung với nhau tốt nhé.” Nói xong rồi liền biến mất.

Hiên Nhi nhìn người trước mặt đang cười như gió xuân, rõ là giống người thường, như thế nào lại khác biệt lớn đến vậy?

Nam tử cười nói: “Tiểu Hiên Nhi, có phải ngươi nên gọi ta một tiếng sư thúc.”

“Không muốn, rõ cũng chỉ là người thường giống ta, chẳng qua là thân phận cao hơn đôi chút thôi mà.” Hiên Nhi dẫu môi nói, nhớ tới lão nhân kêu tên hấn, hình như là Tử Ly cái gì đó, liền nói: “Còn lấy một cái tên ảo là như vậy, Tử Ly, Tử Ly, ta thấy gọi là Tiểu Ly Tử cũng không khác nhau lắm.”

Bốn người thị nữ thấy Hiên Nhi mạo phạm đến chủ tử của mình, vừa định tiến lên đã bị Tử Ly ngăn lại.

Hiên Nhi chẳng thèm bận tâm, đứng lên, phủi phủi bụi bám trên người, đi về phía trước.

Tử Ly vội đuổi theo cô, “Ồ kìa, làm sao nói đi là đi được, lão nhân bảo ta phải đặc biệt để ý đến ngươi, ta đương nhiên không thể chối từ, tên chẳng qua chỉ là một danh hiệu mà thôi, tùy ngươi muốn gọi thế nào cũng được.”

Hai người một trước một sau, đi về phía đỉnh núi bên kia.

Hiên Nhi ở chung với Tử Ly mấy ngày, hai người đã hoàn toàn quen thuộc nhau, có người chăm sóc mình, Hiên Nhi kì thật cũng cảm thấy vui, ít nhất thì sẽ không vì miếng ăn mà đau đầu, lúc buồn cũng có người nói chuyện cùng nàng, bên cạnh hấn còn có bốn thị nữ, mọi chuyện đều xử lí rất tốt.

Bọn họ đi cũng khá rồi, nhưng vẫn không a khỏi cánh rừng, thật không hiểu là do khu rừng này quá lớn, hay là hành trình của bọn họ quá chậm nữa, Hiên Nhi rốt cục nhìn không được, hét lớn: “A, ta mệt kìa, ta muốn trở về, nơi này còn nhàm chán hơn cả trên núi!”

Tử Ly giả vờ như không thấy nàng gào thét, vẫn thư thái nói: “Trên núi có cái gì hay chứ, ngươi là đang ở trong phúc mà không biết hưởng, hưởng thụ phong cảnh thiên nhiên ít nhiều cũng là chuyện tốt đẹp. Hơn nữa, sư phụ cổ quái của ngươi sẽ bằng lòng để ngươi quay về sao? Lão nhân nói chính ông ấy đuổi ngươi xuống núi, thật là vô tình, cũng may là ngươi chịu đi, bằng không nhất định sẽ bị hấn ta tra tấn, hấn ta chính là một núi băng khổng lồ, mọi ngày chỉ biết tu đạo luyện công, một chút đạo lí đối nhân xử thế cũng

không hiểu, đoạn tuyệt với nhân thế cũng không cảm thấy buồn tẻ, vẫn là ta biết hưởng thụ nên mới tự do tự tại như vậy, thật đúng là tốt.” Nói xong còn hít một hơi thật sâu.

Hiên Nhi nghe hẳn ta nói về sự phụ của mình như vậy, cực kì tức giận, lớn tiếng nói: “Không cho phép người sỉ nhục sự phụ ta, sự phụ ta một lòng nhân từ, lương thiện, có trái tim, chứ không giống những gì người nói!”

Hiên Nhi nghĩ đến việc sự phụ vì bách tính mà lấy nước trong hồ thánh, rõ là một người tốt mà, nói rằng: “Sự phụ mãi mãi là người thân cận nhất của ta, là người ta kính nể nhất, về sau người không được nói bậy về sự phụ nữa.”

Tử Ly thấy Hiên Nhi tức giận thế thì vội nói: “Được, được, ta sẽ không nói xấu hẳn nữa, nhưng mà, cái đó không phải là do ta nói, mà là lão nhân nói cho ta biết, ta chỉ nói lại những gì ông ấy nói thôi.”

Hiên Nhi nghe thế, tưởng là Tử Ly nói dối, liền trừng mắt liếc hẳn một cái, nói: “Ta không muốn thấy người nữa.” Nói đoạn liền bỏ chạy.

Không biết Hiên Nhi đã chạy được bao lâu, chờ nàng mệt mới dừng lại, lúc đó phát hiện phía trước có một ngôi nhà, tâm tình liền tốt hẳn, đi lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể tiếp xúc với người khác.

“Tiểu Hiên Nhi, chờ ta.” Tử Ly chạy tới, Hiên Nhi vừa thấy hẳn thì cơn giận lại bốc lên, liền chạy về phía trước.

Hiên Nhi nhìn kiến trúc trước mặt, trên bảng biển có viết “Khách điểm Bằng Lai” thì bắt đầu hứng thú đánh giá. Nhìn thì trống lếch, nhưng bố cục lại rất đơn giản, có thể tưởng tượng được bà chủ ở đây là một người rất tùy ý.

Hiên Nhi vội đi vào, thấy cách bài trí bên trong không khác mấy so với trên TV, liền tỉnh ngộ nói: “Thì ra khách điểm thật sự là như thế này.” Người trong đại sảnh nghe thấy âm thanh ngọt như thế mà không tự chủ được liếc nhìn về phía cửa.

“Tiểu Hiên Nhi, đừng chạy nhanh thế chứ, chết mệt ta mất thôi.” Tử Ly chạy tới, dựa vào cánh cửa mà thở, sau đó phát hiện ra tất cả mọi người ở bên trong đều đang nhìn hai người họ.

Hiên Nhi không thèm để ý tới hẳn, lập tức tìm chỗ trống rồi ngồi xuống, bên trong đại sảnh trừ mấy tiểu nhị ra, chỉ có một hai bàn khách nhân.

Hiên Nhi tùy ý nói: “Tiểu Ly Tử, người không cần đi theo ta nữa đâu.” Tử Ly ngồi xuống bên cạnh Hiên Nhi, hồi đáp: “Như vậy sao được, lão nhân bảo là ta phải săn sóc người.”

“Người cứ nói lại với sự thúc công, là ta không cần người đi theo nữa, cứ nói là ta có thể tự chăm sóc cho bản thân, ông ấy sẽ không trách người đâu.”

Tử Ly thở dài một hơi, nói: “Tốt lắm, Tiểu Hiên Nhi, là ta sai rồi, ta không nên nói xấu sự phụ người, người đừng có không để ý đến ta được không? Hiên Nhi thấy hẳn thành tâm xin lỗi như thế liền tha thứ cho hẳn: “Được rồi, ta không giận người nữa, nhưng người phải hứa, về sau không được nói xấu sự phụ ta nữa.”

“Được được được, ta đồng ý.” Tử Ly vội trả lời, giống như là sợ Hiên Nhi đổi ý.

Lúc này, bốn thị nữ kia mới đuổi tới nơi, các nàng đi thẳng đến bên người Tử Ly, gọi một tiếng “Tôn chủ”, sau đó liền đứng sang một bên.

Tử Ly nghĩ nhất định là Hiên Nhi đã đói bụng rồi, liền nói: “Tiểu Hiên Nhi, chúng ta cũng đói bụng rồi, ăn chút gì đó đi.” Hiên Nhi “ừm” một tiếng rồi không nói gì nữa.

Tử Ly thấy nàng như vậy, nghĩ rằng do nàng đi đường xa, nhất định là rất mệt, liền vẫy tay gọi: “Tiểu nhị.” Tử Ly gọi một bàn lớn đầy đồ ăn, tất cả đều là gà vịt thịt bò món ăn mặn, Hiên Nhi vừa thấy lại chẳng thiết ăn gì cả, vừa cầm đũa lại buông.

Tử Ly thấy thế bèn hỏi: “Sao không ăn đi?” Hiên Nhi đáp: “Thịnh soạn quá, ta muốn ăn thứ gì nhạt nhạt thôi.” Nàng bỗng nhớ tới đồ ăn nơi quê nhà, thịt lợn xào tiêu xanh, đậu hủ Ma Bà, nàng rất nhớ cái hương vị kia quá đi! Lại nghĩ tới đầu bếp nơi này nhất định không làm ra những món đó, đoạn nói: “Ta xuống phòng bếp xem một lát.” Nói xong liền đi đến quầy phía bên kia.

Tử Ly nghe Hiền Nhi nói đi vào bếp, vội đi theo, rồi lại nhớ tới một bàn đồ ăn, liền nói với thị nữ: “Thanh Trúc, các người ăn đi.” Nói xong liền đuổi theo Hiền Nhi.

Hiền Nhi đi tới quầy, lại hỏi: “Xin cho hỏi, phòng bếp ở đâu ạ?” Trưởng quầy thấy có một cô nương xinh đẹp hỏi mình như vậy, vội trở ngón tay vào phía phòng bếp rồi nói: “Ở bên kia.” Hiền Nhi nói nhanh “Cảm ơn” rồi đi về hướng bếp, Tử Ly cũng đi sát theo sau.

Hiền Nhi đi vào bếp, người đầu bếp ở đây chính là một đại thúc đầu trọc, nài khách khí hỏi hần ta: “Đại thúc, ta muốn mượn phòng bếp làm vài món ăn, người không phiền chứ?” Đại thúc thấy đó là một tiểu cô nương, hơn nữa lại là một cô nương đáng yêu xinh đẹp, đầu nhẵn tâm cự tuyệt, liền thoải mái nói: “Đương nhiên là có thể.” Chỉ chốc lát sau, Hiền Nhi đã bưng các món ăn mình tự làm đi tới đại sảnh, đến giờ Tử Ly vẫn không thể tin được những gì mình thấy, Tiểu Hiền Nhi còn biết làm đồ ăn ư? Hiền Nhi này thật thanh lệ thoát trần.

4. Q.1 - Chương 4

Tại vị trí trong đại sảnh gần cửa sổ, một vị nam tử áo gấm ngơ ngẩn nhìn Hiền Nhi, từ sau khi theo Hiền Nhi bước vào, ánh mắt hần cứ bám chặt lấy nàng, từ nhỏ đã lớn lên giữa một đám đàn bà con gái, có dạng nữ nhân nào mà hần chưa thấy qua, nhưng chưa bao giờ gặp qua một cô gái nào thanh lệ thoát tục như vậy, bộ dáng nhỏ xinh, làm cho người ta không khỏi nổi lên dục vọng muốn được che chở, cặp mắt to ầng ậng nước, so với bầu trời sao còn sáng hơn nhiều, thanh âm ngọt ngào tựa như mật đường, giống như trong lòng đều là mật ngọt. Khi xuất hiện, nàng làm cho những cảnh vật xung quanh người hết thấy đều trở nên ảm đạm thất sắc, ai còn dám cùng nàng tranh đoạt hào quang?

Dạng nữ nhân như vậy, sao không động lòng được chứ, nhưng bên cạnh nàng còn có một gã khác, nghĩ đến đây nam tử ấy không khỏi có cảm giác bị thất bại. Bản thân là nhân trung chi long (Rồng ẩn trong lột người, ý gì thì là như mặt chữ ấy =.)” Bọn Qín đang beta trong tình trạng rất xấu =.), tự xưng dù không phải là ngọc thụ lâm phong (đẹp trai ngời ngời), cũng coi như tiêu sái lỗi lạc, nhưng nam tử này vừa xuất hiện, chính bản thân hần cũng bị chói mắt, ánh sáng cũng bị ảm đạm xuống, hướng chỉ từ lúc đi vào đến giờ, nàng đâu có chú ý đến hần.

Nghe bọn họ nói cười vui vẻ, tài nấu nướng tuyệt diệu của nữ tử kia cùng với sự tao nhã tài tình đã làm cho người ta khuất phục, cũng làm ọi người có cảm giác một nữ tử như vậy, trên thế gian này chỉ có một. Nam tử kia thật sự khiến cho người ta hâm mộ, mình tại sao không được may mắn như vậy chứ? Mặc dù bên cạnh hần có vô số nữ nhân, nhưng chưa có người nào giống nàng cả, nghĩ đến đây trong lòng lại tiếc nuối khôn nguôi.

Hiền Nhi cùng bọn họ nghỉ lại đây, bây giờ đã là buổi tối, đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn ánh trăng trên trời, Hiền Nhi lẩm bẩm nói: “ Hôm nay mới mười ba mà trăng đã tròn như vậy.”

Tử Ly vừa vào cửa, liền thấy Hiền Nhi dựa vào cửa sổ cảm thán, liền hỏi: “Sao thế?”

Hiền Nhi quay đầu lại, yếu ớt nói: “ Ta đang nghĩ về ánh trăng.”

“Đúng là không dễ gì.” Tử Ly nói xong liền mang theo Hiền Nhi bay lên nóc nhà. “ Như vậy xem có phải rõ hơn không?.” Tử Ly chăm chú nhìn Hiền Nhi, bỗng phát hiện Hiền Nhi vẻ mặt vui sướng nhìn khoảng không trên trời, nhưng trong chốc lát lại trông có vẻ buồn khổ, trong lòng Tử Ly đột nhiên dâng lên một trận mất mát.

“ Ba, mẹ, Mễ Kỳ, mọi người có khỏe không? Hiền Nhi rất nhớ mọi người.” Hiền Nhi lẩm bẩm trong lòng, nhớ tới gia đình.

“ Tiểu Ly Tử, đột nhiên ta lại muốn cầu nguyện gì đó.” Hiền Nhi nói..

“ Vậy thì làm đi.” Tử Ly thuận miệng nói theo.

“ Nhưng vừa rồi không có sao băng, phải cầu ước với sao băng mới linh nghiệm được..” Hiên Nhi tiếc nuối.

“ Chuyện này không phải rất đơn giản sao.” Tử Ly nói xong dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng búng một một, trên bầu trời hiện ra một ngôi sao băng rơi xuống, một ngôi, hai ngôi, ba ngôi...Bầu trời bị sao băng che lấp kín mít, nổi lên một trận mưa sao.

Hiên Nhi kích động ôm lấy Tử Ly: “ Tiểu Ly Tử, sao băng nhiều quá, thật là tốt.” Tử Ly bị Hiên Nhi thỉnh linh ôm lấy không biết phải làm sao, mắt tự nhiên nói: “ Còn không mau ước đi.” Hiên Nhi giật mình phản ứng lại: “ Đúng rồi, ta phải mau cầu ước mới được...”

Tử Ly nhìn hai tay Hiên Nhi tạo thành hình chữ thập, tóc đen trên khuôn mặt bị gió thổi bay, áo quần tung bay trong gió, bộ dạng của nàng thật sự rất đẹp, làm chấn động lòng người, làm cho người ta không khỏi nghĩ muốn.... Tử Ly bị ý nghĩ của mình làm sợ hãi, vội vàng lắc đầu, để bản thân thanh tỉnh lại một chút.

Hiên Nhi đang chăm chú ước nguyện đương nhiên không thấy được những việc này.

Sáng sớm, Tử Ly lặng lẽ vào phòng Hiên Nhi, màn lụa mềm mại theo gió lướt nhẹ, che ở trên chiếc giường nhỏ xinh nơi người ta ngủ, nhẹ nhàng đi vào bên giường, vén tấm màn lên, chăm chú nhìn dáng vẻ đáng yêu của người đang ngủ say trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm hồng hào, mí mắt dài cong vút, đôi môi xinh xắn ẩm ướt tựa như cánh hoa anh đào, làm cho người ta nhìn không được muốn âu yếm. Tử Ly không dám nhìn xuống nữa, rồi lại nhìn không được mà nhìn, cứ như vậy ngây ngốc mà nhìn. (anh ấy thật đáng yêu ^^! *Qin: Ko phải, là thằng dê ^^!)

Hiên Nhi mở mắt ra liền thấy một khuôn mặt tuấn tú nhìn nàng chăm chăm, nàng dụi dụi mắt, ngáp nói:

“Tiểu Ly Tử, sao ngươi lại ở trong phòng ta?” Tử Ly thấy Hiên Nhi hai mắt buồn ngủ, ngáp liên tục, thật sự là rất mê người, thật hấp dẫn, làm tim hắn đập liên hồi. Hiên Nhi ngồi dậy, tóc dài theo đó mà mà xoa ra trên vai, càng thêm động lòng người. Đứng một chỗ ngắm nhìn Hiên Nhi như vậy, mặt hắn nhất thời càng thêm đỏ (anh kém quá mới thể mà đã đỏ mặt sau này làm ăn gì * thở dài* | Qin: ko sao ^^ nhất định sau này sẽ lòi-ra-thằng-cu mà ^^), trái tim không thể khống chế được, dường như sắp nhảy ra ngoài.

Tử Ly đỏ mặt cúi đầu, lắp bắp nói: “ Ta...ta là tới...”

“Này, Tiểu Ly Tử, mặt ngươi sao đỏ thế, chẳng lẽ nóng đến thế sao?” Hiên Nhi kỳ quái hỏi, ánh mắt chăm chú nhìn Tử Ly.

Tử Ly hoảng hốt xoay người, giọng nói càng nhỏ lắp bắp nói: “ Ngươi...ngươi nhanh lên, còn... còn phải ăn sáng.” Nói xong liền nhanh chóng chạy trốn mất dạng.

Hiên Nhi lạ lùng tự nhìn lại mình, trên người mặc áo ngủ, không có gì khác thường mà, sao có thể giống như thấy quỷ thế chứ? Nàng lập tức rời giường, làm vệ sinh thân thể sạch sẽ, tắm rửa một hồi rồi quay sang mặc quần áo.

Hiên Nhi đi xuống lầu, bắt gặp Tử Ly đang vui đùa vào ăn sáng, bốn vị thị nữ vẫn quy củ đứng ở phía sau hắn, Hiên Nhi đi qua ngồi ở phía đối diện hắn, làm lễ chào hỏi bốn vị thị nữ kia: “ bốn vị tỷ tỷ, chào buổi sáng.” Bốn vị thị nữ cùng nhau gật đầu.

Tiểu nhị bưng bữa sáng tới, Hiên Nhi cũng bắt đầu ăn. Đột nhiên đang lúc ăn, truyền đến một tiếng hét kinh hãi: “ ha ha, cuối cùng ta cũng thành công rồi.” Chỉ thấy một nam tử tay cầm một chiếc bình chạy tới, hắn một đầu đầy tóc bạc, xoa dài trên vai, mặc chỉ duy nhất một chiếc áo choàng, Hiên Nhi suy nghĩ một chút liền liên tưởng đến một loài động vật –Tuyết Hồ.

Chờ đến khi thấy rõ khuôn mặt nam tử, nàng càng thêm khẳng định ý nghĩ này, xem kìa, ánh mắt phát sáng, tuy nhỏ nhưng có đôi khi thì sắc bén khi thì ôn hòa, nhìn không ra lại lịch dụng mạo, hẳn là không già, so với sư thúc công tuổi chắc lớn hơn một chút, nhưng nếu so với sư phụ thì nhỏ hơn một chút.

Mọi người bên trong đại sảnh nhìn người nam tử quái dị này, tiểu nhị vẻ mặt kích động nói: “ Chủ tử, cuối cùng người cũng thành công sao?” Nam tử cười nói: “ Đương nhiên, bằng không ta sẽ ra đây sao?” Hiên Nhi nhìn hắn cẩn thận bảo vệ cái bình, lại hỏi: “ Bên trong cái bình ấy chứa gì vậy?”

Tử Ly ngẩng đầu, bắt gặp ngay tay của nam tử kia đang để ở bên cạnh Hiên Nhi, trong mắt tức giận lan tràn, nhưng lại không dám phát tác, chỉ nghe nam tử kia nói: “ Đây là ta lấy nước từ Tây Linh Thánh Hồ,

hơn nữa là nước mùa xuân, nước sương mùa thu, đông tuyết ngưng tụ thành nước, còn có hoa đào mùa xuân, hạ hà, thu cúc, đông mai bốn loại, hơn nữa dựa theo độ đậm loãng phối chế rượu nhượng ra thành rượu ngon.” Nói xong bật nút cái bình, nhất thời mùi rượu bốn phía, làm cho người ta thêm nhỏ dãi.

Hiên Nhi nghe hắn nói đến Tây Linh Thánh Hồ thì khẳng định hắn không phải là người bình thường, sư thúc công đã nói qua, có thể đi vào thánh hồ nhất định không phải là người bình thường, hơn nữa trang phục của hắn rất quái dị, liền chăm chú quan sát nam tử.

Tử Ly thấy Hiên Nhi nhìn không chuyển mắt về phía nam tử, ánh mắt không tự giác liền tối sầm xuống lại, thanh âm buồn bực hỏi: “vô rượu này của ngươi có tên là gì?” Nam tử kia vừa nghe, liền hô lên: “Đúng rồi, ta còn chưa đặt tên cho nó, tên gì bây giờ?” Hiên Nhi bật thốt lên nói: “Cái này gọi là rượu Thánh Thủy Hoa, được không?”

“Rượu Thánh Thủy Hoa, đúng, vậy gọi là Thánh Thủy Hoa đi.” Nam tử vui sướng reo lên, nói xong còn kích động lôi kéo tay của Hiên Nhi: “Tiểu cô nương, tên này thật đúng là hay.” Tử Ly thấy hắn cầm tay Hiên Nhi, tức giận quát lớn nói: “Buông nàng ra.” Rồi lập tức liền một chưởng bổ tới.

Nam tử dễ dàng kéo Hiên Nhi né tránh, Tử Ly thấy hắn vẫn không buông tay, thân hình vừa động, lách mình tiến tới bên cạnh nam tử, một tay lôi mạnh Hiên Nhi, một tay công kích gã kia. Gã ta cũng không chịu yếu thế, còn tiếp tục xuất chiêu.

Hiên Nhi bị bọn họ lôi kéo ở giữa, hai người đánh qua đánh lại, mà lại không có cách nào, thật sốt ruột.

Đột nhiên ở phía sau, vô rượu ở trên bàn bay lên trên không trung, xoay tròn vài vòng, sau đó liền hướng phía khác bay đi. Nam tử thấy thế, chỉ muốn hi vọng phân thân đuổi theo, Tử Ly cũng dừng tay.

Hiên Nhi thấy vô rượu sắp rơi xuống, kinh hãi hét lên: “vô rượu rơi xuống mất!” Nam tử tóc trắng chậm chạp từng bước, chỉ thấy vô rượu đứng ở giữa đại sảnh không động đậy. Nam tử đang chuẩn bị chạy tới lấy, một thanh âm đột nhiên nói: “Hiên Nhi, đã lâu không gặp, có nhớ ta không?” Hiên Nhi vừa nghe, đúng là âm thanh của sư thúc công, liền thấy liền thấy lão nhân gia ngài hiện thân.

5. Q.1 - Chương 5

Hiên Nhi vừa trông thấy lão thì kinh ngạc xen lẫn vui mừng chạy tới: “Sư thúc công, sao người lại tới đây?” Lão nhân gia một tay ôm vô rượu, cười nói: “ta ngồi thấy mùi rượu nên tới đây, tính định tìm rượu uống thì nghe thấy giọng của ngươi nên tới xem, nếu không thì ta hiện thân làm gì?” Hiên Nhi vội vàng hỏi: “Thế sư phụ đã khỏe chưa? Liệu ta có thể đi trở về?” Lão nhân gia nhìn lướt qua Tử Ly, nói: “Sư phụ ngươi, bây giờ thì nó khỏe rồi, nhưng...” Hiên Nhi thấy lão do dự không nói, vội hỏi: “Nhưng cái gì chứ? Sư thúc công à, người không cần cứ quanh co lòng vòng thế đâu, nói gì thì nói mau đi.” Lão nhân ho nhẹ một tiếng mới nói: “Nhưng tính tình của sư phụ ngươi, ta sợ nó vẫn không chịu tha thứ cho ngươi, nếu ngươi trở về, thì nó...” Lão còn chưa nói xong, Hiên Nhi liền ngắt lời nói: “Vậy phải làm thế nào? Sư thúc công, rõ ràng là ông gây ra họa, lại còn muốn ta chịu tiếng xấu thay cho người khác sao, nếu ta không quay về, sư phụ cho rằng ta là chạy án, có lẽ sẽ không tha thứ cho ta.” Nói xong nước mắt liền rơi xuống.

Mọi người vừa thấy thế, tất cả đều rối loạn tay chân. Tử Ly bước lên phía trước an ủi: “Tiểu Hiên Nhi, đừng khóc nữa.” Sau đó trừng mắt nhìn lão nhân: “Đều tại ngài cả, vốn dĩ đều ổn thỏa, chỉ vì ngài mà liên lụy tới Hiên Nhi.”

Lão nhân thấy Hiên Nhi khóc thì chân tay cũng luống cuống, vội vàng nói: “Hiên Nhi ngoan, ta nhất định sẽ xin lỗi sư phụ ngươi, hắn sẽ tha thứ cho ngươi thôi.”

“Thật ư?” Hiên Nhi nghe lão nói như vậy, giọng nghẹn ngào.

“Đương nhiên là thật, ta sao có thể lại lừa ngươi?” lão nhân gia vội vàng thanh minh. Hiên Nhi thấy lão nhân gia bộ dáng sốt ruột, không khỏi nín khóc mà cười.

Mọi người thấy thế, mới thở phào một cái, nhìn Hiên Nhi khóc, ai mà chịu được chứ, tất cả đều đau lòng. (Qin: =.=)

Vị nam tử mặc áo gấm thấy sự việc vừa rồi như vậy, liền cảm thán nói: “Giang hồ thật sự có nhiều nhân tài quá!” Nam tử tóc trắng thấy vò rượu còn ở trên tay lão nhân, vội vàng tiến lên chém giết: “lão già kia, đưa ta vò rượu.” Lão nhân thấy thế liền vội tránh người sang một bên, vị nam tử kia bỏ nhào vào khoảng trống.

Hiên Nhi biết sư thúc công rất thích rượu này, nên nói: “Sư thúc công, đó là rượu của người ta, người mau trả lại cho người ta đi.” Lão nhân tự biết đuối lý, nhưng vò rượu này thật đúng là ngon quá, liền nói: “Này...Hiên Nhi à...ta...” Hiên Nhi thấy lão nhân không chịu buông tha vò rượu, liền nảy ra ý hay, vội nói với vị nam tử kia: “Ta thấy như vậy đi, rượu này có thể trả lại người, nhưng ta có một điều kiện.” Nam tử vội nói: “Điều kiện gì?” Hiên Nhi nói: “Người để cho sư thúc công của ta nếm thử một chút rượu, nếu không ta cũng hết cách rồi.” Nam tử cũng không thể nề hà, đành phải nói: “Được rồi.” Lão nhân lúc này mới chịu nâng cốc trả lại cho người ta.

Nam tử vui sướng ôm vò rượu, hướng phía Hiên Nhi mà nói: “Đa tạ cô nương đã giúp, ta thấy chúng ta như vậy thật có duyên với nhau, cô nương lại thiên tư* thông minh, không bằng, ta nhận người làm đồ đệ, cũng coi như là để có người kế nghiệp cái tài nghệ nấu rượu của ta đây, người xem thấy thế nào?” Hiên Nhi nghe hẳn nói như vậy, không khỏi cảm thấy có chút khó xử.

(*thiên tư: tư chất tự nhiên)

Nam tử thấy bộ dáng do dự của nàng, vội hỏi nói: “Cô nương, người không muốn sao?” “Không, không phải, chỉ là ta đã có sư phụ, nếu tiếp tục bái người làm sư, chỉ sợ không tốt thôi.” Hiên Nhi vội vàng giải thích. Nam tử thấy bộ dáng khó xử của nàng, hỏi: “Cô nương, sư phụ của người là người nào?” Hiên Nhi thành thật đáp: “Bồng Lai Tây Linh Tử.” Mọi người nghe vậy thì đều khiếp sợ, Bồng Lai chi thần, nàng ta là đồ đệ của mỹ nam đệ nhất thiên hạ!

Nam tử tự biết không thể ép buộc, chỉ đành thở dài nói: “Thôi thôi, ta vốn tưởng rằng đã tìm được một người xuất sắc để truyền dạy chứ, đúng là tự mình đa tình quá đi!” Hiên Nhi thấy hẳn khổ sở như vậy thì nảy ra một ý nghĩ mới, vội nói: “Ta có một biện pháp vẹn toàn đôi bên.”

Nam tử nghe Hiên Nhi vừa nói như thế, vui mừng nói: “Biện pháp gì?”

Hiên Nhi lập tức quỳ dưới mặt đất, khom người dập đầu nói: “Cha nuôi, xin nhận của nữ nhi một lạy.” Nam tử ngẩng người ra vài giây, sau đó cười to nói: “Được, được.” Nói xong liền dìu Hiên Nhi đứng lên. Cứ như vậy, Hiên Nhi vừa có thêm một người cha nuôi.

Hôm sau, Hiên Nhi mở cửa phòng ra, liền trông thấy bốn gã thị nữ đứng ở trước cửa, nàng cảm thấy rất kỳ quái nên hỏi: “Bốn vị tỷ tỷ, mọi người có chuyện gì sao?” Trong đó có một nữ tử hồi đáp: “Tôn chủ không biết đi nơi nào nữa? Ta nghĩ tôn chủ nhất định có chuyện gì, cho nên chúng ta bàn bạc một chút, quyết định đi theo cô nương, chờ tôn chủ trở về.” Hiên Nhi nghe nàng ta nói như vậy, cũng không có ý kiến gì, nói: “Vậy thì được rồi.” Nhưng mà Tiểu Ly Tử có việc, vì cái gì không nói với nàng một tiếng? ngay cả sư thúc công cũng đi rồi, lần nào cũng như vậy. Hiên Nhi bỗng phát hiện ra, bên người đột nhiên thiếu Tiểu Ly Tử, dường như khiến nàng nhớ lại những ngày nhàn chán trước kia.

Hiên Nhi đứng chờ một lát thì thấy cha nuôi đi ra đại sảnh, quần áo thiếu chút, cha nuôi của Hiên Nhi tên là Lâu Thành Chi, coi như là một cao nhân thế ngoại. Lâu Thành Chi vừa thấy Hiên Nhi ở dưới lầu, vội nói: “Hiên Nhi, mau tới ăn sáng đi, đây là Cố thức thức có ý làm riêng cho con, hẳn vừa nghe nói con làm con gái nuôi của cha liền đích thân xuống bếp làm đấy.”

Hiên Nhi ngồi xuống, vẻ mặt nghi vấn: “Cố thức thức?” Nàng khi nào lại có một cái Cố thức thức?

“Ày dà, người còn không mau lại đây.”

Hiên Nhi thấy Lâu Thành Chi hướng về phía phòng bếp bên kia hét lên, vội vàng nhìn về phía đó, chỉ thấy một đại thức đầu tròn bưng một chén gì đó đi ra. “Hiên Nhi à, Cố thức thức của con là anh em kết nghĩa của cha, con gọi cha là cha nuôi, hẳn đương nhiên chính là thức thức của con, mau gọi thức thức đi con.” Hiên Nhi nghe Lâu Thành Chi nói như vậy, cảm thấy cũng có đạo lý, liền ngọt ngào kêu lên: “Cố thức

thức.” Cổ Trù nghe Hiên Nhi gọi như vậy, trong lòng cực kỳ vui sướng, cầm chén đặt lên bàn, cười nói: “Hê hê, qua đây ném thử một chút bát canh này đi.”

Hiên Nhi vội ném thử: “Ừm, vào miệng liền tan ra ngay, mùi thơm ngát ngon miệng, không nhiều mỡ, đúng là rất ngon.” Hai người vừa nghe thế, đều nở nụ cười.

Hiên Nhi đứng một mình phía trước cửa sổ, nhìn phong cảnh ở ngoài cửa sổ, cũng không biết Tiểu Ly Tử khi nào thì trở về, mình phải ở đây chờ hẩn sao?

Nam tử áo gấm nhìn thân ảnh phía trước cửa sổ, trong lòng hơi rung động, mấy ngày nay bản thân vẫn muốn tìm cơ hội cùng nàng nói chuyện, có thể đi theo bên cạnh nàng là cái nam tử kia, Bây giờ người kia không có ở bên người nàng, sao không cầm chắc cơ hội chứ, huống chi mình đã đi ra lâu như vậy, cũng nên trở về, hẩn tiến tới bên cạnh Hiên Nhi: “ tiểu thư không ngại ta quấy rầy sự thanh tĩnh của nàng chứ?” Hiên Nhi quay đầu nhìn vị nam tử nói: “ Không sao, cứ tự nhiên đi.” Dù sao bây giờ cũng thật nhàm chán, có người cùng nàng trò chuyện còn có thể giải buồn, không cần phiền não nữa, hơn nữa đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy người khác gọi nàng là tiểu thư, liền kim lòng không được bật cười ra tiếng.

Nam tử áo gấm trông thấy Hiên Nhi nở nụ cười, đây là lần đầu tiên đứng gần nàng như thế mà đã có thể bắt gặp được nàng mỉm cười, thật làm cho người ta mê muội quá đi, không tự chủ được đã bị nàng làm cho hấp dẫn. Nam tử không khống chế được mất tự nhiên hỏi:” Tiểu thư, nàng cười cái gì vậy?” Hiên Nhi lại nghe tới hai từ tiểu thư, cười nói: “ Đây là lần đầu tiên ta nghe có người gọi ta là tiểu thư, vì cảm thấy vui nên cười, người về sau cứ gọi ta là Hiên Nhi, tiểu thư, gọi là tiểu thư cảm thấy kì lạ lắm.” Nam tử nghe Hiên Nhi nói như vậy, trong lòng không khỏi vui vẻ, vội vàng tự giới thiệu nói: “ Hiên Nhi, ta xưng là Mộc Thác Hạo Duyên, nàng cứ gọi ta Hạo Duyên là được rồi....Mà, Hiên Nhi, bằng hữu của nàng đi khi nào thì trở về, chẳng lẽ nàng cứ phải ở đây chờ đợi?” Mặc kệ dùng biện pháp gì, hẩn đều muốn đem nàng mang về.

Hiên Nhi lắc đầu, đáp: “ta là lần đầu tiên đi xa nhà, chưa từng đi đâu cả, cũng không biết nơi nào thích hợp để du ngoạn, ta cũng không biết làm sao bây giờ nữa?” “ Vậy đến nhà của ta xem, thế nào?” Mộc Thác Hạo Duyên vội vàng nói.

“Đến nhà người?” Hiên Nhi nhú mày, hẩn chỉ mới quen biết nàng đây thôi, đã mời nàng tới nhà hẩn ư?

Mộc Thác Hạo Duyên thấy Hiên Nhi có vẻ nghi ngờ mình, biết mình nóng vội cũng quá đường đột , vội giải thích nói:“Ta không có gì ác ý, chỉ là cảm thấy được nàng không biết nên đi đâu, mà nhà của ta lại có rất nhiều thứ để chơi, cho nên mới mời nàng đến.” Mộc thác Hạo Duyên sau khi nói xong, đột nhiên cảm thấy có điểm chột dạ, nơi đó cái gì cũng không tốt, nơi nơi đều là tranh đấu gay gắt, nếu có thể, hẩn vĩnh viễn cũng không muốn đứng ở nơi đó, nhưng bản thân gánh vác trọng trách, có thể nào vi phạm giáo huấn của tổ tiên?

Hiên Nhi nghe hẩn nói như vậy, cũng hiểu được đạo lý, nếu hẩn có thành ý như vậy, bản thân cũng chỉ cần cung kính không bản làm theo, liền sáng khoái nói:“Vây được rồi, ta sẽ tới nhà người xem sao.”

Mộc Thác Hạo Duyên thật sự rất vui mừng, nàng đồng ý cùng hẩn trở về sao?

Hiên Nhi gọi tới bốn nàng thị nữ, nói: “Bốn vị tỷ tỷ, ta muốn đi đến chỗ khác du ngoạn, mọi người ở lại đây chờ Tiểu Ly Tử, hay là theo ta?”

Bốn vị nữ tử nhìn nhau, nói:“Chúng tôi nguyện ý đi theo cô nương.”

Hiên Nhi không nghĩ rằng bọn họ sẽ đồng ý đi theo nàng, liền cao hứng lôi kéo tay các nàng vui vẻ nói:“Chúng ta từ đây về sau ăm sóc lẫn nhau, bốn vị tỷ tỷ về sau đã kêu ta Hiên Nhi nhé, mà ta còn chưa biết bốn vị tỷ tỷ tên gì?”

Bọn họ liền lần lượt giới thiệu:“Ta gọi là Thanh Trúc.”

“Phong Lan”

“Vũ Hà”

“Ngạo Tuyết”.

Hiên Nhi vừa nghe tên các nàng, trong lòng cười nói: “Tiểu Ly Tử này thật đúng là thích khoe khoang phong tình quá đi”

6. Q.1 - Chương 6

Đêm đó, Hiên Nhi đích thân làm một bàn rượu và thức ăn để từ biệt Lâu Thành Chi và Cố Trù, bốn vị tỷ tỷ cùng đi theo.

“Cha nuôi, Cố thúc thúc, Hiên Nhi khó dịp có thể đi du ngoạn, nên muốn đi nơi khác để tham quan, nhưng hai người yên tâm, con sẽ nhanh trở về thôi.”

Lâu Thành Chi nhìn Hiên Nhi, bản thân vừa mới thu nhận được một cô con gái nuôi, vậy mà bây giờ nó lại muốn đi, liền giữ lại nói: “Hiên Nhi à, nhưng cha nuôi còn chưa truyền lại cho con bí kíp nấu rượu mà, nếu con muốn đi, cha nuôi thật không nỡ chút nào.”

Hiên Nhi thấy bộ dáng khổ sở của hắn, lại nghĩ đến cha nuôi cực thích nghiên cứu rượu, đành nói: “Cha nuôi, Hiên Nhi biết có một loại rượu, uống lên ngọt rồi lại chua, chua rồi lại ngọt, lại còn khó mà say được.”

Lâu Thành Chi vừa nghe Hiên Nhi nói như vậy, cảm thấy rất hứng thú, liền vội vàng hỏi: “Hả, là rượu gì vậy?”

Hiên Nhi thấy hắn nhanh như vậy đã đổi mục tiêu chú ý thì rất cao hứng nói: “Rượu này được chọn từ vài loại quả tươi cùng với vài loại hoa tươi, lại lấy nước từ trên suối cao để ủ, để vào hầm băng phong đàn nửa tháng là đã có thể uống rồi.”

Lâu Thành Chi nghe Hiên Nhi nói như vậy, càng thêm cảm thấy hứng thú, vội hỏi nói: “Hoa tươi và quả tươi đó là gì vậy?”

Hiên Nhi thấy hắn vội vã muốn biết, liền nói với bốn vị thị nữ: “Tỷ tỷ, thỉnh lấy giúp ta giấy bút lại đây.”

Phong Lan vội nói: “Ta đi lấy.” Liền tới quầy lấy giấy bút đem lại.

Hiên Nhi quên mất ở thời đại này chỉ dùng bút lông để viết chữ, may mà mình vì tu thân dưỡng tính, đã một thời gian ngắn từng học viết bút lông, nếu không thì chữ xấu không tả nổi.

Hiên Nhi viết trên giấy, giao cho Lâu Thành Chi, cũng nói: “Cha nuôi, chờ ta trở lại, nhất định ném thử hương vị rượu, đặt ột cái tên mới rất hay!”

Lâu Thành Chi cõi lòng tràn đầy tin tưởng nói: “Cha nuôi chờ tin tốt ở còn.” Nói xong liền vội vàng lên lầu.

Hiên Nhi nhìn Lâu Thành Chi bộ dáng nóng vội, cười nói: “Cha nuôi thật đúng là yêu rượu như mạng.”

Cố Trù nói: “Hắn ấy à, vừa nhắc tới rượu thì đã phát cuồng. Hiên Nhi à, phải sớm quay về sớm một chút, thúc thúc còn có rất nhiều món ăn chưa làm cho con ăn đấy.”

Hiên Nhi đáp ứng nói: “Được, chờ Hiên Nhi trở về, nhất định sẽ thỉnh giáo tài nghệ nấu ăn của Cố thúc thúc.”

Cố Trù cười nói: “Được được, thúc thúc chờ con trở về, chúng ta đã ước định, nhất định phải nhớ rõ nhé.” Nói xong liền im lặng, một lát sau mới mở miệng nói: “Hiên Nhi, sáng mai ta không thể tiễn con được, tự bảo trọng nhé.” Nói xong cũng bước lên lầu.

Hiên Nhi ngồi ở trên xe ngựa, vén bức màn nhìn ra bên ngoài, có lẽ bọn họ đã vào thành rồi, giờ này xe ngựa đang đi ngang qua từ ngã tư đường phố, Hiên Nhi chưa bao giờ được chứng kiến đường phố náo nhiệt như vậy, cái gì cũng cảm thấy tò mò.

Mộc Thác Hạo Duyên ngồi ở một bên, nhìn Hiên Nhi vẻ mặt ngạc nhiên trái xem phải xem, không hiểu những cái đó thì có gì ngạc nhiên chứ, nhưng nhìn Hiên Nhi thích như vậy, hắn chẳng nói gì. Hắn còn không

rõ ở phía sau xe ngựa sao lại có bốn vị thị nữ kia chứ? Lại hỏi: “Hiên Nhi, những thị nữ này không phải là tùy tùng của vị công tử kia sao, sao lại đi theo nàng?”

Hiên Nhi thuận miệng đáp: “Tiểu Ly Tử có thể trở về tìm ta bất cứ lúc nào, bọn họ đi theo ta thực ra là để tìm chủ tử của mình.”

Mộc Thác Hạo Duyên nhìn thấy đã tới cung thành, liền nói: “Hiên Nhi, để dịp khác chúng ta đi tham quan, bây giờ đã sắp tới nhà rồi.”

Hiên Nhi không tình nguyện buông màn xuống.

Sau hồi lâu mới nghe Mộc Thác Hạo Duyên nói: “Tới rồi.”

Hiên Nhi vén rèm lên, vội vã xuống xe, khi thấy cảnh tượng bên ngoài thì sợ ngây người, nơi này là...

Nhà của Mộc Thác Hạo Duyên đúng là hoàng cung sao?

“Người lừa ta.” Hiên Nhi hướng về phía Mộc Thác Hạo Duyên nói.

“Ta làm sao lại lừa nàng?” Mộc Thác Hạo Duyên nói, đây là địa bàn của mình, cho dù nàng có tức giận, cũng không làm gì được hắn.

“Người không nói cho ta biết người ở trong cung.” Hiên Nhi không buông tha hắn, truy hỏi.

“Nhưng chẳng phải ta đã nói cho nàng biết tên mình rồi sao! Trên dưới cả nước, có ai mà không biết tới tên húy của Mộc Thác quốc quân chứ?” Mộc Thác Hạo Duyên nói, mọi chuyện có vẻ rất hợp lý.

“Ta không phải người nơi này, làm sao ta lại biết điều đó chứ.” Hiên Nhi nói thầm.

“Nàng nói gì?” Mộc Thác Hạo Duyên thấy nàng lăm bầm lâu bầu thì hỏi.

“Người biết rõ nơi ta ở là ngọn núi kia, nào biết bên ngoài có chuyện gì, dù sao cũng là người lừa ta, còn nói nơi này có nhiều nơi rất thú vị, nhưng sao ta lại không thấy thế.” Hiên Nhi không chịu buông tha.

Mộc Thác Hạo Duyên trông thấy dáng vẻ ủy khuất Hiên Nhi thì rất sợ hãi. Nếu còn tiếp tục như vậy, Hiên Nhi sẽ khóc mất, nghĩ đến lần trước thấy nàng khóc như vậy làm cho người ta đau lòng không cùng, vội nhẹ giọng dỗ dành: “Được rồi, Hiên Nhi, không nên tức giận như vậy, là ta không tốt, không nên gạt nàng, nào lại đây, xuống dưới trước rồi nói sau, được không?” Những người hầu xung quanh thấy hoàng đế của họ dùng ngôn ngữ nhẹ nhàng để dỗ dành một cô gái thì tất cả đều lấy làm kinh ngạc mà ngắc đầu, bốn gã thị nữ cũng không thể tưởng tượng nổi, cứ ngây người nhìn Mộc Thác Hạo Duyên.

Hiên Nhi thấy hắn đã nhẹ giọng xin lỗi như thế thì liền nói: “Thôi được rồi, nếu đã đến đây thì ở lại ít ngày đã.”

Ngày hôm sau, trên dưới hoàng cung ai ai cũng biết hoàng thượng đích thân dẫn theo một cô gái mang về từ ngoài cung, nghe nói nàng ta đích thực là khuynh quốc khuynh thành, bên người nàng bốn người thị nữ cũng đều là quốc sắc thiên hương. Còn nói hoàng thượng không biết thế nào mà rất coi trọng cô gái kia, để cho nàng ta ở lại Phượng Tê cung, nói không chừng sau còn có thể lập nàng làm hoàng hậu.

Nhất thời, mọi cung nữ phi tần trong cung đều tranh nhau muốn được nhìn xem rốt cuộc đó là nữ thần phương nào mà lại có thể khiến hoàng thượng lo lắng như vậy.

Vì thế mà mới sáng sớm, các phi tần đều trang điểm rực rỡ, ăn mặc lộng lẫy, để khiến Hiên Nhi phải chịu thua.

Bốn vị thị nữ nhìn một đồng phi tần trước mắt, thầm nghĩ, may mà bọn họ đứng che ở cửa, nếu không thì cái cung điện này chắc đã tan tành hết.

Thế nên các phi tần đều mở to mắt nhìn bốn vị nữ tử đứng chắn trước cửa, đây chính là thị nữ của nàng ta, quả nhiên đều là quốc sắc thiên hương, vậy thì cô gái ở trong kia chắc chắn cũng giống như lời đồn đại vậy.

Hiên Nhi mới tỉnh giấc thì chợt nghe bên ngoài có tiếng tranh cãi âm ỉ, liền thay quần áo, mở cửa hỏi: “Chuyện gì thế?”

Mọi người thấy cửa mở ra, đều nhìn về phía ấy.

Hiên Nhi thấy có nhiều người cứ nhìn nàng chăm chú như vậy thì vội hỏi: “Bốn vị tỷ tỷ, bọn họ là ai thế?”

Vũ Hà mở miệng nói: “Bọn họ đều là các phi tử trong hậu cung, đã đến đây từ sáng sớm, nói là muốn gặp cô nương.”

“Gặp ta?” Hiên Nhi rất kinh ngạc, cảm thấy rất kì lạ, bản thân vừa mới tới đây, làm sao Hiên Nhi có thể hiểu chuyện trong hậu cung chứ. Tại nơi này, chẳng có được cơn gió nào có thể lọt tường.

Ánh mắt của mọi người cứ dán chặt lên người vị cô nương đang đứng trước mặt họ, mặc y phục trắng, son phấn chưa bày, nhưng như thế lại trông rất thanh lệ thoát tục, so đi sánh lại, cảm thấy bọn họ như thế này mới là xấu xí không chịu được, một đám người xấu hổ ô uế. Một phi tử đứng ở hàng trên cùng, thì về mặt đầy hận ý đổ kỵ nhìn Hiên Nhi, nhưng đương nhiên cái đó Hiên Nhi sẽ chẳng chú ý đến.

“Hoàng thượng giá lâm.” Mộc Thác Hạo Duyên mới đi vào cửa cung đã thấy mọi phi tần của mình tề tựu trong này, biết là bọn họ nhất định là tìm tới gây phiền toái cho Hiên Nhi, liền hét lớn: “Trở về hết cho ta!” Lúc ấy chúng phi tử mới mất mặt quay về.

Mộc Thác Hạo Duyên lập tức đi tới bên cạnh Hiên Nhi, nhẹ giọng hỏi: “Tối qua nàng ngủ ngon chứ?” Hiên Nhi thấy hần hỏi mình thì liền nói: “Mọi thứ đều ổn cả, ngoài việc giường có hơi cứng một chút thôi, Mộc Thác...” Nói xong cảm thấy gọi như vậy thì không hay chút nào nên sửa lại: “Hoàng thượng, người dẫn ta đi tham quan đâu đó nhé.”

Mộc Thác Hạo Duyên thấy Hiên Nhi đã sửa lại cách xưng hô, nghĩ rằng Hiên Nhi đã chịu phục tùng hần thì liền kéo tay Hiên Nhi đi ra ngoài, Hiên Nhi cũng chẳng bận tâm điều gì, cứ để mặc hần tùy ý kéo đi.

Chuyện mới sáng sớm hoàng thượng đưa Hiên Nhi dạo chơi hoa viên lại truyền khắp trên dưới hòng cung, Hiên Nhi lại thành tiêu điểm trong cung.

Hôm nay, trong lúc rảnh rỗi, Hiên Nhi nhớ lại lần trước Mộc Thác Hạo Duyên đưa nàng đến Ngự Hoa Viên, cảnh sắc ở nơi đó đúng là mê người, liền dẫn theo bốn vị tỷ tỷ đi thăm Ngự Hoa Viên.

Đi vào Ngự Hoa Viên, cả vườn hoa thơm ngát nhất thời khiến Hiên Nhi cảm thấy vui vẻ, những đóa hoa trong vườn đua nhau nở rộ, nổi bật lên là khuôn mặt hồng hào của Hiên Nhi, thật là giống hoa đào quá đi thôi. Hiên Nhi vốn định dừng chân lại mái đình phía trước, nhưng thấy bên trong đình có người đánh xoay người rời đi, có thể người trong đình đã nhìn thấy nàng, hơn nữa lại còn đi về phía nàng.

“Ồ, ta có nói ai à? Vốn dĩ người hoàng thượng mang về là một cô gái sơn thôn mà!” Một âm thanh đầy khinh miệt truyền đến.

Hiên Nhi nhìn lại nơi phát ra tiếng nói kia, một cô gái mặt y phục đỏ thắm đang nhìn nàng với ánh mắt sắc bén, trong đôi mắt kia đầy hận ý.

Hiên Nhi nghĩ thầm, rằng bản thân vừa rồi không có đụng chạm gì tới nàng ta, sao lại có thể nói nàng như thế chứ. Thấy nàng ta như vậy, Hiên Nhi liền tìm đường vòng mà đi, có thể nàng ta sẽ không gây khó dễ nữa.

“Sao, còn muốn chạy ư, người chớ đắc ý sớm đấy! Người chỉ là một con bé vùng núi quê mùa, có vài phần tư sắc mà muốn phát lên làm Phụng Hoàng sao? Ta nói cho người biết, người nghĩ rằng hoàng thượng sẽ bị người mê hoặc sao? Chẳng chỉ là chơi đùa thôi, chờ một thời gian sau thì cũng ngán thôi, đến lúc ấy người chỉ là đồ vô giá trị!” Cô gái kia thấy Hiên Nhi không nói gì, tưởng là bị những lời của nàng làm cho kinh sợ rồi, liền tiếp tục phát ngôn bừa bãi, nên căn bản không chú ý tới bốn vị thị nữ đã thiếu đi một người.

Mộc Thác Hạo Duyên vừa nghe nói Hiên Nhi bị người ta đe dọa ở Ngự Hoa Viên thì vội vã chạy tới. Lúc hần đến thì vừa lúc nghe được lời người ta đe dọa Hiên Nhi: “Cha là là tể tướng đương triều, có cha ta làm chỗ dựa, cái ngôi vị hoàng hậu sẽ thuộc về ta, người tốt nhất là thức thời một chút, đừng nghĩ rằng có vài phần sắc đẹp mà mê hoặc được hoàng thượng, càng đừng mơ mộng rằng sẽ lên làm hoàng hậu.”

“Ngien Mộng Như!” Cô gái kia nghe thấy có người gọi tên nàng, vội xoay người lại thì thấy đúng là hoàng thượng, sợ tới mức vội quỳ sụp trên mặt đất, toàn thân run rẩy: “Hoàng...hoàng thượng, nô tì...nô tì chỉ là”

Mộc Thác Hạo Duyên lạnh lùng nói: “Chỉ là cái gì, chỉ là đe dọa người ta phải không?! Bảo nàng ấy đứng cách xa một chút, đừng mơ tưởng tới vị trí hoàng hậu?! Bây giờ trẫm nói cho nàng biết, người trẫm

muốn lập hậu chính là nàng ấy! Từ nay về sau, nếu nàng còn làm càn như vậy, trẫm sẽ không tha cho đâu!”

Hiên Nhi nghe thấy Mộc Thác Hạo Duyên nói thế thì cực kì kinh ngạc, hẳn muốn lập nàng làm hậu sao? Ông trời của ta ơi!!!

Mộc Thác Hạo Duyên bắt gặp vẻ mặt hoảng hốt của Hiên Nhi, nghĩ rằng chắc vừa rồi nàng bị dọa cho phát sợ, vội đi đến bên cạnh Hiên Nhi nhẹ giọng hỏi: “Hiên Nhi, nàng không sao chứ?” Hiên Nhi lắc đầu: “Ta muốn quay về.” Nói xong liền xoay người bước đi.

Mộc Thác Hạo Duyên thấy nàng không hỏi cũng chẳng nói gì, trong lòng cảm thấy chán nản, đã nói rõ là sẽ lập nàng làm hoàng hậu cơ mà, sao nàng đến một biểu hiện cũng chẳng có?

7. Q.1 - Chương 7

Sáng sớm ngày hôm sau, Hiên Nhi vừa mới rời giường đã nghe nói có Như phi nương nương bái kiến, Hiên Nhi không biết đó là ai, nhưng có người muốn đến gặp nàng, nàng đương nhiên cũng có thể trông thấy nàng ta, liền vội đồng ý.

Chỉ một lát sau, trông thấy cô gái áo hồng ngày hôm qua – hình như gọi là Nghiêm Mộng Như, đi tới, đi theo phía sau là mười mấy thái giám và cung nữ, tất cả đều đang cầm trên tay một đồng hồ vật lớn.

Nghiêm Mộng Như vừa nhìn thấy Hiên Nhi, vội bước lên phía trước đi đến cạnh bên người nàng, vẻ mặt cực kì mất tự nhiên: “Cái đó...hôm qua chỉ là nhất thời nóng giận nên mới nói thế, cô nương đừng để bụng nhé. Ta cũng chỉ vì quá yêu hoàng thượng mà thôi, vì ghen tị khi cô nương được lòng hoàng thượng nên mới ăn nói ngông cuồng như thế, xin cô nương có đại nhân đại lượng đừng so đo với ta.” Ngạo Tuyết đứng ở một bên, nghe Nghiêm Mộng Như nói thế, trong lòng cười lạnh: “Đồ nịnh bợ, chẳng qua là sợ tiểu thư mách tội mình trước mặt hoàng thượng chứ gì.”

Nghiêm Mộng Như thấy mình nói nhiều mà chẳng có tác dụng gì, liền quỳ sụp trên mặt đất.

Hiên Nhi thấy thế vội đỡ nàng ta đứng lên: “Nương nương đừng làm thế, ta có thể hiểu mà, ta không trách nương nương đâu.”

“Thật ư?” Nghiêm Mộng Như vừa nghe thấy thế thì thật sự vui mừng quá đỗi, vội vàng bảo đám cung nữ phía sau đem đồ đến, nàng đích thân bưng một chén tổ yến nói: “Đây là thứ ta bảo bọn nô tì làm riêng cho cô nương, coi như là lời xin lỗi, cô nương có ăn thì mới xem là không tính toán gì.” Hiên Nhi thấy nàng ta vẻ mặt thành khẩn thì liền nhận lấy, nếm thử, ừm, mùi vị đúng là không tệ.

Khi Nghiêm Mộng Như thấy Hiên Nhi ăn, thì vẻ mặt lại biến đổi, kiểu như gian kế đã thực hiện được.

Nghiêm Mộng Như rời đi, bốn vị thị nữ thấy nàng ta đến đây không phải là thị uy thì mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy không đúng lắm, liền lết lút đi theo sau Nghiêm Mộng Như, để xem nàng ta tính giở trò quỷ gì?

Chỉ thấy Nghiêm Mộng Như đắc ý vênh vác nói: “Con tì tiện kia ăn phải một chén thuốc độc thì còn sống được bao lâu chứ.” Nói xong lại hừ lạnh một tiếng, rồi lại tiếp: “Chỉ là một con nhỏ sống trên núi hoang, có chết cũng không luyến tiếc gì, cho dù hoàng thượng có đau lòng thì cũng không vì một con đàn bà bình thường mà làm khó ta được.” Nói xong thì liền cười to khoái chí.

Nhưng nàng đã đánh giá thấp Hiên Nhi rồi, trong mắt hoàng thượng, người con gái bình thường kia chẳng tầm thường chút nào.

Bốn vị thị nữ vừa nghe thấy thế vội hoảng hốt, hai người chạy đi báo tin, hai người còn lại vội chạy về cung điện.

Mộc Thác Hạo Duyên vừa mới nghe thị nữ nói Như phi nương nương hạ độc hại Hiên Nhi thì lập tức hạ lệnh đem nhốt nương nương vào lãnh cung, còn mình thì vội vã chạy đến Phượng Tê cung, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, Hiên Nhi, nàng ấy không sao cả.

Chờ lúc hần vội vàng đến nơi thì thấy Hiên Nhi bình an vô sự đang ngồi ở kia, hết sức vui mừng tiến đến ôm lấy cổ Hiên Nhi, trong lòng thở dài nhẹ nhõm, tốt rồi, không có việc gì cả, bằng không ta có thể làm gì bây giờ?

Hiên Nhi thấy Mộc Thác Hạo Duyên ôm chặt mình như thế thì vội giãy dụa nói: “Sao thế? Có chuyện gì à?” Bốn vị thị nữ cúi đầu không nói gì, trong lòng khẽ thở dài, tốt rồi, mọi chuyện đã ổn, bằng không tôn chủ sẽ...

Mộc Thác Hạo Duyên buông Hiên Nhi ra, quan sát nàng một lượt, sắc mặt hồng nhuận, không có dấu hiệu trúng độc, lúc ấy mới nói: “Bọn họ nói nàng trúng độc.”

“Độc cái gì chứ?” Hiên Nhi buồn bực nói.

“Chỉ là bát tổ yến mà tiểu thư vừa mới ăn, nó đã bị hạ độc rồi.” Phong Lan tiếp lời.

Hiên Nhi vẫn vẻ mặt ngơ ngác.

Mộc Thác Hạo Duyên lại hỏi: “Hiên Nhi, nàng đã ăn hết sao? Vậy tại sao không có việc gì?” Hiên Nhi chợt nhớ lại lúc trước khi xuống núi, sư thúc công đã cho nàng ăn một viên thuốc, mới hiểu ra: “Đúng là ta đã ăn, nhưng trước khi xuống núi sư thúc công đã cho ta một viên thuốc, nói là có thể trị bách độc xâm nhập, cho nên ta nghĩ bây giờ mới không sao.” Xem ra đúng là mệnh trung chú định rồi.

Ban đêm, Hiên Nhi nằm ở trên giường lăn qua lăn lại ngủ không được, liền đứng dậy đi lui đi tới trong phòng, nàng đứng tựa bên cửa sổ, vừa lúc lại là trăng tròn, liền thì thào: “Lại là mười lăm.” Tiểu Ly Tử đã đi một tháng rồi, vì sao lại chưa tìm nàng?

Hiên Nhi nhìn ánh trăng sáng vàng vạc trên trời, nhớ lại lúc nàng cùng Tiểu Ly Tử nằm trên nóc nhà ngắm trăng.

Đột nhiên cảm thấy có một trận gió lớn thổi qua bên tai, Hiên Nhi vội quay đầu lại, liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, Hiên Nhi kinh ngạc nhào vào lòng người kia mà ôm chặt, hưng phấn nói: “Sư phụ, con còn nghĩ người không bao giờ tha thứ cho Hiên Nhi nữa, Hiên Nhi cũng không thể nhìn thấy sư phụ nữa.”

Mộc Thác Hạo Duyên phát hiện không thấy Hiên Nhi đâu, cả bốn thị nữ cũng không thấy, đoán rằng nhất định là nam tử kia trở về đưa bọn họ đi, bản thân cũng chỉ có thể cảm thán, thì ra làm một quân vương cũng có chuyện không thể làm được, đó là không giữ người lại được.

Mọi phi tần trong hậu cung đều biết chuyện Như phi hạ độc hại Hiên Nhi, Như phi bị đánh, nhốt vào lãnh cung, còn Hiên Nhi cũng biến mất một cách thần bí, mọi người đều đoán rằng, nhất định là hoàng thượng không muốn sinh nhiều chuyện thị phi, mới bí mật mang cô gái kia đi hậu táng, mọi người ở hậu cung thấy cô gái khuyên thành kia hương tan ngọc nát mà cảm thấy may mắn, có vài vị nương nương còn rất vui sướng khi người gặp họa, không chỉ diệt trừ được một đối thủ, còn có thể giải quyết Như phi – tình địch lớn nhất của bọn họ, thật đúng là một chuyện may mắn.

Hiên Nhi trở về lại núi, nhìn từng cọng cây ngọn cỏ ở nơi này vẫn chưa hề thay đổi, cảm thán nói: “Vẫn là ở trên núi tốt nhất.” Lão nhân thấy nàng thoải mái như vậy, cười nói: “Hiên Nhi, ta phải nói rất nhiều điều tốt mới để cho sư phụ người đồng ý tha thứ cho người, còn tự mình đi đón người trở về, người phải cảm tạ ta như thế nào đây?”

Hiên Nhi nghiêm trang hồi đáp: “Sư thúc công, người giúp ta nhiều như thế, ta như thế nào không cảm tạ người? Mới đây cha nuôi ủ một loại rượu mới, người đi nếm thử chút đi, cha nuôi sẽ không tiếp tục ngăn đón người nữa đâu.” Lão nhân vừa nghe lại có rượu ngon uống, nóng vội nói: “Ta đây đi nữa không sao chứ.” Hiên Nhi đáp: “Đương nhiên không thành vấn đề.” Sáng sớm, Hiên Nhi đi dạo một lát, nhưng không phát hiện sư phụ đâu. Tối hôm qua sư phụ mang nàng trở về, sau đó cái chưa nói gì thì liền bỏ đi, hôm nay lại không nhìn thấy bóng người, hỏi: “Sư thúc công, sư phụ đi đâu rồi?” Lão nhân thuận miệng đáp: “Hắn có việc.” “Còn Tiểu Ly Tử đâu?” Nàng cũng không phát hiện ra hắn ở chỗ nào cả.

“Hắn ấy hả, đang bế quan.” Hiên Nhi không chú ý tới lão nhân nhú mày khi đang nói lời này, bộ dáng như đang có tâm sự. Lão nhân trong lòng trầm tư, như thế nào lại biến thành hình dáng này?

Hiên Nhi thức dậy thật sớm, sư thúc công nói hôm nay muốn dạy nàng đáp mây bay, chờ đến lúc đó nàng cùng lão nhân đến gặp Tiểu Ly Tử, vừa thấy Tiểu Ly Tử, Hiên Nhi vội vàng chạy tới “Tiểu Ly Tử, người đi đâu vậy, cũng không thèm nói với ta một tiếng, còn không chịu mang ta đi, đáng sợ hơn là còn không đi tìm ta.” Tiểu Ly Tử thấy Hiên Nhi nắm chặt nắm tay, một dáng vẻ thực sự rất tức giận, vội vàng giải thích: “Ta ngày đó đột nhiên có việc gấp, lại không kịp thông báo với người, vốn định chờ sự tình giải quyết xong thì đi tìm người, không nghĩ là người đã trở lại.” Kỳ thật hắn cũng không biết đã rời xa Hiên Nhi mấy ngày này, mình đã làm cái gì, chuyện đã gì xảy ra?

Đêm đó, hắn ở cùng với lão nhân cho tới nửa đêm, đột nhiên liền ngủ đi, chờ khi hắn tỉnh lại, thì thấy mình lại trở về trên núi, vốn định xuống núi đi tìm Hiên Nhi, lão nhân lại nói trên người hắn có thể đã xảy ra một việc lạ, khiến hắn phải ở lại trên núi, đợi hắn tìm ra phương pháp phá giải. Hắn đợi những một tháng, cũng không có việc gì phát sinh, vốn tưởng rằng là lão nhân lừa hắn, nhưng hai ngày trước hắn lại té xỉu, hôm nay mới tỉnh lại.

Lão nhân nhìn thoáng qua Tiểu Ly, liền nói với Hiên Nhi: “Hiên Nhi, nếu thân là đệ tử của bản môn, nên biết một ít huyền thuật của bản phái, hôm nay, ta sẽ dạy người làm như thế nào để cưỡi mây đạp gió.”

Hiên Nhi nghe lão nhân nói như vậy, nhất thời vỗ tay kêu lên: “Được, được.” Vừa nghĩ tới bản thân mình cái gì cũng không biết, Hiên Nhi liền buồn bực, nhưng lại nghĩ nếu mình học xong chiêu đáp mây bay lướt thì muốn đi nơi nào cũng có thể đi nơi đó, trong lòng liền vô cùng vui sướng. Hiên Nhi vội vàng kêu lên: “Sư thúc công, mau dạy ta đi.” “Hãy nhìn cho tốt đã.” Lão nhân nói xong liền bay lên không trung, chỉ thấy ánh mắt hắn khép hờ, trong miệng nhẹ đọc chú ngữ, ngón tay điểm nhẹ liền dừng ở trên một đóa mây, mây trên không trung xoay quanh bay lượn, lúc nhanh lúc chậm, vừa xem Hiên Nhi vừa vỗ tay bảo hay.

Lão nhân dừng ở tại chỗ, nhẹ thở một hơi, nói: “Hiên Nhi, đến lượt người.”

Hiên Nhi vừa nghe mình phải đi lên, sợ tới mức run lên, sợ hãi nói: “Sư... Sư thúc công, ta không dám, ta sợ ngã xuống.”

Lão nhân thấy Hiên Nhi thật sự sợ hãi, kiên nhẫn nói: “Đừng sợ, có ta ở đây, không có việc gì. Nào, nghe lời ta mà làm theo.”

Tiểu Ly ở một bên lo lắng nhìn Hiên Nhi.

Hiên Nhi bước từng bước một đi đến vách núi, làm theo lời lão nhân chỉ dạy, miệng niệm nhẹ vài câu, mây thật sự dừng lại ở bên chân của nàng. Hiên Nhi nhẹ nhàng đứng ở trên không, lại niệm khẩu quyết, mây chậm rãi dâng lên, Hiên Nhi trong lòng kêu to, nhưng cũng không dám phớt lờ.

Mây trên không trung chậm rãi di chuyển, mây càng lên càng cao, Hiên Nhi nhìn xuống phía dưới, toàn bộ Bồng Lai Sơn đều ở dưới chân nàng, nói không nên lời tráng lệ xinh đẹp tuyệt trần, Phiêu Miểu Cung ở giữa cây xanh Thanh Sơn vờn quanh phía dưới càng có thêm khí thế hùng vĩ.

Hiên Nhi lại càng bay ra xa, Tây Linh Thánh Hồ ở dưới ánh nắng chiếu rọi xuống, những tia nắng hắt lại bóng bệnh mờ ảo, làm cho lòng người vô cùng thoải mái.

Đột nhiên đang lúc bay, mây bỗng nhiên lay động lên, Hiên Nhi cả kinh kêu lên: “Sư thúc công, sao lại thế này?” Nói xong mây lại di chuyển, giật mình, Hiên Nhi kêu lên sợ hãi ngã ngồi ở trên mặt.

Lão nhân thấy Hiên Nhi thất kinh như vậy, vội vàng hướng Hiên Nhi nói: “Hiên Nhi, đừng vội quá, chậm lại đi, tập trung tinh lực, tiếp tục niệm khẩu quyết.”

Tiểu Ly đứng ở một bên đã sớm nhìn không được, bộ dáng rục rịch như muốn bay qua.

Hiên Nhi tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn làm theo lời lão nhân nói, chậm rãi đứng lên, tập trung tinh lực, nhẹ niệm khẩu quyết, kết quả mây càng thêm di chuyển, Hiên Nhi chống đỡ không được, liền theo mây từ từ hạ xuống.

Lão nhân thấy thế, đang chuẩn bị đi đón Hiên Nhi, nhưng lại có người sớm đi trước một bước, phi thân bay tới bên người Hiên Nhi.

Hiên Nhi ngã xuống khiến Tử Ly rất sợ hãi, phi thân chạy tới cứu nàng, Hiên Nhi rơi xuống đáp ngay vào lồng ngực của hắn liền vùi đầu khóc lớn lên, nước mắt tất cả đều ở trên quần áo Tử Ly, cũng làm ướt tim của hắn, vừa mới trông thấy Hiên Nhi hoảng hốt như vậy mà mình thì bất lực, tim của hắn đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài, vừa thấy Hiên Nhi gặp chuyện không may, hắn không hề nghĩ ngợi liền nhanh chóng đi cứu nàng, sợ nàng có chuyện gì.

Lão nhân như có điều suy nghĩ nhìn Tử Ly ôm Hiên Nhi, Hiên Nhi ở trong lòng hắn khóc gay gắt, nói không nên lời, giờ phút này nội tâm cảm thụ.

Tử Ly ôm Hiên Nhi rơi xuống đất, Hiên Nhi còn đang ở trong lòng ngực của hắn khóc, liền nhẹ giọng an ủi: “Được rồi, Hiên Nhi, không có việc gì nữa, đừng khóc.”

Hiên Nhi ngẩng đầu, khóc thút thít nói: “Ta... Rốt cuộc... Không học... Bay... Hù chết... Ta.”

Tử Ly trông thấy Hiên Nhi khóc đến nổi hoa muốn nhỏ lệ mưa đổ xuống, đau lòng nói: “Được, không bao giờ học nữa, không học.”

Hiên Nhi cứ như vậy mà chấm dứt việc học bay.

8. Q.1 - Chương 8

Sau khi Hiên Nhi tuyên bố học bay thất bại, lão nhân không dám dạy Hiên Nhi kỹ năng khác, trông thấy đáng sợ về sợ hãi mà khóc của Hiên Nhi, sau lại nghĩ, cũng không sao, không cần phải học nữa. Lại nói, mình thật sự đúng là không biết điều, Hiên Nhi mà khóc nữa, tiểu tử kia nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho lão, nhớ tới tình cảnh Tử Ly cứu Hiên Nhi, lão nhân trầm tư nói: “Tiểu tử kia đúng là hết thuốc chữa.”

Tử Ly càng ngày càng cảm thấy kỳ quái, chỉ cần vừa thấy Hiên Nhi, tim của hắn liền không tự chủ được mà đập nhanh bất thường, nhất là cái chau mày khi cười của nàng, đều tác động đến tim hắn, nhìn nàng cười, trong lòng hắn cảm thấy thích thú hơn, nhìn nàng khóc, tim của hắn cũng càng so với ai khác đau hơn, chính hắn cũng không biết, bản thân mình rốt cục là sao nữa?

Hiên Nhi cũng không nói rõ được vì cái gì mà Tiểu Ly Tử lại khiến cho nàng an lòng, chỉ có khi ở cùng sư phụ nàng mới có cảm giác như vậy, nàng không biết hoàn toàn tín nhiệm một người thì sẽ ra sao, nhưng tín nhiệm như vậy dần dần lại biến thành một cảm giác ỷ lại, có một nơi nào đó trong lòng dần dần mở ra, khiến trong lòng Hiên Nhi sinh ra một loại rung động không hiểu được, Hiên Nhi cũng không nghĩ ra là như thế nào, liền không thêm suy nghĩ thêm nữa.

Có một số việc cần phát sinh thì cuối cùng cũng sẽ phát sinh, có chút tình cảm, khi sinh ra đã quyết định rồi, sợ hãi cũng vô ích, trốn tránh cũng không được, vậy thì nên chọn đối mặt, bất luận kết quả như thế nào, ít nhất cũng đã trải qua.

Hiên Nhi không quên tính ngày, sinh nhật mười tám tuổi đã sắp tới, nên làm như thế nào đây?

Lão nhân nghe nói sinh nhật Hiên Nhi sắp tới, bảo là sẽ có một bữa cơm no đủ, Hiên Nhi nhất mực từ chối, như vậy cũng không có nhiều ý nghĩa cho lắm, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định mở một bữa tiệc long trọng, mọi người cùng nhau vui vẻ chúc mừng.

Hiên Nhi hỏi lão nhân muốn đưa nàng lễ vật gì, lão nhân chỉ vuốt râu, một dáng vẻ giấu giếm nói: “Ấy. . . Thiên cơ bất khả lộ.”

Hỏi Tiểu Ly Tử, hắn mỉm cười không đáp,

Hiên Nhi không thấy sư phụ đâu, không có cách nào hỏi hắn đưa mình cái gì, cả ngày ủ rũ.

Rốt cục cũng tới ngày sinh nhật của Hiên Nhi, tổ chức ở khách điểm Bằng Lai.

Hiên Nhi xin Cố Trù làm một cái bánh ngọt, còn làm rất nhiều điểm tâm, đại sảnh bị Hiên Nhi bố trí thành một bữa tiệc tối, rượu của Lâu Thành Chi cũng ủ thành công, Hiên Nhi thưởng thức, cảm giác có điểm giống như rượu sâm banh của thời hiện đại, ngay lập tức gọi luôn là Champagne.

Ngày đó, Hiên Nhi mặc một bộ váy của công chúa thời hiện đại rất kiểu diêm xuất hiện, mọi người ngây người cả ra. Hôm ấy Hiên Nhi cũng nhận được rất nhiều lễ vật. Lúc sau, Hiên Nhi kêu Tiểu Ly Tử thổi nhạc đệm, còn nàng nhảy một khúc vũ, mọi người lại ngây người lần nữa. Đêm hôm đó, Hiên Nhi giống như một vị tiên nữ.

Sau khi tiệc tối kết thúc, tiểu Ly tử đưa nàng lên nóc nhà, biến ra thật nhiều sao, chúng nó đều vây quanh Hiên Nhi lóe lên, Hiên Nhi duỗi tay ra bắt lại nhưng bắt không được, lúc ấy, Tử Ly si mê nhìn Hiên Nhi, ngay cả ánh mắt đều luyến tiếc không muốn dời đi một chút nào, sau đó lại nghĩ tới cái gì đó, từ trong lòng ngực đưa ra một miếng ngọc bội tinh xảo dặt ở bên hông của Hiên Nhi, còn hôn Hiên Nhi một cái, nhưng tại khoảnh khắc ấy Hiên Nhi lại ngã vào lòng ngực Tử Ly, bởi vì nàng uống quá nhiều rượu.

Chờ ngày hôm sau Hiên Nhi tỉnh lại, mắt hoa cả đầu đều choáng váng, cả người vô lực, thấy mình đang ở trong phòng của mình, không nhớ rõ vì sao tối hôm qua mình lại có thể trở về phòng được, nàng chạm phải một miếng ngọc ở bên hông, nhớ rõ hình như là tối hôm qua Tử Ly đưa cho nàng, lúc sau thì chẳng nhớ ra được cái gì cả. Hiên Nhi bĩu môi, không biết hẳn lại chạy đi nơi nào rồi?

Nhưng vui hơn là, sư phụ đã trở lại, Hiên Nhi thật sự rất mừng rỡ, sư phụ còn tặng nàng một lễ vật, đó chính là một viên trân châu trong suốt, sư phụ nói viên trân châu này là do sư phụ của sư phụ đã giữ lại cho sư phụ *Qin: -__yy~*, có mấy trăm năm lịch sử, viên trân châu này vốn là một đôi, khi Nữ Oa luyện thạch bổ khí đã tích lại hai giọt nước, cùng hình thành nên hai viên trân châu, sư phụ đem hạt trân châu tươi ngon mọng nước này đưa cho nàng, một viên khác thì hẳn giữ lại, còn nói hạt trân châu này có linh lực vô cùng to lớn, có thể gọi được nước, nên đã dạy Hiên Nhi khẩu quyết.

Lão nhân đưa Hiên Nhi vào đỉnh núi, nói là muốn cho nàng xem quà sinh nhật, Hiên Nhi thấy trên đỉnh núi chẳng có gì cả, làm sao có cái gọi là quà sinh nhật?

Lão nhân hướng về phía nàng cười thần bí, tay vung lên nhẹ nhàng trong không trung, Hiên Nhi liền thấy một con Đểu Nhi* trắng như tuyết dừng lại bên cạnh nàng, càng làm cho nàng ngạc nhiên hơn chính là, Đểu Nhi này có thể mở miệng nói chuyện: “Nàng là chủ nhân của tôi sao?”

*Đểu Nhi: chú chim.

Lão nhân nói: “Đúng thế, về sau ngươi nhớ phải nghe lời Hiên Nhi, phải luôn theo bên cạnh con bé.” Lại nói với Hiên Nhi: “Hiên Nhi này, con tiên hạc này là để cho ngươi cưỡi, về sau muốn đi đâu thì đi đó.”

Hiên Nhi tiến lên vuốt ve lông chim mềm lại của con hạc trắng, trong lòng rất thích, hỏi: “Sư thúc công, tên của nó là gì?”

Lão nhân đáp: “Trước kia ta thường gọi nó là Bạch Linh, nếu đưa cho ngươi thì ngươi lấy một cái tên khác cũng được.”

Hiên Nhi suy nghĩ, cảm thấy gọi là Bạch Linh thì không đủ thân thiết cho lắm, liền nói: “Vậy thì gọi là Tiểu Bạch đi, a, nghe đáng yêu quá đi!”

Lão nhân chưa kịp nói thì Bạch Linh đã kêu to lên: “Tiểu Bạch thật khó nghe, Tiểu Bạch thật khó nghe.”

Hiên Nhi thấy nó kêu to như vậy liền đe dọa: “Bây giờ tao là chủ nhân của mày, tao gọi là gì thì phải gọi như thế, tao nói Tiểu Bạch là Tiểu Bạch.” Nói xong thì kêu lên vài tiếng: “Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, Tiểu Bạch.”

“Tôi không cần cái tên khó nghe như thế.” Tiểu Bạch bỏ lại những lời này rồi bay vụt đi.

Hiên Nhi vẫn không để ý, hướng về phía Tiểu Bạch bay đi mà kêu to: “Tiểu Bạch, Tiểu Bạch —— “

Cứ như vậy, Hiên Nhi và Tiểu Bạch cứ quần lầy nhau.

“Tiểu Bạch, mau đưa tao đi ngắm mặt trời mọc đi.”

“Tiểu Bạch, mau đưa tao tới linh trì.”

“Tiểu Bạch, tao muốn tới Thánh Hồ.”

Tiểu Bạch, Tiểu Bạch —— “

Tiểu Bạch chỉ muốn khóc thét, đây mà là chủ nhân ư?

9. Q.2 - Chương 9

Hôm nay, Hiền Nhi lại để cho Tiểu Bạch đưa nàng đi du ngoạn Thánh Hồ, Hiền Nhi nghĩ tới hạt trân châu mà sư phụ cho, không phải nói có năng lực khống chế nước sao, liền lấy ra thử nghiệm một chút.

Hiền Nhi nhẹ niệm khẩu quyết, nhất thời, nước gợn phập phồng, theo ngón tay mà Hiền Nhi thay đổi, biến hóa thành vô số bọt nước, Hiền Nhi tập trung nước lại biến thành những cột nước cao, ở trên mặt hồ, thoát nhìn giống như là Nhà Trắng của nước Mỹ, Hiền Nhi lại biến ra hình dáng của nó, cuối cùng lại biến thành một tòa cung điện bằng nước. Hiền Nhi đi xuyên qua cung điện, phát hiện bên trong đến một chút hơi lạnh cũng không có, thấy cung điện này lớn như vậy, Hiền Nhi nghĩ đến sau này khi nhàn chán, sẽ cùng với Tiểu Ly Tử tới nơi này chơi trốn tìm, trong lòng không khỏi có chút đắc ý, nhưng lại không chú ý tới Tử Ly đã vài ngày cũng không xuất hiện.

Đêm đó, Hiền Nhi mang chuyện xảy ra hôm nay nói cho lão nhân, lão nhân bình tĩnh nói: “Đừng có ham chơi quá đấy, khắp nơi Thánh Hồ tràn đầy linh khí, lại có linh đan công hiệu phi phàm, sư phụ ngươi biết sẽ trách cứ ngươi đấy.”

Hiền Nhi bĩu môi nói: “Biết rồi.” Trong lòng lại không quá để ý.

Vài ngày sau rốt cục Hiền Nhi gặp được Tử Ly, vừa thấy hắc, lại hỏi: “Ngươi đi đâu vậy?”

“Ta...” Tử Ly mình cũng không nhớ rõ đi làm gì, nhất thời trả lời không được.

Hiền Nhi thấy hắc không nói, nên không ép hỏi hắc nữa, sau lại lôi kéo tay Tử Ly đi ra ngoài, “Đi, theo ta đi chơi.”

Tử Ly thấy Hiền Nhi ngồi ở trên người Tiểu Bạch hỏi: “Con tiên hạc này làm sao ngươi có nó?”

Hiền Nhi thuận miệng đáp: “Đây là sư thúc công tặng quà sinh nhật cho ta, nói là cho ta cười.” Sau đó liền kêu lên: “Tiểu Bạch, xuất phát.”

Tử Ly đành phải đuổi theo cho kịp nàng.

Hai người tới Thánh Hồ, Tử Ly thấy nơi này thay đổi thành bộ dáng khác, kinh ngạc nói: “Hiền Nhi, ngươi lại làm cái quỷ gì ở đây thế này, tại sao có thể biến thánh hồ thành cái dạng này, Thánh Hồ chính là thiên nhiên linh hồ, có công hiệu chữa bệnh, ngươi làm như vậy, rất không nên.”

Hiền Nhi thấy Tử Ly nói nàng như vậy, không nghĩ rằng những lời sư thúc công nói rất đúng, nhưng mà đối tượng từ sư phụ đổi thành Tiểu Ly Tử, điều này làm cho Hiền Nhi tức giận kêu to: “Ngươi không chơi với ta thì thôi, còn nói ta như vậy, ta không thèm để ý đến ngươi nữa.” Nói xong liền mang theo Tiểu Bạch rời đi.

Tử Ly thấy Hiền Nhi tức giận rời đi, cũng không đuổi theo, bởi vì hắc cảm thấy lần này Hiền Nhi làm không đúng, nhưng Hiền Nhi không để ý tới hắc, làm cho hắc vô cùng đau buồn.

Hiền Nhi vừa đi vừa mắng “Tiểu Ly Tử chết tiệt, Tiểu Ly Tử thôi, ngươi không chơi cùng ta, ta một mình xuống núi đi chơi.”

Hiền Nhi thật sự mang theo Tiểu Bạch xuống núi, vốn định đến khách điểm Bằng Lai, nhưng nơi đó lại không có gì để chơi, đành lại quyết định không đi. Giờ phút này, Hiền Nhi đang cùng Tiểu Bạch đi ở trong rừng cây, vừa nghĩ tới Tiểu Ly Tử trách cứ nàng, Hiền Nhi trong lòng càng tức “Cái gì chứ, ta cũng chỉ cảm

thấy chơi rất vui thôi mà, lại không quá mức, hẳn vì cái gì phải nói ta như vậy chứ, thiệt quá đáng.”Vừa nói một bên còn dùng chân đạp lên cổ đại.

Tiểu Bạch nghe được Hiên Nhi nói như vậy, mắt tròn trắng, lại tới nữa, đã nói không dưới trăm lần rồi.

Hiên Nhi thấy Tiểu Bạch không nói lời nào, quay đầu nhìn Tiểu Bạch, nổi giận nói: “Tiểu Bạch, sao mày không nói gì?”

Tiểu Bạch thấy nàng quay sang tức giận với mình, biết nàng muốn phát hỏa, đành phải há mồm nói: “Lần này chủ nhân làm thật sự có mức thái quá rồi, đưa hấn ra ngoài hồ thì cũng thôi, thế nhưng người lại muốn đánh chủ ý vào thánh hồ, bọn họ sao không nói chủ nhân được chứ, không tức giận cũng đã cho thấy họ rất thương người. Chủ nhân còn có thể tức giận sao, nếu như là tôi tôi còn không muốn nói câu gì với người đâu.” Tiểu Bạch càng nói càng hăng hái, đi theo Hiên Nhi mấy ngày này, nó nói chuyện ngữ khí càng ngày càng giống người.

Tiểu Bạch không chú ý tới sắc mặt Hiên Nhi, cho đến khi nghe thấy tiếng nghiêng răng nghiêng lợi mới biết được mình nói quá khiến nàng đang thực sự phát hỏa, đành vội vàng ngậm miệng lại.

“Nói đi, sao không nói nữa?” Hiên Nhi tức giận đến mức chỉ thiếu chưa phun lửa mà thôi.

Tiểu Bạch thấy nàng hai mắt bốc hỏa, trong lòng mắng thầm, sao mình lại chọc ngay lúc nàng đang tức chứ, bọn họ bình thường đều là dịu dàng hiền lành, nhưng khi tức giận thì...aizzz.(Tiểu tuyết: hehe*cười man rợ* mình cũng vậy)

Rốt cục, núi lửa cũng bùng nổ: “Từ Tiểu Bạch, ngay cả mày cũng nói tao như vậy, xem ra hôm nay tao không để àyngắm chút nhan sắc nữa, căn bản mày không xem tao là chủ nhân mày.”Hiên Nhi nói xong bắt lấy cổ Tiểu Bạch, bóp cổ Tiểu Bạch đến thở không được, má ơi, rất khủng bố.(Tiểu tuyết: như ta ta lập tức nhỏ lông làm hạc nướng | Qín: tứ yêu động vật~)

Đang lúc Hiên Nhi cùng với Tiểu Bạch ồn ào vật lộn nhau, đột nhiên nghe được có thanh âm của ai đó, Hiên Nhi vội vàng buông Tiểu Bạch ra, trốn đi nhìn xem là ai? Chợt nghe thấy một người nam nhân thô bạo lớn tiếng nói: “Tất cả thành thật cho ta, nếu còn tiếp tục không nghe lời, cẩn thận lão tử đây dùng roi thị đánh.”Nói xong chợt nghe âm thanh tiếng roi vút lên.

Hiên Nhi vừa trông, sợ ngây người, vài gã nam tử áp giải một đám nữ tử, tay của nữ tử đều bị dây thừng cột lấy, miệng còn nhét vải, vừa thấy gã đi đầu vung roi đánh, tất cả đều “Ô, ô, ô” Sợ tới mức khóc lóc.

Hiên Nhi chứng kiến cảnh này, cực kỳ tức giận “Thật sự là rất đáng giận, rõ là giữa ban ngày mà lại xảy ra sự việc như thế này, cũng không biết Mộc Thác Hạo Duyên thống trị quốc gia như thế nào nữa?”.

Hiên Nhi nhìn những nữ tử xinh đẹp, trong lòng không dễ chịu chút nào, nghĩ: “Không được, ta không thể trơ mắt đứng nhìn những cô gái đó bị người xấu đưa vào hố lửa được.”, dùng tay đẩy đẩy sang Tiểu Bạch bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Tiểu Bạch, mày trước trốn đi, tao đi theo bọn họ, xem bọn hấn muốn đưa người tới chỗ nào?”

Tiểu Bạch vừa mới được thả ra liền thở hổn hển, nghĩ đến Hiên Nhi vừa bóp cổ nó, lại nghe đến Hiên Nhi nói như vậy, lo lắng nói: “Chủ nhân không thể đi, ngộ nhờ người xảy ra chuyện gì thì làm sao, tôi lại giải thích thế nào với bọn họ chứ?”

Hiên Nhi sờ sờ đầu Tiểu Bạch, nói: “Tao sẽ cẩn thận, những người đó đáng thương như vậy, nếu chúng ta không đi giúp họ, họ sẽ càng đáng thương hơn. Nếu mày thấy tao lâu không trở về, thì phải đi tìm Tiểu Ly Tử, nói cho hấn biết để hấn tới tìm tao.”

Tiểu Bạch thấy Hiên Nhi lúc này nói chuyện dịu dàng như vậy, biết lúc trước bởi vì tâm tình của nàng không tốt nên mới phát giận, hiện tại đã khôi phục bình thường, có thể gặp chuyện như thế này này, sao nó có thể cho nàng mạo hiểm được chứ? Liên ngăn trở nói: “Không được, quá nguy hiểm.”

Hiên Nhi thấy Tiểu Bạch không đồng ý, đẩy Tiểu Bạch ra, nhanh chóng biến thân, lặn vào giữa đám nữ tử.

Đi theo bọn họ một đoạn đường, mới đi tới đường lớn, liền thấy nơi đó có một mái đình, rất nhiều xe ngựa đang đứng, gã đi đầu lôi tất cả mọi người lên xe, vừa vội vàng nhanh chóng rời đi.

Hiên Nhi ngồi chồm hổm ở trong xe ngựa, không biết bên ngoài làm sao, chỉ có thể nghe tiếng bánh xe lọc cọc.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng xe ngựa cũng dừng lại, Hiên Nhi và những cô gái đó bị đuối xuống xe ngựa, bị đưa vào sân sau, tên đầu lĩnh tất cả bọn họ phải đứng vững, sau đó liền thấy các bà cô trung niên trang điểm lòe loẹt từ buồng trong đi ra với vẻ mặt dữ tợn, thân mình mập mập, mỗi lần đi qua đều bày ra một khuôn mặt dữ tợn khiến mọi người đều run lên, Hiên Nhi nhìn mà kinh hãi.

Người nọ liếc nhìn qua một lượt tất cả bọn Hiên Nhi, có khi còn lấy tay ờ thắt lưng với cánh tay của một cô gái nào đó, xoa bóp thân mình họ, đối với những cô gái nào gật đầu thì đều bị mang đi, lắc đầu thì giữ lại.

Đến phiên Hiên Nhi, lão bà vừa thấy Hiên Nhi, ánh mắt trừng lớn đến dọa người, nàng kinh ngạc nhìn Hiên Nhi, càng nhìn càng thấy vừa lòng, làm cho Hiên Nhi thực nghi hoặc, nàng đây là đang làm gì?

Hiên Nhi cũng bị mang đi, những người được lựa chọn đều đi theo lão bà vào sân trước.

Đầu tiên Hiên Nhi chứng kiến mọi người phân phòng ở đã cảm thấy có chút quen mắt, nhất thời lại nghĩ không ra, chỉ thấy lão bà mở miệng nói: “Các người biết nơi này là đâu không?”

Hiên Nhi và bọn họ cùng nhau lắc đầu.

Lão bà còn nói thêm: ‘Nơi này là Lệ Xuân viện.’

Một vài người vừa nghe đến bà ta nói như vậy, đều thay đổi sắc mặt, trong lòng bất an.

Chỉ thấy lão bà còn nói thêm: “Ta dùng tiền mua các người về, huấn luyện các người hầu hạ nam nhân, nếu không nghe lời còn tìm đến cái chết hay muốn chạy trốn, ta sẽ khiến các người sống không bằng chết.”

Mọi người vừa nghe thấy, đều sợ tới mức run lên.

Hiên Nhi nhìn bộ mặt vằn vẹo của tú bà, hiểu được, khó trách bà ta có vẻ mặt dữ tợn như vậy, người đầy sẹo lồi, thì ra là con gà mái già, cùng với công việc của bà ta thật đúng là quá hợp.

Hiên Nhi khê hắng giọng, mở miệng nói nói: “Việc này chúng tôi có nghe nói gì đâu?”

Tú bà vừa nghe đến âm thanh này, trong trẻo dễ nghe, cam đoan có thể làm cho nam nhân đều thần hồn điên đảo, đã biết lần này kiếm được mặt hàng tốt, bước lên phía trước lôi Hiên Nhi ra ngoài, lại nhìn xem, vừa lòng nói: ” Đáng người này, khuôn mặt này, còn có âm thanh này, đều thật đúng là quá tuyệt vời.” Tú bà vẻ mặt vừa lòng nhìn Hiên Nhi, giống như là nhìn một đồng bạc, nhìn đến mức khiến cả người Hiên Nhi không được tự nhiên.

Bà ta hưng phấn kêu lên: “Người đâu, đưa những người này tới phòng quản sự.” Còn bản thân thì kéo Hiên Nhi lên lầu.

Bà ta đưa Hiên Nhi đến một căn phòng rất trắng lệt, nói với Hiên Nhi: “Trước tiên người hãy tắm rửa thay quần áo đi đã, để cho ta ngắm một chút nào.” Nói xong lấy ra một bộ quần áo diêm lệ đặt trên bàn, còn mình thì đóng cửa rồi đi ra ngoài.

Hiên Nhi vô cùng khinh bỉ nhìn bộ quần áo “màu sắc thô tục” kia. Nói xong nhẹ nhàng búng tay, một chiếc váy lụa màu lam nhạt đã mặc lên người, Hiên Nhi không vội, chậm rãi ngồi xuống chờ.

Tú bà đẩy cửa ra, thấy Hiên Nhi đã chuẩn bị xong xuôi, nhưng lại thấy Hiên Nhi không hề mặc bộ quần áo mình đã chuẩn bị thì có chút tức giận, nhưng rồi lại thấy Hiên Nhi trông rực rỡ hẳn lên, quả thật đẹp như tiên, cái này chính là bất được bảo bối nên vô cùng vui mừng.

Hiên Nhi thấy bà ta đi vào, chậm rãi nói: “Ta đói bụng.”

Tú bà cũng không dám lãnh đạm, làm sao có thể dám đắc tội với thần tài chứ, vội vàng nói: “Ta đây đi chuẩn bị đồ ăn đã.” Nói xong liền chạy nhanh ra cửa.

Hiên Nhi không khỏi có chút buồn cười, cái này thì có gì vui chứ?

Tú bà vừa mới chuẩn bị xuống lầu, liền thấy một vị nam tử áo hoa phe phẩy quạt đi về phía bà ta, vội cúi đầu, cung kính kêu lên: “Ông chủ.”

Nam tử “Ừ ” một tiếng, liền hỏi bà ta chuyện gì vội vã như vậy, tú bà liền đem tin tốt hôm nay nói cho nam tử.

Nam tử nghe xong xua tay, tú bà lập tức rời đi, còn hần thì đi về phòng Hiên Nhi. Món hàng mới đến tốt như vậy, xuất chúng như vậy, hần vô cùng chờ đợi xem sao.

10. Q.2 - Chương 10

Hiên Nhi thấy tú bà đi rồi lại nghĩ đến những cô gái còn ở trong tay bọn người xấu này, trong lòng không khỏi bối rối: hiện tại không biết bọn họ như thế nào rồi, cứ tiếp tục như thế này thì không phải là cách hay, ta phải nghĩ cách trốn khỏi đây mới được? Nhưng vừa nghĩ đến thì lại càng tức giận nói: “ Cũng không biết Mộc Thác Hạo Duyên làm hoàng thượng như thế nào nữa, vậy mà lại để ỉnh gặp phải chuyện như thế này, lần sau vào hoàng cung nhất định phải hỏi hần mới được.”

Nam tử áo hoa mới vừa đi tới ngoài cửa, chợt nghe thấy Hiên Nhi lẩm bẩm, âm thanh này, ưm, thật là ngọt ngào, nhưng khi hần nghe được những gì Hiên Nhi nói, nhất thời lấp bắp kinh hãi, cô gái này...

Hiên Nhi nghe thấy tiếng bước chân, tưởng tú bà đã quay trở lại nên liền nhìn về phía cửa, nhưng chỉ thấy một nam tử mặc áo tím đứng ở cửa, khuôn mặt kia làm cho Hiên Nhi cảm thấy quen thuộc, có phải mình đã gặp hần ta ở đâu rồi không?

Nam tử thấy Hiên Nhi thì liền sợ ngây người, cô gái này, hần đã nhìn thấy nàng ở trong tranh, bức họa kia lúc này đang được đặt ở bên trong ngự thư phòng hoàng cung, cô gái trong bức tranh mặc quần áo trắng, duyên dáng yêu kiều, hư hư ảo ảo nhưng lại có nét chân thật, lúc ấy hần chỉ nghĩ là một bức tranh mà thôi, không tin trên đời này thật sự có một cô gái đẹp như vậy. Nhưng chủ nhân của bức họa đã nói cho hần biết, trên đời thật sự có cô gái như thế, đáng tiếc hần ta không thể có được.

Hiện tại cô gái này đang đứng trước mặt hần, chân thật như thế, cô gái này dù chỉ mặc một bộ quần áo màu lam nhạt nhưng không thể che lấp được khuôn mặt đỏ ửng vì tức giận của nàng, khiến càng thêm linh động, vị nam tử nhìn mà không khỏi ngây ngốc.

Hiên Nhi thấy hần nhìn chằm chằm vào nàng, thực sự không thấy quen, liền mở miệng hỏi nói: “ Chúng ta có phải đã từng gặp nhau ở nơi nào hay không?”

Nam tử thấy nàng chủ động nói chuyện với hần, liền đi vào nhà, nói: “ Chúng ta chưa từng gặp mặt, nhưng mà ta đã thấy qua người rồi.”

“ Thấy qua ta, ở đâu?” Cái này đúng là kỳ quái, hần nói đã gặp qua ta, mà ta lại chưa thấy hần, hần có cái gì làm cho ta cảm thấy quen thuộc đâu? Hiên Nhi càng nghĩ càng cảm thấy mơ hồ.

Nam tử thấy Hiên Nhi hoang mang, giải thích nói: “Lúc ở trong cung ta đã từng nhìn thấy bức họa của người.”

“Bức họa?” Hiên Nhi càng mê muội, từ khi nào mà nàng lại giống với bức họa trong cung chứ? Ở trong hoàng cung, chẳng lẽ Mộc Thác Hạo Duyên?

“Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy có người gọi thẳng tặc danh của hoàng huynh ta.” Nam tử mở miệng.

Hiên Nhi nghe hần gọi Mộc Thác Hạo Duyên là hoàng huynh, liền hiểu chuyện: “Thì ra người là Vương gia.”

“ Chính là tại hạ.” Nam tử khiến tốn nói đến.

Lúc này, tú bà bưng rượu và thức ăn tiến vào, chứng kiến nam tử cũng ở trong phòng, kinh hãi: “Ông chủ.”

Nam tử trừng mắt liếc nhìn tú bà một cái, tú bà sợ hãi tới mức vội đặt đồ ăn trên bàn, rồi chạy nhanh ra ngoài.

Nam tử nhìn đồ ăn đã bưng lên, nói: “ Người không phải đói bụng sao, nhanh ăn đi.”

Hiên Nhi thấy bộ dạng đùa cợt của hắn mà cảm thấy rất thương xót, một vị vương gia trong tay nắm giữ pháp luật mà lại phạm pháp, nàng mới vừa rồi còn tưởng Mộc Thác Hạo Duyên không biết cách thống trị, lại không nghĩ rằng đệ đệ của hắn đứng sau lưng làm chuyện này, liền lạnh giọng nói: “Người có biết vì sao ta xuất hiện ở đây không?”

Nam tử đáp: “Đây chính là điều mà ta đang muốn biết.”

Vì thế Hiên Nhi đem chuyện ở trên đường gặp phải như thế nào tất tất nói ra hết, làm sao đến được nơi đây làm sao gặp phải tú bà, nhất nhất kể ra một lần cho hắn nghe.

Nam tử nghe Hiên Nhi nói xong, có chút suy nghĩ: “Ta không nghĩ rằng ở dưới mí mắt bốn vương mà dám làm chuyện này, xem ra là ta quản giáo không đúng cách rồi.”

Hiên Nhi nghe hắn nói như vậy, mới biết không phải hắn làm, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng vì Mộc Thác Hạo Duyên mà sốt ruột, nếu đệ đệ của hắn làm trái pháp luật, hắn nên xử lý như thế nào đây? Nghĩ vậy Hiên Nhi vội nói: “Còn không bảo họ thả mọi người ra.”

Nam tử ra lệnh một tiếng, đã có người đi xử lý.

Hiên Nhi giải quyết xong chuyện này, tảng đá trong lòng rốt cục cũng rơi xuống, thoải mái nói: “Rốt cục cũng có thể yên tâm ăn cơm.”

Nam tử ngồi một bên, nhìn Hiên Nhi ăn cơm, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác ấm áp, cô gái này, không chỉ là thiên hạ vô song, mà lại còn rất đặc biệt.

Hiên Nhi rốt cục cũng ăn no, vừa lòng buông chiếc đũa xuống, thấy nam tử nhìn mình không chuyển mắt, cười nói: “Có cái gì đẹp mà nhìn dữ thế?”

Nam tử xấu hổ cười, nói: “Người thực mê người, lại đặc biệt.” Hắn nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hiên Nhi được nam tử khen ngợi thì ngượng ngùng cúi đầu.

Nam tử thấy Hiên Nhi thẹn thùng, trong lòng hết sức cao hứng.

Hiên Nhi đành phải đánh vỡ bầu không khí ngượng ngùng này, nói: “Đưa ta đến nơi khác xem đi.”

Nam tử lên tiếng trả lời, dẫn theo Hiên Nhi đứng lên đi.

Nam tử đưa Hiên Nhi ới đình nghỉ mát, nơi này thực ra là đình lộ thiên, trồng rất nhiều hoa tươi, Hiên Nhi rất thích nơi này, giống như một vườn hoa đầy hoa nhỏ, miệng nàng bất giác cong lên thành một nụ cười, nam tử say mê ngắm Hiên Nhi.

Đột nhiên Hiên Nhi nghĩ đến, đường đường hắn ta là một vương gia, không đi giúp Mộc Thác Hạo Duyên xử lý chuyện chính trị mà lại chạy tới chốn lầu xanh này? Thế là liền hỏi: “Người là vương gia, sao lại đến đây mở thanh lâu?”

Nghe Hiên Nhi nói như thế, nam tử sững sốt một hồi, mới yếu ớt nói: “Ta có muốn làm chuyện này đâu?”

“Vậy người có thể không làm mà, ai có thể trói buộc người được chứ?” Hiên Nhi khó hiểu nói.

Nam tử nghe nói như thế, ánh mắt dường như thâm ý liếc nhìn Hiên Nhi một cái, sau đó lại hơi cụp mắt, xoay người sang chỗ khác, có chút bất đắc dĩ nói: “Với thân phận của ta thì nhất định phải làm như vậy, người khác đều cho rằng ta là một vương gia phóng khoáng phong lưu, cả ngày chỉ biết sống phóng túng, kẻ vô tích sự. Kỳ thật ta cũng không muốn như vậy, ta mở thanh lâu là vì che dấu tai mắt người ngoài, trên thực tế là thu thập các tin tức tình báo ở khắp nơi.”

Hiên Nhi hiểu được gật gật đầu, cũng giống như trong TV vậy, thanh lâu là mạng tình báo dày đặc, dễ dàng nắm bắt được những tin tức ở nhiều nơi, bình thường các quan lại khắp nơi đều thích ăn chơi đàng điếm, biện pháp này quá mức tuyệt diệu.

Hiên Nhi thấy hắn mưu tính sâu xa như vậy, lại phải chịu nhục, hỏi: “Thế Mộc Thác Hạo Duyên biết không?”

“Hoàng huynh không biết, huynh ấy cũng cho là ta không thích chính vụ, liền chiều theo ý ta, dung túng ta.” Nam tử có chút sần nảo nói.

“Có lẽ hần nghĩ, không muốn người giống như hần, hần hi vọng người được tự do, cuộc sống vô lo vô nghĩ, không cần bị trói buộc.” Hiên Nhi thử khuyên nhủ hần.

Con người của nam tử sáng ngời: “Huynh ấy thật sự là nghĩ như vậy sao, nguyện ý hy sinh chính mình, để cho ta tự do.”

“Các người là huynh đệ ruột, người muốn hần làm những gì mình thích thì hần cũng hy vọng người có cuộc sống vui vẻ, các người đều quan tâm lẫn nhau, không phải sao?” Hiên Nhi không bỏ qua một biểu cảm nào của hần, trông thấy hần thành ra như thế thì lại nói tiếp.

“Ta không nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ hy vọng có thể giúp huynh ấy ít nhiều, gần đây trong triều có chút rục rịch, sợ là sẽ nổi lên sóng to gió lớn, ta lo huynh ấy khó có thể ứng phó.” Nam tử có vẻ lo lắng nói.

“Yên tâm đi. Có người giúp hần, hần sẽ giải quyết thuận lợi thôi.” Hiên Nhi an ủi.

Đột nhiên, trên bầu trời truyền đến một tiếng chim hót lạnh lạnh, Hiên Nhi nhìn lại, liền thấy Tiểu Bạch đang bay về phía nàng, bên cạnh còn có một người, là Tử Ly Tử.

Tử Ly dừng ở bên cạnh Hiên Nhi, lo lắng nhìn Hiên Nhi, nói: “Tiểu Bạch nói người gặp nguy hiểm, có sao không?”

Tiểu Bạch đứng ở giữa không trung, kêu lên: “Hiên Nhi ngu ngốc, người không sao chứ?”

Hiên Nhi thấy bọn họ quan tâm mình như vậy, vui mừng nói: “Yên tâm, ta không sao.” Sau đó đứng nhìn nam tử bên cạnh nói: “Ta phải đi.”

Nam tử muốn gọi nàng nhưng Tử Ly đã đưa Hiên Nhi bay lên không trung, nam tử hướng lên trời lớn tiếng nói: “Hiên Nhi, ta tên là Mộc Thác Hạo Dật.”

11. Q.2 - Chương 11

Hiên Nhi ngồi ở trên người Tiểu Bạch, thấy Mộc Thác Hạo Dật vẫn đang nhìn nàng, vội hướng về phía hần hét to: “Ta sẽ lại tới tìm người.” Nói xong liền rời đi.

Mộc Thác Hạo Dật nhìn bầu trời mà cảm thấy mát mát, cuối cùng cũng hiểu được vì sao hoàng huynh lại nói câu đó, một nữ tử thần bí xinh đẹp như vậy, ai có thể có được đây?

Nhớ lại chuyện vừa rồi, quả thật là giống như đang nằm mơ, ngoài một chú chim trắng biết nói chuyện ra, còn có một nam tử mặc áo trắng như tuyết nhìn có vẻ yêu mỹ, không biết hần ta và Hiên Nhi có quan hệ như thế nào? Xem hần vì Hiên Nhi mà vội vã như vậy, chắc là đã để ý tới Hiên Nhi rồi.

Mộc Thác Hạo Dật nhớ lại người con gái có lúm đồng tiền như hoa kia, trong lòng không khỏi đập dềnh sóng đánh, Mộc Thác Hạo Dật, người cũng rơi vào lưới tình rồi.

Mấy người Hiên Nhi sau khi rời đi liền tới khách điểm Bằng Lai. Vừa vào đến cửa, Hiên Nhi đã nhìn thấy bốn vị thị nữ, từ sau khi từ biệt họ trong cung, Hiên Nhi không nghĩ là sẽ gặp lại các nàng, cứ nghĩ là họ vẫn đang ở trong hoàng cung, té ra đã sớm rời đi, Hiên Nhi nhiệt tình chào hỏi bọn họ: “Bốn vị tỷ tỷ, đã lâu không gặp.”

Bốn thị nữ đều gật đầu tỏ ý, nhưng vừa thấy Tử Ly mặt lạnh tiến vào thì vội cung kính kêu lên: “Tôn chủ.”

Tử Ly đi lướt qua, ngồi xuống.

Hiên Nhi thấy hần ta có điều gì đó là lạ liền hỏi: “Tiểu Ly Tử, người làm sao thế?”

“Gã vừa rồi là ai?” Tử Ly tức giận nhìn Hiên Nhi hỏi.

“Hắn ta là một vương gia, lúc ta trà trộn vào thám thính thì trùng hợp sao lại gặp được hắn.” Hiên Nhi thấy hắn tức giận thì vội giải thích, trong lòng vẫn đang nghĩ: Sao Tiểu Ly Tử lại tức giận nhỉ?

“Trước kia nàng nghịch ngợm tùy hứng ta không ngăn cản, có lẽ ta không nên trách nàng về chuyện Thánh Hồ, có thể như thế hôm nay nàng mới không để ý cho bản thân mà làm chuyện dại dột như thế, nếu nàng xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ? Làm sao chúng ta không lo lắng chứ?” Tử Ly đau lòng nói.

Lúc nghe thấy Tiểu Bạch nói Hiên Nhi gặp nguy hiểm, hắn vừa sốt ruột vừa sợ hãi, chỉ e nàng xảy ra chuyện gì. Khi hắn phi thân đến nơi thì nàng vẫn bình yên vô sự.

Lúc đấy sự căng thẳng trong người hắn mới dần ổn định lại. Hắn nhìn thấy nàng cùng một gã nam tử ở cùng nhau thì vô cùng giận dữ, còn không nghĩ rằng lúc sắp đi Hiên Nhi lại nói sẽ đi tìm hắn ta, càng làm cho cơn giận của hắn không kìm được.

Hiên Nhi thấy Tử Ly vì lo lắng ình mà thành như vậy thì liền kéo kéo ống tay áo Tử Ly, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi mà, ta lại khiến người lo lắng rồi, lần sau ta sẽ không bao giờ...làm liều nữa.”

Tử Ly thấy Hiên Nhi khiêm tốn nhận sai, đáng vẻ khiến cho người ta triu mến như vậy, trong lòng không khỏi mềm nhũn ra, nhưng vẫn giả vờ nghiêm túc nói: “Còn có lần sau ư.”

“Không có lần sau, thật đấy.” Hiên Nhi vội vàng gật đầu nói.

Lúc đấy Tử Ly mới vừa lòng cười, sự hoảng loạn trong lòng Hiên Nhi mới dần dần bình ổn, nàng cũng không biết vì sao mà khi thấy Tử Ly tức giận, trong lòng lại cảm thấy bồi hồi hờ hững như thế, từ lúc nào mà hắn lại khiến nàng trở thành như vậy?

Lâu Thành Chi thấy Hiên Nhi vẫn bình an vô sự thì an tâm cười nói: “Hiên Nhi à, lần này con đùa quá trớn rồi đấy, tên tiểu tử đó từ sau khi con xuất môn, cứ tưởng là đến chỗ ta, nhưng lúc chạy tới thì không thấy con đâu, đáng vẻ sốt ruột lo lắng, ta còn tưởng hắn bị trúng ta nữa chứ? Vừa nghe thấy rằng con gặp nguy hiểm thì vội luống cuống lao ra khỏi cửa, khiến ta và Cố thúc thúc của con được một phen hoảng hốt. Tiểu tử đó, bình thường chả có chuyện gì khiến hắn động tâm cả, vậy mà cũng có chuyện làm hắn ta sợ đến thế.” Lâu Thành Chi nói xong nhìn nhìn Hiên Nhi, chuyện của tiểu hài tử đó, vẫn là thuận theo tự nhiên đi.

Hiên Nhi dậy thật sớm, không thấy Tiểu Ly Tử đâu, cũng không nhìn thấy nghĩa phụ đâu, liền đi thẳng vào trong bếp tìm Cố Trù, vừa mới đặt chân vào thì thấy Cố Trù mặt mày nghiêm túc, liền hỏi: “Cố thúc thúc, thúc đang làm gì thế?”

Cố Trù không ngẩng đầu lên, trả lời: “Hôm nay là tiết Trung thu, ta tính định làm một ít bánh Trung thu.”

Hiên Nhi vừa nghe thấy Cố Trù nói là muốn làm bánh Trung thu thì vội hưng phấn reo lên: “Hay quá, có bánh Trung thu ăn rồi.” Nói xong vội hỏi: “Cố thúc thúc, thúc chuẩn bị nhân bánh gì thế?”

“Có hạt mè. Đậu phộng. Nhân thịt, còn có đường, muối.” Cố Trù liệt kê ra từng thứ.

Hiên Nhi nghe Cố Trù liệt kê danh sách ra, nghĩ đến còn thiếu một vài thứ thì nói: “Cố thúc thúc, chúng ta dùng một ít hoa để làm nhân bánh đi.”

“Oh. Dùng hoa làm nhân bánh.” Cố Trù nghe thế thì gật đầu.

“Đúng vậy, tháng tám là độ hoa quế hoa cúc nở tươi nhất, mùi vị lại thơm ngát ngon miệng.” Hiên Nhi nói: “Để con đi hái một ít về, chúng ta làm tiếp.”

Hiên Nhi nhớ đến bên Thánh Hồ còn có cây hoa quế, liền hái một ít quay về, lại dùng nước Thánh Hồ để ngâm thì đúng là thật thích hợp, thế nên liền dẫn Tiểu Bạch đi đến Thánh Hồ.

Bước vào Thánh Hồ, Hiên Nhi phát hiện ra băng cung mà mình xây đã không còn, nhất thời tức giận: “Là ai đã phá Băng cung của ta, ta nhất định sẽ tìm hắn tính sổ.”

“Là ta.” Một âm thanh từ phía sau Hiên Nhi truyền đến.

Hiên Nhi tức giận quay đầu lại, liền nhìn thấy một nam tử áo trắng, cả kinh kêu lên: “Sư phụ, sao người lại ở chỗ này?”

“Nếu ta không đến, àm sao biết được chuyện tốt người làm đây?” Tây Linh Tử nói xong thì đi về phía Hiên Nhi.

“Sư phụ, con...” Hiên Nhi tự biết sai lầm của mình, không dám mở miệng xin sư phụ tha thứ, chỉ biết chột dạ cúi đầu.

Tây Linh Tử còn nói thêm: “Lúc trước sư thúc đã nhắc nhở qua, nhưng người không nghe theo, ta chỉ nghĩ là người ham chơi nên sẽ không xử phạt người, nhưng người dám mạo phạm đến Thánh Hồ, thế thì để cho người đi cứu tế bách tính vậy.”

Hiên Nhi nghe thấy sư phụ nói sẽ không xử phạt nàng thì cực kì cao hứng, nhưng lại nghe sư phụ nói để nàng đi cứu tế bách tính, trong lòng kêu khổ nói: “Phải đi cứu tế bách tính sao?”

Tây Linh Tử nói xong thì rời đi, để lại Hiên Nhi ủ rũ quay trở về khách điểm.

Cổ Trù thấy Hiên Nhi lâu như vậy mới quay lại thì vội hỏi: “Hiên Nhi, có phải có chuyện gì rồi không, sao lại đi lâu thế chứ?”

Hiên Nhi ủ rũ nói: “Con vừa mới gặp sư phụ.”

Cổ Trù thấy dáng vẻ ủ rũ của Hiên Nhi thì trêu ghẹo nói: “Cái đấy thì có gì chứ, sao lại để thành ra như thế này, chẳng nhẽ hần ta có đánh mắng con sao?”

Hiên Nhi lắc đầu, chậm rãi lên tiếng: “Sư phụ bảo con lấy nước Thánh Hồ đi cứu trị bách tính.”

Cổ Trù nói: “Đây là chuyện rất cực khổ.”

“Đúng thế.” Hiên Nhi thở dài một hơi, chống đầu ngồi ở đằng kia, giống như một chú mèo nhỏ vậy, ngoan ngoãn im lặng.

Buổi tối, Lâu Thành Chi đi ra từ trong hầm rượu, trên tay ôm một vò rượu, mời mọi người uống rượu, ăn bánh Trung thu, ngắm trăng.

Tiểu Ly Tử không thấy đâu, nhưng bốn vị tỷ tỷ thì vẫn còn ở đây, Hiên Nhi thấy lúc nào Tiểu Ly Tử cũng mất tích, tự nhắc nhở bản thân rằng, lần sau nếu hần rời đi mà không nói với mình thì đừng để ý đến hần nữa.

Đột nhiên Hiên Nhi nghĩ đến một chủ ý, có thể khiến mình không cần cực khổ như vậy nữa.

Nàng chạy đến trước mặt bốn vị tỷ tỷ, cười nói: “Bốn vị tỷ tỷ, mấy người có bằng lòng giúp Hiên Nhi một chuyện không?”

Trong những ngày tiếp theo, Hiên Nhi cùng với bốn thị nữ bận tối mày tối mặt.

Hiên Nhi sắp xếp cho bốn bọn họ mỗi người ở một góc Đông Tây Nam Bắc để phân phát nước thánh, còn nàng thì cùng với Tiểu Bạch bay đến một sơn thôn xa xôi hẻo lánh để phát thuốc, nhìn thấy những người dân bần cùng khổ khổ này, trong lòng Hiên Nhi vô cùng cảm động, tự nhủ rằng, lần sau nếu vào hoàng cung, nhất định phải nói chuyện này với Mộc Thác Hạo Duyên.

Hiên Nhi đi đến một trấn nhỏ, nơi đó vô cùng hoang vắng, không một ngọn cỏ, rất nhiều người vì đói vì bệnh tật mà chết, còn có rất nhiều người rên rỉ thoi thóp, Hiên Nhi lấy nước thánh mang theo bên mình đút cho vài người, tinh thần của bọn họ mới miễn cưỡng tỉnh lại, khôi phục khí lực, lúc đấy Hiên Nhi mới hỏi: “Ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy, sao lại trở thành thế này?”

Một ông già khuôn mặt khô héo, sắc mặt tiều tụy chậm rãi nói: “Năm nay ở đây — ở đây khô hạn — hoa màu — lúa gạo — không có.”

“Chuyện này không phải là quan phủ quản lí sao?” Hiên Nhi vội hỏi, sao lại có chuyện này xảy ra chứ?

Một người đàn ông trung niên khác nói: “Lúc đầu quan phủ còn phát một ít lương thực cho chúng tôi, nhưng sau một thời gian thì không để ý đến chúng tôi sống chết ra sao nữa, mặc cho chúng tôi tự sinh tự diệt.”

“Thật đúng là ghê tởm, sao lại có chuyện bại hoại như thế này chứ.” Hiên Nhi nắm chặt tay nói.

Nàng thấy những người dân đáng thương như thế này thì trong lòng vô cùng khó chịu, có cách nào có thể giúp họ không?

12. Q.2 - Chương 12

Đột nhiên Hiền Nhi nghĩ, ở đây không phải khô hạn thiếu nước sao? Có lẽ mình có thể giúp được một ít, nàng liền vui sướng hỏi: “Nơi này có đường sông không?”

“Có, ở đông thành.” Một người nói.

Hiền Nhi nghe xong thì mừng rỡ, vội bảo bọn họ cho những người khác uống chút nước Thánh, đợi sau khi mọi người khôi phục khí lực thì tập hợp ở bờ sông.

Mọi người sau khi tỉnh lại thì đi nhau đến bờ sông, thấy một cô gái áo trắng đứng ở cửa sông, nhìn từ phía xa có cảm giác hư ảo làm cho bọn họ nghĩ mình đang nằm mơ.

Hiền Nhi thấy mọi người đã đến đông đủ, liền ngẩng đầu lên trời gọi to: “Tiểu Bạch.”

Tiểu Bạch phi thân xuống để Hiền Nhi đứng trên người mình rồi lại bay vút lên cao.

Mọi người ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh này, còn có người kinh ngạc kêu lên: “Là tiên cô.”

Hiền Nhi lấy ra Thủy linh châu đặt trong lòng bàn tay, lẩm nhẩm câu thần chú, viên trân châu liền chậm rãi xoay tròn rồi dừng giữa không trung.

Hiền Nhi hứng lấy giọt nước trên hạt trân châu rồi lại niệm thần chú.

Bỗng đột nhiên, mặt đất hơi rung chuyển, mọi người hình hoảng ngược nhìn Hiền Nhi, không biết nàng muốn gì?

Sau khi mặt đất chấn động nhẹ, chợt nghe thấy tiếng nước chảy từ trong không trung liên tục truyền đến, mọi người ngạc nhiên nhìn vào lòng sông khô héo, từng luồng nước từ dưới đất trào ra, mọi người vui mừng kêu lên: “Nước, nước.”

Mọi người nhất loạt quì rạp xuống, gọi to: “Cám ơn tiên cô.”

Hiền Nhi thấy bọn họ quỳ xuống, vội bảo Tiểu Bạch bay xuống, kích động nói: “Đừng làm như vậy, đây chỉ là làm việc nên làm thôi mà.” Thấy bọn họ vẫn không đứng dậy, Hiền Nhi nổi nóng, “Mọi người không cần làm thế, ta không chịu nổi đâu.”

Ông già tóc bạc đứng đầu nói: “Cô đã cứu mạng chúng tôi, là ân nhân của chúng tôi, chúng tôi không biết phải báo đáp cảm tạ như thế nào cả, hãy để cho chúng tôi dập đầu tạ ơn.”

Hiền Nhi khó xử nhìn bọn họ, không biết nên làm thế nào cho phải nữa?

Sau đó Hiền Nhi mới biết được, ông già đầu bạc kia là bố đầu của trấn, Hiền Nhi vào nhà ông ta, thấy trong nhà cũ nát không chịu nổi, trong lòng lại cảm thấy chua xót, nàng phải làm thế nào mới giúp được bọn họ đây?

Hiền Nhi nghĩ đến bọn họ vừa mới khỏe lại, bây giờ cần phải giải quyết vấn đề ẩm ướt của bọn họ, liền lấy ra một ít gạo đưa cho ông già, “Ông ơi, ông lấy ít gạo này đi phân phát ọi người đói đi đã, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề sinh nhai của mọi người.”

Ông già kích động nói: “Ta thay mặt toàn bộ mọi người trong thị trấn cảm ơn tiên cô.”

“Đừng nói như thế nữa, ta không phải là tiên cô gì cả, các người đừng gọi ta như thế, gọi thẳng ta là Hiền Nhi là được rồi.” Hiền Nhi ngượng ngùng nói, bọn họ gọi nàng là tiên cô, sao nàng có thể dảm đương chứ?

Ông già vội vàng nói: “Không không không, coi như cô không phải là tiên cô, cô là thần của chúng tôi.”

Hiên Nhi đi ra cửa, nói với ông già: “Ông à, ta phải đi rồi, xin ông hãy yên tâm, ta sẽ làm ấy người vượt qua ngày lạnh.” Nói xong liền triệu Tiểu Bạch đến, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Ông già vội vàng xoa tay kêu lên: “Cô nương, nhà cô ở phương nào thế? Sau này chúng tôi nhất định sẽ đến trả ơn.”

Hiên Nhi nói một câu “Tây Linh núi Bồng Lai” rồi bay mất.

Ông già lẩm bẩm nói: Tây Linh Bồng Lai, đó không phải là ——”

Hiên Nhi kiệt sức trở lại khách điểm, vừa vào cửa liền hô lên: “Bốn vị tỷ tỷ, mọi người ở đâu thế.” Nói xong liền mệt mỏi ngồi xuống đất.

Bốn vị thị nữ nghe thấy Hiên Nhi kêu mình thì vội vàng từ trên lầu đi xuống, bốn người thấy Hiên Nhi ngồi dưới đất, bước lên trước đỡ Hiên Nhi dậy, quan tâm hỏi: “Sao lại thế này?”

Hiên Nhi mặc cho bọn họ giúp đỡ, làm nũng nói: “Ta khát, ta đói, ta đau lưng, toàn thân đau nhức.”

Bốn người vội đỡ Hiên Nhi đến ghế mềm, một người đi bưng trà, một người đi lấy điểm tâm, một người đắp lưng cho Hiên Nhi, còn một người đứng đó, không biết nên làm gì.

Hiên Nhi thoải mái nằm trên ghế ăn điểm tâm, hưởng thụ sự phục vụ chu đáo.

Đợi cho Hiên Nhi ăn uống no đủ, nghỉ ngơi đủ sức, liền đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài.

Bỗng một âm thanh truyền đến: “Nàng lại muốn làm gì đây?”

Hiên Nhi vừa nghe là biết đây là âm thanh của Tiểu Ly Tử, quay đầu lại thì thấy Tử Ly đang đứng trên bậc thang nhìn nàng.

Hiên Nhi nhớ tới lúc hần bỏ đi cũng không đưa nàng đi theo nên hỏi lại: “Còn người thì sao?”

Tử Ly bước xuống lầu, đến bên cạnh Hiên Nhi: “Ta có việc.”

“Ta đây cũng có việc.” Hiên Nhi nói xong liền đi ra ngoài.

Tử Ly vội đuổi theo sau.

Hiên Nhi xoay người, nói với Tử Ly: “Không cho người đi theo ta.”

“Vì sao?” Tử Ly khó hiểu nói.

“Ai bảo lần nào người đi cũng không đưa ta đi theo, ta cũng không muốn người đi theo.” Hiên Nhi nói xong rồi lại nói với bốn vị thị nữ: “Bốn vị tỷ tỷ, mấy người ngăn hần lại giữ ta.”

“Cái này ——” Bốn vị thị nữ khó xử nói, nhưng đây là chủ tử của bọn họ mà.

Hiên Nhi biết bọn họ băn khoăn nên nói: “Yên tâm đi, hần sẽ không làm khó các người đâu.” Rồi sau đó nói với Tử Ly: Nếu người dám gây chuyện với các nàng, ta sẽ không bao giờ để ý đến người nữa.” Nói xong liền chạy ra khỏi cửa.

Tử Ly bị bốn thị nữ ngăn lại, rất muốn động thủ, nhưng vừa nhớ lại những điều Hiên Nhi vừa nói, đành phải thôi, chỉ biết trơ mắt nhìn Hiên Nhi rời đi.

Ngay lập tức Hiên Nhi vào hoàng cung.

Hiên Nhi để Tiểu Bạch dừng trước Ngự Hoa viên, nơi này là nơi mà nàng quen thuộc nhất, thơi nơi đây trăm hoa vẫn đua nở, hương thơm bốn phía khiến cho Hiên Nhi đang còn mệt mỏi về thể xác lẫn tinh thần nhất thời phấn chấn lên, nàng vui sướng đi qua đi lại trong bụi hoa.

“Ai, ai đang ở đây?” Một âm thanh bén nhọn truyền đến.

Hiên Nhi nhìn lại, thấy một công công nhỏ tuổi, liền đi về phía hă ta.

Vị công công nhỏ tuổi ấy thấy Hiên Nhi đi về phía mình thì sợ tới mức run rẩy, đây — không phải là cô gái bị Như phi đầu độc sao? Sao cô ta lại ở đây? Không phải là để lấy mạng Như phi đấy chứ. Công công sợ tới mức quay đầu bỏ chạy, miệng kêu to: “Có ma —— ”

Hiên Nhi thấy hấn ta cất bước bỏ chạy như thấy ma thì vội đuổi theo ngăn lại, hỏi: “Vị công công này, xin hỏi bây giờ hoàng thượng đang ở đâu?”

Công công sợ tới nỗi cả người run rẩy, mồm miệng không rõ: “Người không nên đi tìm hoàng thượng, người hại người là Như phi, người đi tìm cô ta mà lấy mạng đi.”

Hiên Nhi nghe mà không hiểu ra sao cả, lấy mạng? Cái quái gì thế.

Lúc Hiên Nhi đang còn phân tâm thì công công thừa cơ bỏ chạy.

Hiên Nhi đi qua vài chỗ, chỉ cần có người thấy nàng thì vội sợ hãi kêu lên “Ma –” và sau đó bỏ chạy không thấy bóng dáng, điều này làm cho Hiên Nhi rất nghi ngờ, thừa dịp một tiểu cung nữ không chú ý, Hiên Nhi vội nắm lấy y phục của nàng ta hỏi: “Hoàng thượng đang ở đâu?”

Cung nữ sợ hãi chỉ biết dùng ngón tay chỉ về phía đó không xa, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Hiên Nhi đi vào ngự thư phòng, Mộc Thác Hạo Duyên đang phê duyệt tấu chương chợt ngẩng đầu lên, thấy là Hiên Nhi thì kinh ngạc vui mừng buông bút chạy đến bên người Hiên Nhi, không ngăn được âm thanh kích động: “Hiên Nhi, sao nàng lại tới đây?”

Hiên Nhi thấy hấn thì vội hỏi: “Mọi người trong cung làm sao thế? Sao một đám người nhìn thấy ta thì như thấy ma vậy, đều bỏ chạy không thấy bóng dáng tăm hơi?”

“Bọn họ đều nghĩ nàng bị Nghiêm Mộng Như đầu độc, cho nên tưởng lầm nàng là quỷ.” Mộc Thác Hạo Duyên giải thích.

“À...thì ra là như vậy. Ta nói rồi, trông ta có khủng bố như vậy đâu chứ? Ai thấy ta cũng bỏ chạy.” Hiên Nhi tỉnh ngộ nói.

“Hiên Nhi, nàng là người đẹp nhất và đặc biệt nhất đối với ta, ta vĩnh viễn đều nguyện ý ở bên cạnh nàng.” Mộc Thác Hạo Duyên chăm chú nhìn Hiên Nhi, thâm tình nói.

Hiên Nhi thấy hấn nhìn mình như thế thì vội mở miệng nói: “Được rồi, hôm nay ta tới tìm người có việc.”

Mộc Thác Hạo Duyên thu lại ánh mắt thâm tình, nghiêm nghị hỏi: “Là chuyện gì?”

Hiên Nhi thấy hấn thần thái khí thế như thế, cảm thấy đây mới là dáng vẻ mà một hoàng thượng nên có, nên liền đem chuyện mình gặp nói ra.

“Lẽ nào lại như vậy, có chuyện đó xảy ra sao?” Mộc Thác Hạo Duyên giận dữ nói, “Hiên Nhi, nàng yên tâm, ta sẽ cho nàng thông báo làm thỏa mãn việc này.”

“Không phải là thông báo cho ta mà là cho dân chúng.” Hiên Nhi sửa lại.

Mộc Thác Hạo Duyên mất tự nhiên nhìn Hiên Nhi, bởi vì nàng, mới khiến cho bản thân bị rối loạn.

13. Q.2 - Chương 13: Cường 13

Hiên Nhi cũng không vạch trần hấn, nói: “Mộc Thác Hạo Dật nói gần đây triều đình không ổn, người có thể ứng phó sao?”

Mộc Thác Hạo Duyên nghe thấy tên của vương đệ thì vội hỏi: “Nàng đã gặp hấn ư?”

“Có gặp một lần, hấn thật vì người mà lo lắng.” Hiên Nhi nói.

“Mỗi ngày hấn chỉ biết ăn uống vui đùa, tiêu diêu qua ngày, còn biết lo lắng cho ta?” Mộc Thác Hạo Duyên hừ lạnh nói.

“Nếu hần biết người nghĩ như vậy, nhất định sẽ rất đau lòng.” Hiên Nhi thất vọng nói. Không nghĩ rằng Mộc Thác Hạo Duyên lại có thể cư xử như thế với Mộc Thác Hạo Dật, khiến nàng còn vì hần mà nói tốt, trong lòng khó tránh khỏi bất bình thay cho Mộc Thác Hạo Dật.

Mộc Thác Hạo Duyên nói: “Hần thì có cái gì mà đau lòng?”

“Người không biết là hần vì người mà âm thầm làm nhiều ít chuyện sao, chỉ biết hần tiêu diêu qua ngày, hần vì giúp người mà nhận lấy sự châm chọc của người khác, lại không nghĩ ngay đến cả người cũng xem hần như thế.” Hiên Nhi kích động nói.

“Hần làm chuyện gì cho ta?” Mộc Thác Hạo Dật vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Vì thế nên Hiên Nhi đem chuyện mà Mộc Thác Hạo Dật đã âm thầm làm ra kể cho Mộc Thác Hạo Duyên.

Mộc Thác Hạo Duyên khiếp sợ ngồi trên ghế, hần chưa bao giờ nghĩ, đệ đệ trong mình mình chơi bởi lâu lỏng lại vì hần — khó trách khi hần gặp chuyện khó giải quyết thì đám hộ vệ thân tín bên cạnh hần sẽ nghĩ ra cách giải quyết giùm hần, thì ra là —

Hiên Nhi thấy Mộc Thác Hạo Duyên có vẻ hối hận, vội an ủi: “Kỳ thật hần cũng không oán trách người, chỉ là hần hi vọng có thể dốc hết sức ra giúp đỡ người.”

Mộc Thác Hạo Duyên nghe thấy Hiên Nhi nói như vậy, dường như hiểu rõ cái gì đó, vẻ mặt thoải mái nói: “Hiên Nhi, cảm ơn nàng.”

“Không có gì cả, thấy hai huynh đệ các người tiêu tan hiềm khích trước kia, ta còn vui không kịp nữa là.” Hiên Nhi xua tay cười nói.

“À, đúng rồi, ta còn có một việc.” Hiên Nhi nhớ lại việc ở trấn khiến nàng bất bình, liền nói với Mộc Thác Hạo Duyên về những góc nhìn của mình, về chế độ tuyển quan, còn có cả phương diện đường sá, chính sách ưu đãi áp dụng với người nghèo khó, kết hợp với những hiểu biết của mình trước đây, để Mộc Thác Hạo Duyên đặt ra một phương châm lâu dài.

Mộc Thác Hạo Duyên nghe Hiên Nhi nói từng chữ một, càng nghe càng ngạc nhiên, thật tình không thể tưởng tượng nổi, cuối cùng lòng tràn đầy chờ mong nhìn Hiên Nhi, “Cái này, thật sự có thể thực hiện sao?”

“Đương nhiên là có thể, chỉ cần chúng ta kiên trì cố gắng, sửa đổi không ngừng, nhất định có thể thực hiện.” Hiên Nhi kiên định nói.

Hiên Nhi thấy thời gian cũng không còn sớm, nàng còn phải trở về, thế nên nói: “Những việc nên làm thì phải làm, ta phải đi đây.”

“Nhanh vậy sao, không thể ở lại cung ít ngày sao?” Mộc Thác Hạo Duyên vội giữ lại nói.

“Không được, ta còn có việc, cần đi ngay lập tức.” Hiên Nhi nói xong liền đi ra ngoài.

Mộc Thác Hạo Duyên đi theo, hần không muốn cứ như vậy để Hiên Nhi rời đi, vừa rồi Hiên Nhi đã đánh thức hần một phen, nếu như có thể giữ Hiên Nhi lại bên người, hần còn có cái gì lo lắng nữa?

“Hiên Nhi, thật sự không thể ở lại sao?” Mộc Thác Hạo Duyên bỏ sĩ diện, thỉnh cầu nói.

Hiên Nhi thấy hần như vậy, chỉ có thể khéo léo từ chối, “Ta thật sự có việc, chờ xong việc rồi sẽ đến tìm người.”

Hiên Nhi vừa định rời đi thì đã thấy một đám binh lính tiến lên ngăn nàng lại, Hiên Nhi nhìn Mộc Thác Hạo Duyên, khó hiểu nói: “Làm cái gì vậy?”

“Hiên Nhi, ta cũng không muốn như vậy, nhưng ta không muốn để nàng rơi đi như thế.” Mộc Thác Hạo Duyên bất đắc dĩ nói, vì để giữ Hiên Nhi lại, hần chỉ có thể làm như vậy.

Hiên Nhi thấy những binh sĩ cứ dồn ép nàng, vội niệm thần chú, thấy binh lính đều án binh bất động, nàng vội vẫy hướng lên trời kêu to: “Tiểu Bạch.”

Hiên Nhi ngồi ở trên người Tiểu Bạch, đứng giữa không trung, nhìn vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi của Mộc Thác Hạo Duyên, nói: “Ta xem người là bằng hữu của ta, cho nên mới bỏ qua lần vô lý này, nhưng nếu

người còn dùng cách này giữ ta lại, thì chỉ càng làm ta thêm rời xa người mà thôi, người đã đồng ý chuyện của ta, hi vọng người mau chóng thực hiện, còn nữa, những binh sĩ này, một canh giờ nữa sẽ trở lại bình thường.” Nói xong liền rời đi.

Mộc Thác Hạo Duyên ngơ ngẩn đứng ở đó, thất thần nhìn theo hướng Hiên Nhi đi, thì thảo nói: “Ta làm như vậy, có phải càng không có cơ hội không.”

Hiên Nhi trở lại khách điểm, Tử Ly cứ luôn nhìn lên cửa thấy Hiên Nhi trở về, vội làm ra vẻ không có việc gì, ung dung đi lên lầu, vừa hay cảnh này bị Hiên Nhi nhìn thấy, liền tưởng lầm rằng Tử Ly không muốn để ý đến nàng, nghĩ thầm rằng, xem ra là tức giận rồi.

Lúc ăn cơm chiều, Lâu Thành Chi cùng với Cố Trù và bốn vị tỷ tỷ đã chinh tề đông đủ, vừa vặn ngồi đủ bốn phía của cái bàn, lúc này, Hiên Nhi và Tử Ly ngồi cùng một phía, bỗng nhiên Hiên Nhi cảm thấy không khí dị thường. Lúc Hiên Nhi xuống lầu thì Lâu Thành Chi và Cố Trù ngồi chung một phía, bốn vị tỷ tỷ chiếm hai phía, giống như đã sắp xếp sẵn, Hiên Nhi đành phải ngồi xuống.

Tử Ly cúi đầu chỉ lo ăn cơm, những người khác cũng không nói gì, nên không khí đương nhiên cũng rất nghiêm túc.

Hiên Nhi biết Tử Ly còn tức giận, liền gấp cái chân gà đặt vào trong bát hân, hi vọng hân không tức giận nữa, bọn họ có thể hòa thuận.

Tử Ly không ngẩng đầu mà chỉ đem chân gà gấp trở lại vào đĩa, Hiên Nhi lại gấp qua, Tử Ly lại gấp về, cứ như vậy, Hiên Nhi cực kì chán nản, buông đũa hỗn hển nói: “Rốt cuộc người muốn thế nào hả?”

Tử Ly không phản ứng, nhưng những người khác đều nhìn Hiên Nhi.

Lâu Thành Chi tay cầm đũa, nhét vào Hiên Nhi nói: “Hiên Nhi, lúc ăn cơm không được nói chuyện, nếu không tiêu hóa không trôi đâu.”

Cố Trù cũng nói: “Hiên Nhi, có phải con không thích đồ ăn ta làm?”

Bốn vị thị nữ cũng có vẻ muốn nói nhưng lại thôi.

Hiên Nhi hoàn toàn phát hỏa “Ta không ăn: Nói xong liền chạy lên lầu.

Lúc này Tử Ly mới chịu ngẩng đầu, nhìn Hiên Nhi lên lầu.

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cũng không hiểu làm sao nên chỉ nhún vai, biết hai người họ giận đối nhau, vốn đã nghĩ ra cách này định làm cho bọn họ hòa thuận lại, nhưng không nghĩ rằng càng làm thì càng rối ren hơn.

Hiên Nhi đi rồi, Tử Ly cũng buông đũa xuống, đi lên lầu.

Mọi người lại đành chịu thua.

Hiên Nhi ngồi trên nóc nhà, nói với những vì sao: “Chẳng qua là bởi vì lần nào hân đi cũng không đưa ta theo nên lần này mới cố ý không cho hân đi theo, ta cũng chưa nổi giận với hân, vậy mà hân lại tức giận với ta, ngôi sao à ngôi sao, chúng mày nói xem là ai không đúng?”

Tử Ly thấy Hiên Nhi nói chuyện với ngôi sao, không biết trên mặt có diễn cảm gì? Vì hân ẩn thân đi theo, nên Hiên Nhi không thể nhìn thấy hân, thế nhưng hân lại có thể nhìn Hiên Nhi lẳng lặng như thế, cứ như muốn đem hình bóng nàng khắc sâu vào trong lòng.

Hiên Nhi nghe thấy bụng mình sôi réo thì lấy tay xoa bụng, hồi tiếc nói: “Chúng ta thật đáng thương, cơm tối cũng chưa ăn xong, đói chết người.” Nói xong đứng lên “Vào phòng bếp xem có gì ăn không” liền chuẩn bị đi xuống, ai ngờ... một chân đạp phải nền ngói trơn nhẵn, Hiên Nhi hét lên khi té xuống, trong lòng kêu lên: “Tiểu Ly Tử, mau tới cứu ta!”

Tử Ly thấy thế, vội hiện thân bay đến cứu Hiên Nhi.

Từ lần trước Hiên Nhi học bay thất bại, chỉ cần đứng ở chỗ cao là nàng đều hết hồn, may mà vào giờ khắc này Tử Ly lại xuất hiện cứu nàng.

Hai người chậm rãi hạ xuống, Hiên Nhi rúc vào trong lòng Tử Ly, nhìn thấy thế thì vội quay mặt đi, không khỏi mặt đỏ tim đập.

Tử Ly ôm lấy thân thể mềm mại của Hiên Nhi, cũng thấy tim đập nhanh hơn, cả người không tự nhiên tí nào.

Hai người cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy, nghe tiếng tim đập của nhau, quên hết thấy.

Lúc Hiên Nhi kịp phản ứng lại, một tay ôm lấy cổ Tử Ly, một tay đánh lên ngực Tử Ly, xấu hổ xen lẫn giận dữ nói: “Đều tại ngươi, đều tại ngươi, đều là lỗi của ngươi.”

Tử Ly nắm lấy tay Hiên Nhi, nhẹ nói: “Được rồi, đều tại ta, đều là lỗi của ta.” Nói xong lại ôm chặt Hiên Nhi.

Hiên Nhi bị hấn ôm không thở được, liền buông ra vòng tay quanh cổ Tử Ly, đẩy hấn ra: “Mau thả ta ra, khó chịu chết đi được.”

Hô hấp của Tử Ly dồn dập hơn, buông Hiên Nhi ra mới khiến cho hấn cảm thấy đỡ hơn.

Hiên Nhi thấy mặt hấn đỏ như quả táo chín, bất giác nuốt nước miếng, thật muốn cắn một cái quả đi. >__

14. Q.2 - Chương 14

Hiên Nhi cùng Tử Ly đến Lệ Xuân viện, lần trước Hiên Nhi có nói là có thể sẽ đến, hơn nữa gần đây Mộc Thác Hạo Dật gặp chuyện khó giải quyết, nàng muốn xem có thể giúp được hấn cái gì không?

Mộc Thác Hạo Dật thấy Hiên Nhi đến thì rất vui mừng, nhưng vừa thấy Tử Ly bên cạnh Hiên Nhi thì nụ cười liền đông cứng lại, vẻ mặt cực kì mất tự nhiên hỏi: “Hiên Nhi, vị này là?” Lần trước hấn đã muốn hỏi rồi, nhưng lại không có cơ hội.

“À, người gọi hấn là Tử Ly là được rồi.” Hiên Nhi tùy ý nói.

Mộc Thác Hạo Dật vội chấp tay nói: “Tử Ly huynh, lần đầu gặp mặt.”

Tử Ly thản nhiên “Ừ” một tiếng rồi không nói gì nữa.

Hiên Nhi thấy Tử Ly dường như có thành kiến với Mộc Thác Hạo Dật, nên mở miệng nói: “Chuyện lần trước ngươi nói, không biết đã giải quyết chưa?”

Thần sắc Mộc Thác Hạo Dật hơi lo lắng nói: “Mới có một chút manh mối.”

“Ồ, vậy ngươi vẫn chưa có biện pháp giải quyết?” Hiên Nhi hỏi.

“Ta chưa nghĩ tới.” Mộc Thác Hạo Dật bối rối nói, mắt mặt trước Hiên Nhi, quả thật đúng là khó khăn.

“Vậy chuyện ngươi nói với ta là chuyện gì, nói không chừng ta có thể giúp được ngươi.” Hiên Nhi sáng khoái mở miệng.

Tử Ly thấy Hiên Nhi nói chuyện cùng Mộc Thác Hạo Dật, còn bản thân thì như người ngoài, rất không vui bỏ đi.

Mộc Thác Hạo Dật đem mọi chuyện nói với Hiên Nhi, Hiên Nhi sau khi nghe xong khó hiểu nói: “Tại sao Nghiêm thừa tướng phải xúi giục quan chức triều đình mưu phản?”

“Bởi vì Như phi – con gái của lão ta bị nhốt vào lãnh cung, từ trước tới nay hấn luôn âm mưu ngàn kế mới có thể nổi lên mặt nước.” Mộc Thác Hạo Dật giải thích.

“Như phi bị nhốt vào lãnh cung, chuyện này xảy ra khi nào, sao ta lại không biết?” Hiên Nhi kinh ngạc nói.

“Còn không phải bởi vì ngươi sao.” Mộc Thác Hạo Dật bất đắc dĩ nói.

“Vì ta?” Hiên Nhi càng thêm mù mờ.

“Người không nhớ sao, từ khi người tiền cung có phải Như phi đã hại người?” Mộc Thác Hạo Dật nhắc.

Hiên Nhi tỉnh ngộ “Thì ra là vì chuyện đó, không phải vì thế mà xảy ra chuyện chứ?”

“Người biết là tốt rồi.” Mộc Thác Hạo Dật dịu dàng nói.

“Ta không muốn chịu toàn bộ trách nhiệm đâu.” Hiên Nhi chán nản nói “Vậy người định làm thế nào?”

“Lão tặc Nghiêm Trọng kia rất khó ứng phó, nhưng mà cái tên phá gia chi tử Nghiêm Thành thì đã mắc câu rồi.” Mộc Thác Hạo Dật khéo tránh khỏi có chút đắc ý.

“Chuyện này không có tiến triển lớn, chẳng qua là cá bé mắc câu thôi, chúng ta cần phải buông dây dài câu con cá lớn.” Hiên Nhi nói thêm một câu.

Mộc Thác Hạo Dật vội gật đầu đồng ý.

Hiên Nhi hỏi: “Tên Nghiêm Thành kia thích làm những gì?”

“Ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc, không gì là không được.” Chỉ một vài từ Mộc Thác Hạo Dật đã hình dung ra đúng con người kia.

“Vậy thì tốt rồi.” Về mặt Hiên Nhi giáo hoạt nói.

Cuối cùng bọn họ cũng nói xong, lúc này Hiên Nhi mới không thấy Tử Ly đâu: “Tiểu Ly Tử đâu rồi.”

“Tử Ly huynh thấy chúng ta trò chuyện với nhau hăng say quá, không tiện quấy rầy, có lẽ là đi đâu đó rồi.” Mộc Thác Hạo Dật nói, trong lòng thật sự là mở cờ trong bụng, lúc Tử Ly đi khỏi thì Hiên Nhi không để ý nhưng hắn thì có thấy, trong lòng cười trộm.

Hiên Nhi vội vàng đi tìm, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Tử Ly đâu, Hiên Nhi sốt ruột đến nỗi cảm thấy mình như con kiến bị lửa thiêu, nhất định là hắn cho rằng nàng lạnh nhạt với hắn nên đã giận dỗi bỏ đi.

Mộc Thác Hạo Dật cũng không thấy bóng dáng Tử Ly đâu, đang vui mừng như đón may thì đã thấy Hiên Nhi đứng bất động ngơ ngẩn, vội hỏi: “Hiên Nhi, sao thế?” Thấy Hiên Nhi vẫn không phản ứng, hắn liền nhìn theo ánh mắt của Hiên Nhi.

Một nam tử cười như gió xuân đang còn nói gì đấy với một cô nương dễ thương yêu mị.

Hiên Nhi cứ nhìn chăm chăm Tử Ly như thế, uống công nàng còn gấp gáp tìm hắn, sợ hắn lại tức giận, còn hắn thì hay rồi, chạy đi tìm một cô nương nói chuyện phong phanh, nàng khó thở kêu lên: “Tiểu Ly Tử” rồi chạy đến bên người Tử Ly.

Tử Ly thấy Hiên Nhi đến thì thu lại nụ cười, lạnh giọng nói: “Nói xong rồi sao.”

Hiên Nhi thấy hắn còn đang tươi cười với cô gái kia, vừa thấy nàng thì lãnh đạm hỏi han, khiến nàng cũng lạnh giọng nói: “Sao, quấy rầy nhã hứng của người và vị cô nương này sao?”

Tử Ly thấy Hiên Nhi nói bằng ngữ khí này thì có hơi áp úng: “Không phải người cũng như vậy sao.”

Hiên Nhi thấy hắn còn dám ngụy biện, bản thân nàng và Mộc Thác Hạo Dật là có chính sự muốn nói, còn hắn và vị công nương này thì có gì để nói, liền tức giận đá Tử Ly một cước “Ta sẽ không bao giờ thêm để tâm đến người nữa” Nói xong kéo tay Mộc Thác Hạo Dật: “Chúng ta đi!”

Tử Ly tha đôi chân đau buốt, đuổi theo Hiên Nhi, bất mãn nói: “Người tức giận như thế làm gì?”

Hiên Nhi không quay đầu mà cứ bỏ đi, Tử Ly ai oán nói: “Lần àn cũng thế, sao nàng cứ đối xử thế với ta chứ?”

Vị cô nương kia nhìn thấy cảnh này, lại nghe thế Tử Ly than phiền liền cất tiếng: “Nàng ấy à, có thể là ghen tị đấy.”

Tử Ly nghe xong thì ngây người vài giây, sau đó liền tươi cười rạng rỡ vội đuổi theo Hiên Nhi.

Hiên Nhi còn đang tức giận, sống chết cũng không nghe Tử Ly giải thích, khiến Tử Ly cảm thấy vô cùng thất bại.

Hiên Nhi vì muốn trừng phạt Tử Ly nên không muốn về cùng hắn, còn nói cần ở lại đây, quả thật khiến Tử Ly lại một phen kinh ngạc, ở lại đây? Nhưng đây là kỹ viện mà.

Tử Ly vừa định phản đối thì Mộc Thác Hạo Dật cướp lời: “Yên tâm đi, Tử Ly huynh, ta sẽ để mắt đến Hiên Nhi.”

Tử Ly đành phải thôi, căn bản là Hiên Nhi không để ý đến hắn, có nói cái gì cũng vô dụng.

Giờ phút này, sau khi Hiên Nhi đã đuổi Tử Ly đi, đang cùng Mộc Thác Hạo Duyên ngồi trên lầu nhĩ gian, ở trên khán đài các cô nương còn đang trình diễn tài nghệ. Xung quanh đầy bọn nam nhân háo sắc đang vỗ tay hô “Được, được, được.” Nghe thế Hiên Nhi cảm thấy rất phiền lòng, nàng vươn cánh tay như ngọc ra, Mộc Thác Hạo Duyên hiểu ý đưa trà cho Hiên Nhi.

Hiên Nhi uống một ngụm rồi lại đưa cho Mộc Thác Hạo Dật, thản nhiên nói: “Gã Nghiêm Thành kia đang ở nhà hay là ở đây?”

Mộc Thác Hạo Dật chỉ vào tên nam nhân dưới đài còn đang bắt chéo chân về mặt hưởng thụ, Hiên Nhi nhìn theo, về mặt tên nam tử kia như công tử bột, dáng vẻ rất duyên dáng nho nhã, nhưng nhìn về mặt còi cọc xấu xa kia, Hiên Nhi đột nhiên muốn trêu chọc hắn một chút, vì thế nhẹ nhàng nhún vai, ngón tay trở về dưới kia, lập tức chiếc ghế dựa Nghiêm Thành đang ngồi vỡ tan.

Tiếng động này vang lên khiến mọi người khiếp sợ, ngay cả nữ tử đang biểu diễn trên đài cũng dừng lại, về mặt như muốn cười nhìn Nghiêm Thành ngã trên mặt đất.

Hiên Nhi thấy dáng vẻ của Nghiêm Thành lúc ngã thì cười rộ lên, thanh âm trong trẻo vui tai, vang vọng bốn phía, khiến mọi người không khỏi say mê.

Tất cả mọi người đều nhìn lên phía trên lầu, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp nhu thuận đang phì cười, tư thế kia, thần thái kia, đều khiến mọi người có mặt ở đây kinh sợ, bao gồm cả vị công tử đang khốn khổ trên mặt đất nhưng vẫn si mê ngắm Hiên Nhi.

Nghiêm Thành đứng lên cười nói với bọn Hiên Nhi: “Thì ra là Dật vương gia, ta còn tưởng rằng là ai có nhã hứng như vậy, đem theo một mỹ nhân đến xem náo nhiệt đây?” Nói xong còn nở một nụ cười đậm đàng nhìn Hiên Nhi, khiến Hiên Nhi cảm thấy lạnh sống lưng.

Mộc Thác Hạo Dật cứ nghĩ là Hiên Nhi sợ, vội đem Hiên Nhi ôm vào trong lòng, oai phong nói: “Nữ nhân của ta, tốt nhất là người đừng để ý tới, cẩn thận người nhà người đầu rơi xuống lúc nào cũng không biết”

15. Q.2 - Chương 15

Nghiêm Thành nghe xong thì cười ha hả, trong lòng hừ lạnh một tiếng, để xem người kiêu ngạo được bao lâu. Hắn biết rất rõ cha mình muốn bí mật tạo phản, đến lúc phụ thân ngồi lên chiếc ngai vàng, thì lúc đấy địa vị của mình cũng là một thái tử hiển hách, đến lúc đó, hắn muốn nữ nhân kiểu gì mà chẳng có, nhưng trước mắt bây giờ có một mỹ nhân, hắn lại nhìn về phía Hiên Nhi.

Lúc này Hiên Nhi đang ở trong lòng Mộc Thác Hạo Dật đánh giá Nghiêm Thành, người này nhìn có vẻ chơi đời lêu lổng, nhưng cũng không dám đảm bảo hắn không biết cha mình mưu đồ chuyện bí mật.

Nghiêm Thành thấy Hiên Nhi kia diễm đam đáng yêu xinh đẹp, nhất thời tâm tình lay động.

Mộc Thác Hạo Dật hiểu rất rõ về mặt kia là gì, vội đưa Hiên Nhi đi, trở về phòng của Hiên Nhi, Mộc Thác Hạo Dật ẩn nàng ngồi xuống, nghiêm túc nói: “Hiên Nhi, chuyện này nhất định người không được tham gia vào.”

“Vì sao?” Hiên Nhi nghi hoặc hỏi.

“Không nên hỏi vì sao, cứ theo lời ta mà làm, lập tức rời khỏi đây đi.” Về mặt của Mộc Thác Hạo Dật vô cùng thành thật, hẳn có thể nhìn ra Nghiêm Thành đang nhắm vào Hiên Nhi, hẳn còn phải khai báo với hoàng huynh, khai báo với Tử Ly huynh, quan trọng hơn nữa là tự khai báo với chính mình, vì thế để đảm bảo chắc chắn sự an toàn cho Hiên Nhi, chỉ có thể để nàng rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Nhưng Hiên Nhi không biết những điều ấy, nàng khẳng khái đòi ở lại “Không, a không đi, họa là do ta gây ra, đương nhiên ta phải chịu trách nhiệm.”

“Hiên Nhi, nghe lời ta, đây không phải chuyện có thể bốc đồng.” Mộc Thác Hạo Dật sốt ruột nói.

“Không được, dù có nói gì ta cũng không rời đi.” Hiên Nhi vẫn vẻ mặt chắc chắn.

Lúc này Mộc Thác Hạo Dật bỗng nghĩ, nếu Tử Ly huynh có ở đây, nhất định có thể đưa Hiên Nhi đi, hẳn chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Được, người có thể ở lại đây, nhưng không được một mình hành động, mọi việc đều phải nghe lời ta.”

Hiên Nhi nghe thấy thế thì liền gật đầu nói: “Được được được, hết thấy đều nghe theo người.”

Mấy ngày nay Mộc Thác Hạo Dật đều rất cảnh giác, hẳn hiểu rõ thái độ làm người của Nghiêm Thành, một khi đã muốn thứ gì đó, cho dù là người, hẳn cũng không từ mọi thủ đoạn để cướp lấy. Nhưng mấy ngày nay không thấy hắn có động tĩnh gì, ngược lại lại khiến Mộc Thác Hạo Dật không dám lơ là.

Hôm nay, Mộc Thác Hạo Dật nhận được thánh chỉ từ Mộc Thác Hạo Duyên, bảo hắn đi làm công chuyện, nhưng bây giờ hắn lại rất lo cho Hiên Nhi, sau khi Tử Ly bị Hiên Nhi đuổi đi thì không thấy xuất hiện nữa, hẳn bây giờ lâm vào tình cảnh khó cả đôi đường.

Hiên Nhi nghe nói hẳn có chuyện phải làm, liền thúc giục hắn nhanh lo liệu, không cần lo lắng cho nàng.

Mộc Thác Hạo Dật vạn bất đắc dĩ rời đi.

Một mình Hiên Nhi sống ở đây cảm thấy vô cùng nhàm chán, liền quay về khách điếm, tuy nhiên không thấy Tử Ly đâu, Lâu Thành Chi thì đang ở trong hầm rượu, còn Cố Trù thì đang bận nghiên cứu món ăn mới, bốn vị tỷ tỷ thì đã đi cứu chữa dân chúng. Đột nhiên Hiên Nhi phát hiện ra, bản thân mình lại vô dụng như vậy.

Lúc này Hiên Nhi nhớ tới Lệ Xuân viện, muốn ở đó chờ tin tức của Mộc Thác Hạo Dật, vừa vào cửa đã có người thông báo nói Vương gia có chuyện tìm nàng, mời đi bên này một chuyến, Hiên Nhi tưởng có tin tốt lành nên không nghĩ nhiều mà đi theo người kia, không nghĩ ra đây là một âm mưu.

Người nọ đưa Hiên Nhi đến một con thuyền lớn lộng lẫy, tuy rằng Hiên Nhi cảm thấy buồn bực sao Mộc Thác Hạo Dật lại đưa nàng tới nơi này, nhưng vẫn không phát hiện ra chuyện kì quái, nàng đứng chờ trên thuyền rất lâu mà không thấy bóng dáng Mộc Thác Hạo Dật đâu, cho là hắn đã xảy ra chuyện gì nên lo lắng đi tới đi lui.

Nghiêm Thành tránh ở một bên nhìn ngắm Hiên Nhi, lần trước vội quá không nhìn rõ, không đánh giá cẩn thận, hôm nay mới thấy, quả thực đẹp như tiên, mày hơi nhíu lại, đôi mắt đậm chiều, phong tư khác người, hẳn vô cùng mừng rỡ, xinh đẹp như một đóa hoa, rốt cuộc hôm nay hắn cũng có thể chờ được, vì Hiên Nhi, thật ra vài đêm nay hắn ngủ không ngon giấc, lúc nào cũng phải phái người đi canh chừng, cuối cùng cũng đợi được đến khi Mộc Thác Hạo Dật rời đi mới có cơ hội xuống tay.

Nghiêm Thành chỉnh sửa lại quần áo, nghênh ngang sải bước đi ra: “Tiểu mỹ nhân, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Hiên Nhi kinh ngạc nhìn hắn: “Sao lại là ngươi, Mộc Thác Hạo Dật đâu?”

Nghiêm Thành hưng phấn nói: “Ta hẹn nàng ra đây để tâm sự mà còn muốn có người khác tới quấy rầy sao?”

Hiên Nhi giờ mới hiểu ra, phần nọ nói: “Là ngươi sai người ta giả vờ gạt ta đến đây.”

Nghiêm Thành ra vẻ nói: “Tiểu mỹ nhân, nàng cũng rất thông minh đấy.”

“Nếu là người gọi ta tới, thì ta và người chẳng có chuyện gì để nói, cáo từ.” Hiền Nhi nói xong định rời đi thì bị Nghiêm Thành cản lại, vẻ mặt dâm tà nói: “Không phải gấp gáp như vậy, sao chúng ta lại không có chuyện để nói chứ, nếu không có gì để nói thì làm chút gì đi.” Nói xong liền đánh tới Hiền Nhi.

Hiền Nhi nghiêng người tránh thoát khỏi hấn, hấn lại tiếp tục xông lên “Tiểu mỹ nhân đừng có trốn như thế, đại gia ta sẽ dịu dàng với nàng.”

Hiền Nhi thấy đáng vẻ đáng khinh của hấn thì ghê tởm nói: “Cút ngay cho ta.”

“Ha, tiểu mỹ nhân tức giận rồi, nhưng ta rất thích có gai, như thế mới kích thích.” Nghiêm Thành quần quít lấy Hiền Nhi không buông.

3. Gặp nguy

Hiền Nhi vô cùng tức giận, miệng niệm câu thần chú, Nghiêm Thành liền đứng bất động, sau đó vuốt mặt hấn nói: “Ta nói là người dâm gât ta.

Hiền Nhi lại dùng câu thần chú đem hấn ném lên trên giường, dùng vải bố trói chặt tay chân hấn, Hiền Nhi chờ đùa thỏa thích, căn bản không chú ý tới Nghiêm Thành ngậy người ra, hấn bị Hiền Nhi dọa đến sợ, vừa rồi trong nháy mắt hấn bị định thần một chỗ, nhớ lại vài ngày trước hấn vô duyên vô cớ ngã trên mặt đất, thì ra là đều là do nàng làm phép, cô gái này, là một yêu tinh, biết yêu thuật.

Hiền Nhi sắp xếp xong, chuẩn bị rời đi thì đột nhiên thấy cái người lúc trước dẫn nàng tới đây, rõ ràng là tâm phúc của Nghiêm Thành, cần giải quyết hấn mới được, Hiền Nhi đang chuẩn bị đánh lén hấn thì người kia phát hiện ra nàng, vội lên tiếng trước: “Người đâu, mau tới bắt lấy cô ta.” Sau đó chạy đến bên Nghiêm Thành.

Hiền Nhi nhìn đám thủ vệ trước mắt vây quanh nàng, trong lòng nhắc nhở, chỉ có thể sử dụng được một lần linh lực nữa thôi, giải quyết xong lũ người này rồi rời đi, cũng tự mắng mình: “Đều tại mày là đồ ngốc, không thừa cơ chạy trốn đi lại còn trong lúc nguy cấp mà chơi bời, bây giờ thì xảy ra chuyện rồi.”

Hiền Nhi niệm thần chú, tất cả những người này đều bất động, Hiền Nhi vui sướng đang muốn chạy trốn, nhưng không ngờ là người lúc trước đã quay trở lại, Hiền Nhi không còn linh lực, đánh không đánh lại, chỉ biết chạy né tránh người kia.

Nhưng Hiền Nhi là một cô gái trói gà không chặt, sao có thể địch lại thân thủ cường đại của một gã nam nhân chứ, người nọ lập tức bắt Hiền Nhi, đem nàng trói lại rồi đưa đến bên người Nghiêm Thành.

“Ông chủ, cô gái này giải quyết thế nào đây?” Người nọ cung kính hỏi

Nghiêm Thành vẫn không thể động đây, chỉ có thể hét lớn: “Đem nàng ta trói vào trên giường, đừng cho nàng chạy thoát, loại phương pháp này, ta đây sẽ chơi cùng nàng.”

Hiền Nhi vô cùng kinh hoảng, cái này làm sao bây giờ?

Tay chân Hiền Nhi bị trói ở cái cột trên giường, miệng còn đút miếng vải bó, nàng chỉ có thứ “Ưm ư” giãy dụa, trong lòng Hiền Nhi cực kì sợ hãi, chỉ có thể chờ Tiểu Ly Tử đến cứu.

Rất nhanh sau đó Nghiêm Thành có thể nhúc nhích, hấn nhìn thấy bộ dạng thống khổ của Hiền Nhi, cười lớn nói: “Không phải mới vừa rồi nàng còn hưng phấn sao? Sao bây giờ lại không vui thế này?”

Về mặt Hiền Nhi cảm hận trừng mắt nhìn Nghiêm Thành, hận không thể đem hấn băm thây nát vụn.

Nghiêm Thành không hiểu được ánh mắt giết người của Hiền Nhi, lấy tay vuốt mặt Hiền Nhi, thỏa mãn nói: “Đúng là mềm mại.”

Hiền Nhi không chịu nổi việc hấn đụng vào mình, “ưm ưm” vài tiếng, cả thân thể bất an giãy dụa.

Nghiêm Thành nhìn bộ dạng phản kháng của Hiền Nhi, khẽ cười nói: “Tiểu mỹ nhân, đợi không kịp nữa rồi.” Nói xong thì dùng sức xé áo ngoài của Hiền Nhi, Hiền Nhi không ngăn được nước mắt chảy xuống.

Tử Ly ăn xong cơm trưa thì bị Lâu Thành Chi gọi tới chơi cờ, mấy ván qua lại thì Tử Ly đều thua thảm hại. Lâu Thành Chi thấy bộ dạng mất hồn mất vía của hấn thì hỏi: “Sao lại không tập trung thế?”

Tử Ly lắc đầu nói: “Ta cũng không biết hôm nay làm sao nữa, luôn cảm thấy bất an, giống như có chuyện gì đã xảy ra vậy.”

Lâu Thành Chi nói: “Sợ là người đa tâm thôi, làm gì có chuyện gì xảy ra chứ, nào, chúng ta chơi tiếp.”

Bàn tay của Nghiêm Thành đặt trên cổ Hiên Nhi. Vuốt ve trên vai nàng, nhịn không được cảm thấy “Da thật như sơn, vừa trắng nõn, lại vừa thơm.” Nói xong còn dùng đầu lưỡi liếm nhẹ một chút.

Hiên Nhi cảm thấy vô cùng ghê tởm, chỉ có thể thương tâm rơi lệ.

Bàn tay của Nghiêm Thành dần dần đi đến bên hông Hiên Nhi, xé toang bộ quần áo cuối cùng trên người Hiên Nhi, miếng ngọc bội bên hông nhất thời phát ra tiếng vang trong trẻo.

Tử Ly chợt đột nhiên đứng lên, hần cảm giác được Hiên Nhi đang gặp nguy hiểm, vội xoay người một cái, biến mất.

Hiên Nhi tuyệt vọng, lòng nàng đã chết, nước mắt cũng đã khô, không ai tới cứu nàng, Mộc Thác Hạo Dật đâu? Tiểu Ly Tử đâu? Tiểu Ly Tử.

Tử Ly nghiêng người đi vào phòng, liền trông thấy Hiên Nhi nằm dưới thân thể một gã nam nhân, mà gã ta đang cởi y phục của mình ra, giờ khắc này, cơn tức giận giống như núi lửa bùng nổ, hần tung ra một chưởng, nam tử kia liền rơi xuống mặt đất, vùng vẫy vài cái rồi bất động, Tử Ly vội cởi dây thừng đang buộc Hiên Nhi, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Người con gái đang nằm trong lòng hai má tái nhợt, nước mắt chảy dài, vẻ mặt thừ ra, hần xé chiếc áo dài bên ngoài của mình rồi trùm lên Hiên Nhi, ôm nàng đi ra cửa.

Bỗng trước mặt đụng phải Mộc Thác Hạo Dật, hần vừa về đã không thấy Hiên Nhi đâu, hỏi khắp Lệ Xuân viện, cuối cùng từ một nô bộc quét rác mới biết được, nói Hiên Nhi đi gặp hần, hần vừa nghe đã hiểu đây là cái bẫy, vội sai người đi tìm Hiên Nhi, vừa biết được tin của Hiên Nhi thì vội phi thân chạy đến.

Tử Ly vừa thấy là Mộc Thác Hạo Dật, thì ổng tay áo vung lên, Mộc Thác Hạo Dật bước lùi đâm vào cánh cửa, rồi ngã trên mặt đất, nhất thời trong miệng phun ra một ngụm máu, hần giãy dụa đứng lên nhìn Tử Ly, trong mắt lộ vẻ khó hiểu.

Tử Ly lạnh lùng nói: “Nếu ta không tới cứu Hiên Nhi kịp lúc, thì ta sẽ lấy mạng người, người không bảo vệ được nàng, khiến nàng suýt thì tổn thương, may mà nàng không sao, một chưởng này, xem như là giáo huấn người.” Tử Ly nói xong thì ôm Hiên Nhi bỏ đi.

Lúc Tử Ly ôm Hiên Nhi quay trở lại khách điểm thì Lâu Thanh Chi, Cố Trù và bốn vị thị nữ đều ở đây.

Lâu Thành Chi thấy Hiên Nhi nằm trong lòng Tử Ly không ngừng run rẩy, vẻ mặt hết hoảng, nước mắt ngấn dài, lo lắng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tử Ly không nói, chỉ phân phó: “Thanh Trúc và Phong Lan chuẩn bị nước ấm, Vũ Hà và Ngạo Tuyết chuẩn bị quần áo, tắm rửa cho Hiên Nhi.” Nói xong ôm Hiên Nhi bước vội lên lầu.

Lâu Thành Chi thấy thế, vội theo sau, bốn vị thị nữ đều tự hành động, Cố Trù cũng đi vào phòng bếp.

Tử Ly khẽ đặt Hiên Nhi trên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không có chút sắc, đau lòng nói: “Hiên Nhi, không sao rồi, ta sẽ ở bên cạnh nàng.”

Hiên Nhi chậm rãi nhìn Tử Ly, xác định đây không phải là ảo giác thì vội bổ nhào vào trong ngực hần khóc lớn: “Hu — ta cứ nghĩ người sẽ không tới cứu ta — ta — ta — hu — hu — ta thấy khó chịu — ta — hần lấy tay đụng vào người ta — thật buồn nôn — thật khó chịu — ta — hu ”

Tử Ly đau lòng vỗ nhẹ lưng Hiên Nhi, nói: “Ta đã đánh hần một trận, hần sẽ không bao giờ bắt nạt Hiên Nhi nữa, ta mãi mãi sẽ ở bên cạnh Hiên Nhi, bảo vệ nàng, không cho nàng bị chịu thương tổn bất cứ thứ gì.”

Hiên Nhi dùng sức xoa xoa thân thể, làn da đã đỏ ửng nhưng vẫn không dừng tay, thấy thế bốn vị thị nữ đều rơi lệ.

Chờ sau khi đã rửa mặt chải đầu xong, bốn vị thị nữ giúp Hiên Nhi mặc quần áo, đỡ nàng đến bên giường nghỉ ngơi, định xoay người rời đi thì Hiên Nhi thấp giọng kêu lên: “Tỷ tỷ, ta — ta — ta muốn gặp Tiểu Ly Tử.”

Bốn vị thị nữ thấy bộ dạng nhát gan cẩn thận của Hiên Nhi thì vô cùng đau lòng.

7. Ý lại

Tử Ly đi đến bên cạnh giường của Hiên Nhi, Hiên Nhi vừa thấy hắn thì lao vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn, Tử Ly thấy nàng như vậy thì nhẹ giọng hỏi: “Sao thế?”

Hiên Nhi ngẩng đầu nhìn hắn, kêu gào nói: “Người đã nói sẽ mãi mãi ở bên cạnh ta, không được nuốt lời.”

Tử Ly thấy dáng vẻ nhột nhột của nàng thì đau lòng nói: “Được, ta nói rồi, ta sẽ mãi ở bên cạnh nàng, nào Hiên Nhi ngoan, bây giờ ngoan ngoãn nằm xuống nghỉ ngơi nhé.”

Hiên Nhi vẫn không chịu buông tay, tiếp tục đùa: “Không, người phải ngủ cùng ta.”

Tử Ly kinh ngạc nhìn Hiên Nhi, thanh âm thoáng phát run nói: “Hiên Nhi, ta —— “

Hiên Nhi buông hắn ra, ngồi ở trên giường, ngoắc ngoắc: “Nhanh lên, người không ngủ cùng ta, ta cũng không muốn ngủ.”

Tử Ly không còn cách nào, đành phải nằm xuống, Hiên Nhi rúc vào trong ngực hắn, đầu đặt trên hõm vai, hai tay ôm eo hắn, mới yên tâm nhắm mắt lại.

Lâu Thành Chi nhìn từ khe cửa vào, thở dài khẽ nhồm một hơi khi chứng kiến cảnh tượng bên trong phòng.

Trong tay Cố Trù bưng một chén canh an ủi cùng bốn thị nữ cũng đứng ở ngoài cửa nhóm ngó vào trong.

Lâu Thành Chi khoát tay áo, nhẹ giọng nói: “Tất cả giải tán đi.”

“Nhưng còn chén canh này...” Cố Trù vẫn kiên trì nói, nhưng lại bị Lâu Thành Chi đuổi ra, bốn thị nữ thấy thế cũng liền rời đi.

Tử Ly vì để cho Hiên Nhi một lần nữa vui vẻ, liền mang theo Hiên Nhi đã đi rất nhiều nơi. Mà lúc đó trong nước cũng xảy ra đại sự.

16. Q.3 - Chương 16

Thừa tướng đương triều Nghiêm Trọng từ quan quy ẩn, vô số quan viên trong triều mở tiệc ăn mừng, dân chúng bị Nghiêm Trọng áp bách nô dịch cũng hoan hô chúc mừng, trên dưới trong nước đều lưu truyền hai câu chuyện, thương phổ xá phượng nơi nơi đàm luận, một chuyện chính là về Nghiêm Trọng: Nghiêm Trọng vì con mà cầu kết với một kĩ nữ, nhưng lại bị một kĩ nữ khác sát hại, bởi vậy mới hổ thẹn tự động từ quan.

Mà tất cả chuyện này, đều là do một tay đương kim hoàng thượng làm.

Sau khi chuyện này thành công viên mãn, Mộc Thác Hạo Duyên và Mộc Thác Hạo Dật mới an tâm thờ phào nhẹ nhõm. Cũng cùng lúc đó, hai người vị chuyện khác mà hao tổn tinh thần, không biết Hiên Nhi thế nào rồi?

Mộc Thác Hạo Dật đem chuyện Hiên Nhi suýt nữa bị Nghiêm Thành ức hiếp nói cho Mộc Thác Hạo Duyên, hai người đều vô cùng phẫn nộ, đồng thời lại âm thầm thương xót.

Nhờ có Hiên Nhi, chuyện này mới thành công, nhưng Hiên Nhi lại thành ra như thế.

Lúc đó trong nước còn lưu truyền một chuyện khác, nói thực ra Tây Linh Bồng Lai là thánh nữ, nàng đưa bốn thị nữ phát nước thánh cho dân chúng, còn vì dân chúng mà làm phép cầu may. Bách tín đều mang ơn, lập một tòa miếu Thánh nữ gần chỗ Bồng Lai, còn dựng một tượng ngọc của nàng, phụng dưỡng trong miếu, người người đều đến tham bái. Mà vị Thánh nữ trong miệng của bách tín, chính là Hiên Nhi.

Mà chuyện đó, sau này Hiên Nhi mới được biết, mà chuyện đồn đại này lại vô cùng quan trọng, khiến Hiên Nhi gặp một đại họa khác.

Nghiêm Trọng không cam lòng bị người ta đuổi theo, cũng không tin rằng con của mình lại chết vì vật, hẳn phải người đi điều tra mới biết được mọi việc.

Thì ra con gái của mình bởi vì cái gì đấy nên bị nhốt vào lãnh cung, còn con trai thì không hiểu vì sao mà bị người ta sát hại, còn bản thân lại lưu lạc khắp nơi bởi vì ai.

Tất cả đều là bởi vì cô gái kia, nàng ta chiếm được lòng của hoàng thượng và vương gia, được khắp thiên hạ ngưỡng mộ, lại vì nàng mà lập miếu thờ.

Tất cả mọi chuyện đều xuất phát từ nàng ta.

Mà thù này, hẳn nhất định phải báo.

Hiên Nhi và Tử Ly đi du ngoạn rất nhiều nơi mới trở về khách điểm Bằng Lai.

Lâu Thành Chi vừa thấy bọn Hiên Nhi, liền nhiệt tình nói: “Hiên Nhi à, có phải chuyến du ngoạn này khiến cho người ta khó quên?”

Có lẽ đã lâu Hiên Nhi không hẳn, cười nói: “Đúng vậy, cha nuôi, Tiểu Ly Tử đưa con đi rất nhiều nơi, thấy rất nhiều địa danh trong lịch sử, chuyến du ngoạn này, con thu hoạch được rất nhiều.”

Lâu Thành Chi thấy Hiên Nhi lại trở lại thoải mái như xưa thì vui mừng nói: “Làm phiền Tử Ly quá.”

Tử Ly ngượng ngùng cười nói: “Đây là chuyện ta nên làm.”

Cố Trù nghe thấy giọng nói của Hiên Nhi, vội từ trong bếp đi ra “Hiên Nhi, rốt cuộc các người cũng quay lại.”

“Đúng vậy, Cố thúc thúc, con nhớ thức ăn của người lắm.” Hiên Nhi vui vẻ nói.

“A, thật không. Ta mới nghiên cứu mấy món ăn mới, để ta đưa con nếm thử.” Về mặt của Cố Trù rất tự hào

“Hiên Nhi không công bằng, cha nuôi ta cũng ủ rất nhiều rượu mới, nhưng con không nói là muốn nếm thử một chút.” Lâu Thành Chi oan ức nói.

Hiên Nhi và Tử Ly nghe xong thì cười ha hả.

“A, đúng rồi, Hiên Nhi, hình như con chưa đi xem miếu Thánh nữ.” Lâu Thành Chi đột nhiên nói.

“Miếu Thánh nữ gì?” Hiên Nhi nghi hoặc hỏi.

“Con còn không biết sao, chính là dân chúng vì cảm tạ con đã ban nước thánh, nên đã lập riêng một miếu Thánh nữ cho con.” Về mặt của Lâu Thành Chi rất hưng phấn, hẳn lại là cha của Thánh nữ.

“Còn có chuyện này sao?” Hiên Nhi có điều không tin.

Lâu Thành Chi thấy Hiên Nhi không tin, vội nói: “Sao con lại không tin chứ để ta đưa con đi xem, dù sao bây giờ vẫn còn sớm.”

Hiên Nhi nghe hẳn nói như vậy, về mặt tò mò, vội nói: “Được.”

Lâu Thành Chi đưa Hiên Nhi đi, phía sau là Tử Ly và Cố Trù đi theo.

Hiên Nhi không thể tin nổi quan sát tòa cung điện to lớn trước mắt, thật tráng lệ. Hiên Nhi nghĩ, một cung điện lớn như vậy, chẳng phải sẽ rất lãng phí tiền tài, nhân lực sao.

Lâu Thành Chi thấy vẻ mặt Hiên Nhi sợ hãi, vội nói: “Đây chưa có gì kinh ngạc đâu, con đi vào nhìn mới biết cái gì mới kinh ngạc.”

Hiên Nhi vội đi vào cửa.

Tử Ly nhìn ơi này, cũng thấy rất xa xỉ, nhưng cũng nhìn ra địa vị của Hiên Nhi trong lòng dân chúng

Hiên Nhi mở to hai mắt nhìn bức tượng ngọc trước mặt nàng, đây là nàng thật sao? Quả thực không thể tin được, vẻ mặt mỉm cười kia, cũng rất giống mình, ngay cả áo quần, khắc cũng sống động, nhìn thế nào Hiên Nhi cũng tán thưởng.

Đế của bức tượng này còn dùng đá cẩm thạch khắc một con hạc trắng, càng làm cho người ta cảm thấy vừa hư ảo vừa giống thật.

Tử Ly cũng bị bức tượng này dọa cho khiếp sợ, quả thật quá giống, rất đẹp.

Lâu Thành Chi thấy hai ánh mắt si mê của hắn, cười nói: “Rất được đúng không, lúc ấy ta cũng hoảng hồn như thế.”

Hiên Nhi cùng với Tử Ly cũng ngẫm hiểu, cười.

Hiên Nhi và Tử Ly bớt thời giờ trở về trên núi, nơi này đã bị tro bụi bám đầy, giống như đã không có ai ở từ lâu. Hiên Nhi nhớ cũng đã lâu rồi không gặp sư thúc công, cứ nghĩ hắn lại nhàn nhã đi đâu đó, chỉ có thể bất đắc dĩ cười.

Cũng cùng lúc đó, trong chốn giang hồ lại truyền ra một tin tức kinh thiên động địa: “trong tay Thánh nữ có một viên linh châu Thánh thủy đã mấy trăm năm không xuất hiện, có nó, có thể hô phong hoán vũ, cả đời gặp phú quý.

Tin tức vừa lan ra, các nhân sĩ giang hồ đều tập trung ánh mắt ở miếu Thánh nữ, hi vọng có thể cướp được viên linh châu trong tay Thánh nữ, giang hồ phân tranh nổi lên bốn phía.

Hiên Nhi vừa nghe chuyện này, vội muốn đi làm sáng tỏ, nhưng Tử Ly và Lâu Thành Chi đều cực lực phản đối nàng đi, Hiên Nhi chỉ biết sốt ruột.

Mà trong chốn giang hồ người gặp qua Hiên Nhi đã ít lại càng thêm ít, trong lúc nhất thời, nơi nơi đều có người giả mạo Hiên Nhi, giang hồ lại lâm vào hỗn loạn.

Hiên Nhi không muốn vì chuyện không cần thiết này mà phải phân tranh, nên cùng với Tiểu Bạch hiện thân trên miếu Thánh nữ.

Khi mọi người tại nơi này nhìn thấy Thánh nữ thì đều không thể tin được, dùng ánh mắt si mê nhìn Hiên Nhi. Trong đám người kia, có một ánh mắt sắc bén bắn thẳng đến Hiên Nhi, Hiên Nhi cảm giác được tia mắt kia, nhìn về phía đám đông nhưng không nhận ra.

Nghiêm Trọng nhìn chằm chằm Hiên Nhi, ở đây ôm cây đợi thỏ đã lâu như vậy, rốt cuộc hắn cũng đợi được, hắn nhìn kĩ Hiên Nhi, ngay từ đầu thấy cô gái kia, hắn còn không dám tưởng tượng trên đời này lại có người như thế, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhưng đã gặp được nàng, mối thù của mình cũng không thể không báo

Hiên Nhi nhìn đám người đông đúc này, hồi lâu sau mới mở miệng: “Mọi người không nên tin lời đồn này, tất cả đều là bịa ra, ta không có hạt trân châu nào thần kì như thế, mọi người đừng vì việc vô vị này mà tranh nhau, tất cả giải tán hết đi.”

Đám người vừa nghe Hiên Nhi nói như vậy, lập tức xôn xao hẳn lên, có không ít người rời đi.

Hiên Nhi thấy cảnh tượng như thế thì tưởng những gì mình nói có tác dụng, liền thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đột nhiên, có một âm thanh sắc bén truyền đến “Người đừng tưởng rằng nói thế là bọn ta sẽ tin, có người nói đã tận mắt nhìn thấy người dùng một viên trân châu gọi nước, người xuống đây lấy ra cho bọn ta xem, nếu thật không phải như thế, bọn ta mới tin người được.”

Hiên Nhi bất đắc dĩ, đành phải đáp xuống trước mặt bọn họ, lấy ra viên trân châu cho bọn họ xem.

Nghiêm Trọng cười gian trá, cơ hội tới rồi.

Trong đám người lao vọt ra một người, duỗi tay cướp lấy viên trân châu trong tay Hiên Nhi.

Hiên Nhi cả kinh, vội dùng câu thần chú đoạt lại trân châu.

Đám người lộn xộn, đều tranh nhau đến cướp, Hiên Nhi bị bọn họ làm cho không có đường lùi, buộc phải dùng linh lực định trụ bọn họ, chạy ra khỏi chốn này.

Hiên Nhi vừa mới buông lỏng người thì lại thấy rất nhiều người áo đen che mặt phi thân xuất hiện, Hiên Nhi thấy trong tay bọn họ cầm trường đao, tình thế bất buộc, chỉ có thể lại dùng linh lực đem bọn họ định trụ.

Hiên Nhi sợ còn có người tìm đến nàng gây phiền toái, vừa định gọi Tiểu Bạch tới đón nàng trở về, thì đúng là lại có một nhóm người phi thân tới.

Hiên Nhi thấy người cầm đầu là một ông già tóc bạc, vẻ mặt lãnh khốc, ánh mắt sắc bén, tức sùi bọt mép nhìn Hiên Nhi, người này đúng là Nghiêm Trọng, hắn nhìn Hiên Nhi, dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống Hiên Nhi.

Hiên Nhi lại không biết người này là ai, nàng chỉ giữ bình tĩnh, nói thẳng: “Vị lão bá này, ta và người không thù không oán, sao người cũng tới tìm ta gây phiền toái thế, ta nói rồi, ta thật không có viên trân châu nào có thể hô phong hoán vũ, người để cho ta đi đi.”

Hiên Nhi biết số lần sử dụng linh lực của mình đã hết, không thể tiếp tục chống chọi, chỉ có thể tính toán cái khác.

Nghiêm Trọng vừa nghe Hiên Nhi lời này, cười to nói: “Không thù không oán, người bớt làm bộ làm tịch đi, người trả lại con cho ta.” Nói xong vung ống tay áo lên, phi thân tiến lên tóm Hiên Nhi.

Hiên Nhi thầm kêu nguy rồi, thấy cách đó không xa đó là thánh hồ, vội nghiêng mình chạy về phía trước.

Nghiêm Trọng đuổi sát phía sau.

17. Q.3 - Chương 17

Hiên Nhi một hơi chạy đến thánh hồ, vội dùng thủy linh châu dựng lên một bức tường chắn bằng nước, né đi vào.

Nghiêm Trọng cùng với thủ hạ của hắn cũng đuổi theo tiến vào.

Hiên Nhi không còn đường trốn, nhưng nàng không rõ vì sao lão già này lại cứ đuổi rượt nàng không bỏ “Tại sao người lại ép người quá đáng thế chứ, ta có hại con của người sao?”

Nghiêm Trọng hừ lạnh một tiếng “Được, ta sẽ cho người rõ chuyện trước khi chết, ta chính là cha của Nghiêm Mộng Như và Nghiêm Thành.”

Hiên Nhi cả kinh, thì ra hắn tìm đến nàng báo thù.

Hiên Nhi nói: Con gái của người hạ độc hại ta mới bị Mộc Thác Hạo Duyên nhốt lãnh cung, về phần con trai người, hắn là chết vẫn chưa hết tội.”

Nghiêm Trọng vừa nghe Hiên Nhi nói như vậy, nhất thời nổi trận lôi đình, hét lớn: “Bắt lấy nó!”

Hiên Nhi vội biến ra một lớp băng ngăn cản bọn họ.

Nghiêm Trọng thấy thế, cả kinh kêu lên: “Cướp lấy viên trân châu cho ta.”

Hiên Nhi sợ hãi, vội vã chạy đi, nhưng đám thủ hạ lắt mình một cái, đã vây quanh Hiên Nhi.

Nghiêm Trọng cười lên ha hả, rốt cục cũng bắt được.

Hiên Nhi hoảng sợ nhìn Nghiêm Trọng, chuyện này làm sao bây giờ? Nếu mình rơi vào tay hắn, thì chết là điều chắc chắn.

Nghiêm Trọng hạ lệnh nói: “Bắt lấy nàng ta, cướp lấy viên trân châu, đừng cho nàng ta cơ hội chạy trốn.”

Hiên Nhi thấy bọn hắc tử từng bước bức tiến, không thể chạy trốn, nhưng hạt trân châu này là sự phụ đưa ình, sao lại để rơi vào tay người khác được chứ, Hiên Nhi không biết làm thế nào, liền thừa dịp bọn họ không chú ý, đem viên trân châu nuốt vào miệng, mọi người thấy thế, đều không biết phải làm sao.

Khi Hiên Nhi nuốt hạt trân châu vào, ngay lập tức biến thành một tượng băng.

Nghiêm Trọng thấy thế, tưởng là mọi chuyện đã xong.

Đột nhiên một đạo chưởng phong bổ tới, Nghiêm Trọng ngã ra đất, người tới chính là Tử Ly, hắc tử trông thấy Hiên Nhi biến thành một tượng băng thì vung ra một chưởng, khối băng vỡ nát, Hiên Nhi không còn chỗ dựa ngã xuống đất, Tử Ly bước lên vội đỡ Hiên Nhi.

Chính là thủ hạ dưới tay Nghiêm Trọng muốn đánh lén, nhưng lại bị Tử Ly một chưởng đánh lui.

Tử Ly ôm lấy Hiên Nhi cả người lạnh băng đang còn hôn mê phi thân rời đi.

Tử Ly đưa Hiên Nhi vào trên núi, vội giúp Hiên Nhi vận nội công chữa thương, nhưng không hề thấy dấu hiệu tỉnh lại, Hiên Nhi vẫn lạnh băng như trước, giống như đã mất đi hơi thở.

Tử Ly ôm chặt Hiên Nhi vào lòng, không tin Hiên Nhi đã...

Đúng lúc này, Tử Ly cảm giác trong cơ thể mình có một luồng nhiệt nóng, giống như có một lực cần bùng phát, hắc tử nhìn một đạo hồng quang đang lập lòe di chuyển trong người mình, hắc tử còn phát hiện trong cơ thể Hiên Nhi cũng xuất hiện một đạo bạch quang.

Tử Ly kinh ngạc vui mừng, vừa rồi ôm lấy Hiên Nhi mới có hiện tượng đó, có phải hai đạo lực trong cơ thể mình và Hiên Nhi hấp dẫn nhau, nên mới có thể...

Tử Ly càng ôm chặt lấy Hiên Nhi, hai đạo quang chợt lóe chợt lóe di chuyển về miệng của hai người, sau đó dừng lại.

Tử Ly không biết vì sao đạo quang kia lại dừng lại, hắc tử dùng tay phát lực, muốn hút lấy đạo bạch quang trong miệng Hiên Nhi, nhưng bạch quang vẫn không có dấu hiệu di chuyển.

Tử Ly nghĩ là hai người cần phải áp hợp với nhau, nếu như mình cùng với Hiên Nhi, Tử Ly không dám nghĩ thêm nữa, nhưng lại nhìn Hiên Nhi, giờ phút này mạng đã cận kề bờ vực nguy hiểm. Hắc tử hít sâu một hơi, vì cứu Hiên Nhi, hắc tử chỉ có thể làm như vậy, sau đó liền hôn môi lên Hiên Nhi..

Tử Ly hít một hơi sâu, quả nhiên đạo bạch quang kia đã di chuyển.

Tử Ly chậm rãi rời khỏi môi Hiên Nhi, bạch quang kia liền từ trong miệng Hiên Nhi đi ra, Tử Ly chăm chú nhìn, đúng là một viên trân châu màu trắng.

Hạt châu xoay tròn giữa không trung, Tử Ly phát hiện miệng mình bị đạo hồng quang làm cho nóng rực, hắc tử cảm giác mình như sắp nổ tung.

Viên châu màu trắng rất nhanh chuyển động, sau đó lúc Tử Ly không chú ý, đã rơi vào trong miệng hắc tử, trôi tuột vào trong cơ thể hắc tử.

Hai đạo quang trong cơ thể Tử Ly va chạm lẫn nhau, Tử Ly cảm thấy mình lúc lạnh lúc nóng, cực kỳ khó chịu, hắc tử muốn vận nội công điều khí, trong người hắc tử lại càng thêm khó chịu, hắc tử không chống đỡ được, liền hôn mê bất tỉnh.

Hiên Nhi chậm rãi mở mắt, nhìn cảnh vật quen thuộc, không phải mình bị bọn xấu vây bắt sao? Sau khi nuốt lấy viên Thủy linh châu thì mất đi ý thức, sao bây giờ mình lại ở trên núi?

Hiên Nhi vừa muốn di chuyển thân thể, lại cảm giác bên mình có ai đó, nàng quay đầu, kinh ngạc nói: “Sự phụ.”

Hiên Nhi vội ngồi dậy, đỡ lấy hắc tử, dùng thân thể chống đỡ hắc tử.

Hiên Nhi thấy Tây Linh Tử hôn mê bất tỉnh, nghĩ là sự phụ nhất định đã cứu mình trong lúc nguy cấp, trong lòng không khỏi nóng lên, sự phụ bị làm sao thế? Là vì cứu mình nên mới bị thương sao? Hiên Nhi bật khóc, làm sao bây giờ? Sự phụ vì cứu mình nên mới bị thương, còn Tiểu Ly Tử ở đâu? Tiểu Ly Tử.

Hiên Nhi càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt rơi xuống trán Tây Linh Tử, rồi theo đó chảy vào trong mắt hần.

Đúng lúc này, đã xảy ra một biến hóa kinh người .

Hiên Nhi quên cả khóc, mở to hai mắt nhìn việc xảy ra trước mặt, sư phụ — thay đổi, biến thành — Tiểu Ly Tử.

Đương lúc Hiên Nhi còn đang bối rối thì một bóng người xuất hiện “Cuối cùng cũng đến nơi.”

Lâu rồi Hiên Nhi mới gặp lại sư thúc công, vội nói: “Sư thúc công, mau tới cứu sư phụ đi, không, là Tiểu Ly Tử.”

Lão nhân dìu Tử Ly dậy, đi về phía mật thất, Hiên Nhi vội theo sau.

Đây là lần đầu tiên Hiên Nhi tới mật thất, nhưng lúc này nàng chẳng quan tâm đến cảnh vật xung quanh, tất cả đều tập trung vào Tử Ly.

Lão nhân đặt Tử Ly lên cái vòng tròn trên đài, xem xét vết thương của Tử Ly, thần sắc càng ngày càng nặng nề, hần quay đầu vội gọi Hiên Nhi “Nhanh đi tìm Lâu Thành Chi.

Hiên Nhi chạy tới khách điểm, vừa vào cửa đã kêu lên: “Cha nuôi, cha nuôi, cha ở đâu?”

Lâu Thành Chi nghe thấy Hiên Nhi gọi hần, vội từ trên lầu đi xuống “Sao thế Hiên Nhi, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hiên Nhi vừa thấy hần, vội chạy tới kéo Lâu Thành Chi ra ngoài, “Cha nuôi, nhanh đi cứu Tiểu Ly Tử.”

Lâu Thành Chi giữ chặt Hiên Nhi hỏi: “Tử Ly làm sao?”

Hiên Nhi lập tức khóc “Tiểu Ly Tử, Tiểu Ly Tử vì cứu con mà bị thương, sư thúc công bảo con tới tìm cha, cha nuôi, nhanh đi cứu Tiểu Ly Tử đi.”

Lâu Thành Chi nghe Hiên Nhi nói như vậy, vội hỏi: “Bây giờ bọn họ ở đâu?”

“Bọn họ ở trên núi, cha nuôi, nhanh đi cứu hần.” Hiên Nhi sốt ruột, nước mắt không kiềm chế được mà chảy xuống. Có phải Tiểu Ly Tử bị thương nặng nên sư thúc công mới kêu cha nuôi đi giúp hần.

Lâu Thành Chi nghe thấy phải lên núi, thần sắc chột biến, lui vài bước “Không, ta không thể lên núi, ta không thể.”

Hiên Nhi nghe hần nói vậy, vội hỏi: “Vì sao, vì sao lại không thể lên núi” Lúc khẩn cấp như bây giờ, sao cha nuôi lại đem tới phiền phức đây?

Về mặt vừa do dự vừa đau khổ của Lâu Thành Chi khiến cho Hiên Nhi rất nghi hoặc, vì sao cha nuôi vừa nghe phải lên núi thì thần sắc thay đổi?

Cổ Trù từ trước đến giờ vẫn ở một bên, hần thấy Lâu Thành Chi vẫn canh cánh chuyện đó, thở dài một hơi, nói với Hiên Nhi: “Là hần không thể tháo gỡ được khúc mắc năm đó, cho nên mới không thể lên núi.”

Hiên Nhi nghe Cổ Trù vừa nói như thế, vội hỏi nói: “Khúc mắc gì?”

Cổ Trù nhìn Lâu Thành Chi vẫn thống khổ giãy dụa, chậm rãi nói: “Đó là chuyện của mấy chục năm trước.”

Thì ra là thế, không nghĩ rằng cha nuôi lại là sư huynh của sư phụ, nhưng không lâu sau khi nhập môn, vì phạm phải sai lầm nên bị sư phụ của sư phụ trục xuất đuổi xuống núi, còn nói là không cho cha nuôi tiếp tục tự mình lên núi. Hiên Nhi không ngờ có chuyện đó, không khỏi ngạc nhiên “Thế cha nuôi đã phạm sai lầm gì mà nghiêm trọng đến mức bị đuổi xuống núi?”

Cổ Trù lại thở dài một hơi “Hần ấy à, còn không phải bởi vì hần thích rượu gây chuyện thị phi sao, lúc trước Vô Trần Tử thu nhận hần làm đồ đệ, chính là vì nhìn thấy trí tuệ của hần, rất thích hợp để tu đạo, nhưng hần lại cứ cố tình cáo bệnh, thật đúng là tạo hóa trêu người.”

Lúc này Hiên Nhi mới hiểu ra, cha nuôi thích rượu như vậy, rốt cuộc là bất hạnh hay hạnh phúc của người ta đây?

“Ta chỉ biết hắc không yên lòng nên không muốn lên núi.” Lão nhận đột nhiên hiện thân xuất hiện.

Lâu Thành Chi vừa thấy người tới, thần sắc càng thêm bối rối, hắc vốn không muốn nhắc lại chuyện cũ, nhưng hôm nay bị nói toạc ra như thế, sau này còn mặt mũi nào nhìn mọi người?

Lão nhân vuốt chòm râu bạc của hắc, thở dài nói “Năm đó sư huynh làm như vậy, ta chỉ là nghe nói, nhưng lúc mới tới ta thật sự không nhận ra người, nhiều năm như vậy rồi, người thay đổi cung nhiều quá, người, những ngày đó, hắc phải rất đau khổ. Bây giờ Tử Ly gặp nạn, phải lên núi cứu hắc, ta nghĩ sư huynh dưới tuổi vàng cũng sẽ tha thứ cho người, coi như bù lại sai lầm của mình.

Lâu Thành Chi vẻ mặt khó xử “Cái này —”

Hiên Nhi thấy hắc không đồng ý, vội quỳ trên mặt đất cầu xin nói: “Cha nuôi, con cầu xin cha cứu Tiểu Ly Tử, con không thể để cho hắc có việc gì được.”

Lâu Thành Chi nhìn thấy Hiên Nhi như vậy, đành nghiêng răng nói: “Được, ta đồng ý.”

Hiên Nhi thấy thế, vui vẻ nói: “Cám ơn cha nuôi, cám ơn cha nuôi.”

18. Q.3 - Chương 18

Lão nhân cùng với Lâu Thành Chi ngồi sau lưng Tử Ly, cùng nhau vận công. Hiên Nhi đứng bên cạnh, chỉ cảm thấy có một luồng khí mạnh mẽ bao quanh nàng.

Chỉ thấy người Tử Ly xoay tròn, đứng giữa không trung, mà trong người hắc có hai luồng khí lực trộn lẫn vào nhau, Hiên Nhi có thể nhìn thấy hai luồng khí phát sáng ấy trong người hắc.

Lão nhân và Lâu Thành Chi lại cùng nhau vận nội công, hai luồng sáng trong cơ thể Tử Ly chậm rãi di chuyển về phía trước, càng lúc càng nhanh.

Lão nhân và Lâu Thành Chi thấy thế, vội phi thân lên, hai luồng sáng trong nháy mắt hiện lên, hướng về phía không trung bay ra, Tử Ly ngã xuống bệ đài, lão nhân và Lâu Thành Chi mỗi người rượt theo một luồng sáng mới bắt được.

Bọn hắc chậm rãi nhẹ đáp xuống mặt đất, hai người đồng thời vươn tay, Hiên Nhi vừa nhìn thấy thì kinh ngạc kêu lên: “Thủy linh châu và Hỏa linh châu”

Thủy linh châu không phải là bị nàng nuốt rồi sao, sao lại chạy đến nằm trong bụng Tiểu Ly Tử? Còn cả Hỏa linh châu nữa, không phải là của sư phụ sao, sao cũng lại nằm trong bụng Tử Ly?

Hiên Nhi không thể tin được lắm lắm: “Đây là chuyện gì? Sao ta không biết rõ?” Đột nhiên nàng nhớ tới lúc nàng tỉnh lại mở mắt ra trông thấy sư phụ, sao lại biến thành Tiểu Ly Tử rồi??

Trong lòng Hiên Nhi cực kỳ rối ren, nàng ôm lấy đầu mình, không tin được những gì mình trông thấy.

Lão nhân thấy nàng ra thế, biết là đã tới lúc, nói: “Hiên Nhi, người cũng nên tin vào những gì mình thấy, không phải giả giống, mà là sư phụ người và Tử Ly đều là một người.”

Hiên Nhi khiếp sợ, sư phụ là Tiểu Ly Tử, sao lại như thế??

Lão nhân cứ thế nói: “Hiên Nhi, người còn nhớ chúng ta phối thuốc chứ? Trong thuốc ta cho thêm vào mấy vị, nhưng không biết đã thêm vào vị gì, đến bây giờ ra vẫn không rõ, sư phụ người, chắc chắn cũng sẽ không biết, ta còn chưa nói cho người hay, hắc còn được người đời ca tụng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, cũng là bởi vì hắc đã sống hơn một trăm tuổi mà không hề già đi, sợ dĩ ta không nói cho người biết điều đó, chính là muốn cho người, aiz, ta thiên tính vạn tính mà vẫn mắc sai lầm.” Về mặt lão nhân cực kỳ hối hận.

Hiên Nhi lại càng không thể tin nhìn hắc

Lão nhân lại nói tiếp: “Lúc ấy ta đón người trở về, chính là muốn cho người vài Tử Ly có thể yêu nhau, hần đã khám phá thất tình lục dục* trong cuộc sống, thiếu chút nữa là tu thành chín quả, nhưng lại thua thiếu trên tình trường, ta hi vọng mượn sự xuất hiện của người để giúp hần hiểu thấu đáo chuyện tình yêu chốn hồng trần, không ngờ hần vừa tỉnh dậy thì thay đổi tính tình.” Lão nhân nói xong, lại thở dài.

(thất tình bao gồm: mừng, giận, thương, ghét, buồn, vui, ham muốn. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người)

Hiên Nhi có rất nhiều chỗ không hiểu “Nếu sư phụ có gương mặt không thể già đi, thì tại vì sao lúc lại già, lúc lại trẻ thế?”

“Đó là hần đang luyện nội công nhưng không thể cảm nhận được sự huyền diệu trong đó, thể xác và tinh thần không thể hợp nhất, làm cho tẩu hỏa nhập ma, dung mạo mới già đi, sau đó thì ăn thuốc của chúng ta thì khôi phục lại bộ dạng cũ.” Lão nhân giải thích.

“Thế sao lúc sư phụ vừa tỉnh dậy thì không nhớ rõ chuyện trước kia? Người lại động tay động chân gì đúng không, lừa sư phụ, còn đuổi ta xuống núi, tất cả đều là do người sắp xếp, có đúng không?” Cuối cùng Hiên Nhi cũng hét lên.

Lão nhân vì bản thân mà vội giải thích: “Ta, ta chỉ nghĩ là Tử Ly đã khôi phục dung mạo, lại không nhớ rõ chuyện trước kia, ngay cả tính tình cũng thay đổi, cứ nghĩ là do hần tu đạo mà thành, nên mới lừa người xuống núi, lại lừa hần nói hần là đồ đệ của ta, để cho hần xuống núi chăm sóc người, ta đây cũng chỉ là muốn tốt cho người thôi.”

Hiên Nhi vẫn không rõ “Vậy tại sao trong chốc lát sư phụ lại trong bộ dạng là Tử Ly, rồi lại trong chốc lát trở về nguyên hình?”

Lão nhân nôn nóng “Thì theo như người nói hần vốn là vậy, ta cũng không biết là làm sao ra sai lầm này, cứ mười lăm mỗi tháng, hần sẽ trở về hình dáng cũ, hơn nữa còn không biết rằng đang xảy ra chuyện gì.”

Hiên Nhi cũng có hơi hơi hiểu, nói cách khác, vào mười lăm mỗi tháng thì Tử Ly lại biến thành sư phụ, còn những lúc khác đều bình thường, chỉ có điều lúc Tử Ly là sư phụ thì trí nhớ của hần cũng sẽ biến mất, sư phụ biến thành Tiểu Ly Tử thì trí nhớ của sư phụ sẽ biến mất, cho nên sư phụ và Tử Ly, thật ra là cùng một người, nhưng đồng thời có hai tính cách khác nhau, còn cả trí nhớ nữa, chuyện này so với tách người ra còn đáng sợ hơn.

Đột nhiên Hiên Nhi ý thức được, nếu như sau này sư phụ và Tiểu Ly Tử đồng thời tồn tại, thì bản thân mình phải đối mặt với họ như thế nào.

Đối với sư phụ, Hiên Nhi không biết phải hình dung như thế nào, là sợ hãi, hay là kính trọng? Còn mình đối với Tiểu Ly Tử, bất tri bất giác, từ lúc nào đã hình thành thói quen ỷ lại hần, Hiên Nhi phát hiện, bản thân không thể nào rời bỏ Tiểu Ly Tử được, liệu đó có phải là dấu hiệu thích hần hay không?

Hiên nhi sầu não nửa ngày, không biết mình phải làm sao bây giờ? ?

Lão nhân nói với Hiên Nhi Tử Ly đã tỉnh, nhưng mà, Hiên Nhi còn chưa nghe lão nói xong thì đã chạy về phòng của Tử Ly.

“Tiểu Ly Tử, Tiểu Ly Tử có đó không?” Hiên Nhi đi đến bên giường Tử Ly, về mặt quan tâm.

Tử Ly nghe thấy âm thanh của Hiên Nhi, mở mắt ra, trông thấy vẻ mặt lo lắng của Hiên Nhi, vừa định mở miệng, nhưng trong người lại như có một người khác chiếm lấy ý thức của hần “Người tới đây làm gì?”

Hiên Nhi kinh ngạc nhìn Tử Ly, Tiểu Ly Tử làm sao vậy, rõ ràng lúc mở mắt thần sắc vẫn tốt, sao bây giờ lại biến sắc rồi?? Nàng không rõ, liền nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Ly Tử, người làm sao vậy?”

Tử Ly vừa nghe thì càng tức giận quát lớn: “Hỗn xược, có thể gọi bậy tục danh của sư phụ sao.”

Hiên Nhi thấy hần dùng giọng điệu này để nói chuyện thì bỗng hơi hiểu chuyện, người này căn bản không phải là Tiểu Ly Tử, Tiểu Ly Tử chắc chắn không bao giờ gầm lên với nàng như thế, đối xử với nàng như vậy, chỉ có sư phụ.

Hiên Nhi cố nén nước mắt, ghen ngào gọi một tiếng “Sư phụ” xong liền khóc chạy ra ngoài.

“Aiz, hai ý thức của người đã hợp thể lại rồi, rõ ràng người đã sinh tình với Hiên Nhi, vì sao còn làm thế?” Lão nhân thở dài nói, hắn cũng không ngờ sự việc lại phát triển đến nước này.

Tử Ly thấy hắn chỉ một câu mà nói toạc ra, vẻ mặt cực mất tự nhiên nói: “Ta, ta chỉ là không chấp nhận được, không biết nên đối mặt với nàng ấy như thế nào.”

Tiểu Ly Tử thay đổi.

Hắn sẽ không cùng Hiên Nhi cười cười nói nói nữa, chỉ biết có gương mặt lạnh lùng, khiến Hiên Nhi không dám tới gần. Hắn cũng sẽ không sủng ái Hiên Nhi, đưa nàng lên nóc nhà ngắm sao, làm ra rất nhiều sao băng để nàng cầu nguyện nữa.

Cho nên mọi người mới nhận ra Tử Ly đã thay đổi.

Bởi vì Tử Ly bị thương, cần người chăm sóc, lão nhân liền đưa hắn tới khách điểm Bằng Lai, nói là nghỉ ngơi, nhưng trên thực tế là muốn cho Hiên Nhi và Tử Ly một cơ hội.

Sáng sớm, tất cả mọi người cùng nhau dùng bữa sáng, tất cả không có gì thay đổi, chỉ là người thay đổi mà thôi.

Bốn vị tỷ tỷ cũng không dám lại gần ngồi cùng với Hiên Nhi, Tử Ly một người ngồi một chỗ, cũng không cho Hiên Nhi ngồi cùng hắn, hắn cũng sẽ không vì Hiên Nhi mà gấp thức ăn, sau đó cười cười đặt vào bát của nàng. Hiên Nhi vì hắn mà gấp thức ăn, nhưng một chút phản ứng hắn cũng không có.

Lâu Thành Chi và Cố Trù không dám nói gì, bọn hắn cũng biết được bộ mặt lãnh đạm của Tử Ly rất khó tiếp cận.

Tử Ly cơm nước xong thì đi thẳng lên lầu, để lại mấy người Lâu Thành Chi đưa mắt nhìn nhau.

Hiên Nhi cũng đặt đĩa xuống, im lặng nhẹ nhàng lên lầu.

Lâu Thành Chi thấy hai người bọn họ đều như vậy, than thở nói: “Như vậy thì phải làm thế nào cho phải.”

19. Q.3 - Chương 19

Hiên Nhi vừa lên lầu thì trèo lên mái nhà, ngồi ngẩn người ở kia không nhúc nhích, bây giờ Tiểu Ly Tử còn không để ý tới ta, ta nên làm gì bây giờ?? Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt chảy xuống.

Cách đó không xa, Tử Ly lẳng lặng nhìn Hiên Nhi, hắn rất muốn tiến đến ôm chặt lấy Hiên Nhi, không cho nàng đau lòng mà rơi lệ, nhưng hắn lại không dám. Từ khi tỉnh lại, hắn vừa nghĩ tới việc ở chung với Hiên Nhi từng ly từng tít, nhịn không được mà rất muốn tới gần nàng, nhìn thấy nàng cười vui vẻ. Nhưng là vừa nghĩ đến đây, hắn lại do dự, hắn không dám, cũng không có thể, thậm chí nghĩ rõ ràng là mình tu đạo, có thể nào vì tâm tình của nữ nhi mà buông tha mấy chục năm tâm nguyện đây? Nghĩ vậy, hắn chỉ có thể thở dài rồi đi.

Hiên Nhi càng lúc trở nên trầm mặc ít nói, Tử Ly vẫn là bộ mặt khó coi, Lâu Thành Chi và Cố Trù thấy thế, đều đau lòng thay Hiên Nhi, nếu cứ tiếp tục như vậy, liệu Hiên Nhi có tích tụ thành bệnh không?

Tối hôm đó, Hiên Nhi cơm nước xong liền đi thẳng về phòng, nàng căn bản là không ngủ được, liền đứng trước cửa sổ ngắm trời sao, lại nghĩ tới lúc cùng Tử Ly ngắm sao.

Chợt đột nhiên, Hiên Nhi cảm thấy thân mình rét run, toàn thân phát run, vừa định đi vào nghỉ ngơi thì lại bất lực té trên đất, khó chịu nằm cuộn tròn người lại.

Tử Ly vốn định đến xem Hiên Nhi đã ngủ chưa, nhưng vừa nhìn thấy Hiên Nhi vẻ mặt đau đớn nằm trên mặt đất, liền vội vàng đi đỡ Hiên Nhi, nhưng tay vừa đụng vào người Hiên Nhi đã rút về, cơ thể Hiên Nhi lạnh quá, Tử Ly nghĩ nhất định là do linh khí của viên Thủy linh châu trong người nàng vẫn chưa tiêu tan

hết, nên Hiên Nhi mới trở nên như thế, Tử Ly nghĩ vậy, liền cố nén hàn khí đem Hiên Nhi ôm vào lòng, phi thân rời đi.

Tử Ly đưa Hiên Nhi đến mật thất ở trên núi, muốn vận công chữa thương cho Hiên Nhi, trong cơ thể hắn cũng có giữ lại chân khí của viên Hỏa linh châu, mới có thể phát tác dụng.

Tử Ly truyền chân khí cho Hiên Nhi, nhưng người Hiên Nhi vẫn lạnh như băng, lo lắng đến nỗi Tử Ly không biết làm cái gì bây giờ.

Đột nhiên, hắn nghĩ lại lúc trước khi lấy ra viên Thủy linh châu từ người Hiên Nhi, chỉ cần hai người ôm chặt nhau, nhất định có thể.

Tử Ly ôm chặt Hiên Nhi vào lòng, Hiên Nhi như nằm được cọng cỏ cứu mạng, cũng cuộn tròn trong lòng Tử Ly, tay còn không tự giác thò vào bên trong quần áo Tử Ly, khẽ đụng đến thân thể nóng ấm của Tử Ly càng không thể cứu chữa, hai tay giơ lên, cởi áo quần Tử Ly ra.

Tử Ly bị Hiên Nhi làm thành thế không biết phải như thế nào, muốn ngăn cản rồi lại không đành lòng như vậy, hiện tại ý thức của Hiên Nhi chỉ mơ hồ, căn bản không biết mình đang làm gì, nếu như vậy khiến nàng có thể dễ chịu, hắn sao có thể cự tuyệt?

Hiên Nhi tháo y phục của Tử Ly ra, cả người dính chặt trên người hắn, nhưng vẫn không hài lòng, một tay nàng kéo xiêm y của mình xuống, sau đó lại kéo lên.

Tử Ly ngây người, thân hình mảnh mai của Hiên Nhi dán trên người hắn, không biết là trên người Hiên Nhi vẫn còn hàn khí hay là nguyên nhân gì khác, khiến cho Tử Ly hít một hơi sâu, mặc cho Hiên Nhi trong lòng hắn cứ cọt cọt lui, thế nhưng hắn vẫn không nhúc nhích.

Cuối cùng Hiên Nhi cũng yên tĩnh lại, Tử Ly thở dài một hơi, nhưng Hiên Nhi vẫn không có dấu hiệu thả hắn ra, điều này khiến Tử Ly khổ sở.

Hiên Nhi chậm rãi mở to mắt, trông thấy là mật thất trên núi, không khỏi nghi hoặc, tại sao mình lại chạy đến đây, vừa trở người thì giống như bị vật gì đó đè lại, không thể cử động được, nàng muốn đẩy ra, nhưng tay vừa động tới thứ gì ấm ấm lại mềm mềm thì vội rút trở về.

Hiên Nhi vừa quay lưng lại thì bắt gặp Tử Ly im lặng ngủ say, dáng vẻ này của hắn, giống như đã trở lại những ngày trước kia.

Khi đó, bởi vì chuyện Hiên Nhi bị hại nên không dám ngủ một mình, nên muốn Tử Ly ngủ cùng nàng, mỗi sớm thức dậy, có thể thấy được vẻ mặt an tường lúc ngủ của Tử Ly, nghĩ đến đây, Hiên Nhi không khỏi rơi lệ.

Hiên Nhi vỗ nhẹ trên mặt Tử Ly, nước mắt nói: “Tiểu Ly Tử, là người đã trở về sao?” Nước mắt rơi xuống mặt Tử Ly.

Tử Ly chậm rãi mở mắt, thấy hai mắt Hiên Nhi đầm lệ mông lung nhìn hắn, liền nhẹ nhàng nói: “Hiên Nhi, nàng tỉnh rồi sao? Sao lại khóc?” Nói xong lấy tay lau nhẹ nước mắt nơi khóe mắt của Hiên Nhi.

Hiên Nhi thấy hắn dịu dàng như vậy, khóc thút thít: “Tiểu Ly Tử, là Tiểu Ly Tử đã quay về rồi.”

Tử Ly vừa nghe đến cái tên Tiểu Ly Tử, kinh hoàng đẩy Hiên Nhi ra.

Lúc này Hiên Nhi mới phát hiện hai người họ không mặc quần áo, vội rút người lại, giọng run run nói: “Sao chúng ta lại thành thế này?”

3. Chịu trách nhiệm

Tử Ly sợ Hiên Nhi hiểu lầm, vội giải thích: “Tối hôm qua nàng phát bệnh, là ta cứu nàng.”

Nhưng Hiên Nhi không hiểu “Cứu ta nhưng sao lại phải cởi quần áo?”

“Đó là bởi vì cả người nàng lạnh như băng, ôm lấy ta không buông, còn xé nát y phục của ta.” Tử Ly nói xong nhặt miếng vải vụn bên cạnh, chứng tỏ sự trong sạch của mình.

“Thế còn y phục ta đâu, là ai cởi?” Hiên Nhi lại hỏi.

“Cũng là nàng tự cỗi, ta sẽ không làm chuyện như thế.” Tử Ly vội nói.

Hiên Nhi thấy hần mau chóng rách rồi quan hệ thì nước mắt lại chảy ra.

Tử Ly thấy thế, cứ nghĩ là Hiên Nhi khóc vì bản thân, vội nói: “Hiên Nhi, nàng đừng khóc nữa, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Hiên Nhi nghe hần nói như vậy, nước mắt ngừng rơi, hỏi: “Chịu trách nhiệm như thế nào?”

“Ta, ta —” Tử Ly ngập ngừng nửa ngày, cũng không có cách nào nói ra, hần có thể chịu trách nhiệm cái gì đây?? Nếu phải chịu trách nhiệm, thì phải lấy Hiên Nhi, nhưng một khi làm vậy thì chuyện tu đạo của mình sẽ thế nào??

Hiên Nhi thấy hần nói không nên lời, cũng biết là không phải hần làm như vậy, nhẹ nhàng thần chú, thay quần áo rồi chạy ra ngoài, để lại một mình Tử Ly trong phòng.

Hiên Nhi mất tích.

Tin tức này làm chấn động mấy người Lâu Thành Chi, cũng khiến Tử Ly tỉnh tâm.

Hiên Nhi đi đâu đây?

Ngày hôm đó Hiên Nhi khóc chạy xuống núi, lúc dưới núi thì gặp lão nhân, vội bổ nhào vào trong lòng hần mà khóc lớn, muốn hần đưa mình trở về, nàng không muốn tiếp tục sống ở đây nữa.

Lão nhân vỗ lưng Hiên Nhi, thở dài nói: “Hiên Nhi, người thật sự buông hần ta, cứ vậy mà đi sao?”

Hiên Nhi do dự “Ta, ta —, ta không nỡ, ta không nỡ xa hần.”

Lão nhân cười nói: “Muốn hần chấp nhận người, cũng không phải là không thể.”

Hiên Nhi vội hỏi: “Thật sao? Sư thúc công, người có cách sao?”

Từ sau khi Hiên Nhi mất tích, trong lòng Tử Ly rất bất an, đứng ngồi không yên, Hiên Nhi bỏ nhà đi, cũng đều là vì hần.

Lúc mấy người Tử Ly còn đang lo lắng Hiên Nhi mất tích, thì trong chốn giang hồ truyền ra một tin tức kinh thiên động địa.

Thánh nữ muốn gả cho đương kim hoàng thượng, nhưng điều kiện đầu tiên là: Phế lục cung, chỉ sủng ái mỗi một người

Tử Ly nghe thấy tin này, kinh sợ bước lui mấy bước. Hiên Nhi, Hiên Nhi vì sao lại muốn làm như vậy, nàng chỉ muốn thoát khỏi hần, hay là muốn trừng phạt mình??

Sau khi Hiên Nhi nghe lão nhân đề nghị, có hơi lưỡng lự “Này, làm như vậy, có khoa trương lắm không?”

Lão nhân thấy nàng có vẻ không tin, nói khích một câu: “Chẳng lẽ người không muốn Tử Ly chấp nhận người?”

Hiên Nhi hết cách, chỉ có thể nghe theo.

Vì thế, nàng tới hoàng cung, nói với Mộc Thác Hạo Duyên rằng, mình muốn gả cho hần.

Mộc Thác Nghe nói Hiên Nhi muốn gả ình, thì vô cùng kích động, vui mừng như điên không thể nào hình dung, hần ngày nhớ đêm mong tha thiết muốn lập Hiên Nhi làm hậu, bây giờ đã thành sự thật, hần quả thật không tin nổi “Hiên Nhi, ta —, nàng thật sự — bằng lòng — gả cho ta?”

Hiên Nhi nhìn bộ dạng kích động của Mộc Thác Hạo Duyên, thần sắc bỗng ảm đạm lại, nếu hần có vẻ mặt như thế thì tốt rồi.

Hiên Nhi bình tĩnh lại, nói: “Nhưng, trước hết người phải đồng ý với ta một chuyện.”

Mộc Thác Hạo Duyên vội hỏi: “Chuyện gì?”

“Phế trừ lục cung, chỉ có một mình ta, thông báo cho thiên hạ.” Hiên Nhi nói mà mặt không đổi sắc.

“Được, ta đồng ý.” Mộc Thác Hạo Duyên chấp nhận nói, có thể lấy Hiên Nhi, vất bỏ toàn bộ nữ tử trong thiên hạ thì có gì khó.

Bị chuyện này làm cho khiếp sợ còn có một người, chính là Mộc Thác Hạo Dật, hắn cũng không tin, sao Hiên Nhi lại chọn hoàng huynh chứ, hắn có điểm nào kém hoàng huynh đâu, vì sao Hiên Nhi không chọn hắn? Hắn không phục, nếu thua trong tay Tử Ly, thì hắn không nói gì, nhưng bại dưới tay hoàng huynh, hắn không tin, hắn muốn đi tìm Hiên Nhi để hỏi rõ.

Bây giờ, Hiên Nhi đang đứng trong điện nhìn ra ngoài, bốn vị thị nữ đều thấy nàng, ai cũng muốn nói rồi lại thôi, không biết nên làm sao cho phải.

Mộc Thác Hạo Duyên đi đến, đi theo phía sau là một đám người, đều đang bưng đồ gì đó, hắn vừa trông thấy Hiên Nhi đã cao hứng nói: “Hiên Nhi, mau đến đây xem, thử đội xem mũ phượng hà này có vừa không, còn có mấy trang sức nữa, nhìn xem có thích không?”

Hiên Nhi thản nhiên nói “Đặt ở đâu đó đi, lát nữa ta sẽ đến xem.” Vẫn không nhúc nhích nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mộc Thác Hạo Duyên thấy Hiên Nhi không vui mừng cho lắm, đi tới quan tâm hỏi: “Sao thế? Hiên Nhi, nàng không vui sao?”

Hiên Nhi không nói, trong lòng lại lo lắng, nhiều ngày trôi qua như thế, vì sao vẫn không có tin gì của Tiểu Ly Tử?? Rốt cuộc thì cách này của sư thúc công vẫn không dùng được, nếu Tử Ly không xuất hiện, thì mình phải lấy Mộc Thác Hạo Duyên thật sao??

Dưới ngọn đèn, chậm rãi quan sát, quả nhiên ở đó có lóe lên ánh sáng nhạt, hắn dùng tay sờ sờ, nhìn xem rốt cuộc đó là gì??

Tử Ly vừa mới đụng vào ánh sáng kia, thì ánh sáng đó lại vụt mất, hắn vội phát tay, mượn ánh sáng nơi cây đèn xem thử mình đụng đến là gì. Tập trung nhìn kĩ, nhìn như là một thứ gì đó trong suốt lại bóng loáng, Tử Ly nhẹ nhàng kéo, ánh sáng nhạt ấy càng lúc càng sáng, cuối cùng là một cái trap ngọc.

Tử Ly thấy hộp trap này, kích cỡ cũng chỉ bằng bàn tay, hạo tiết tinh xảo, không biết bên trong đựng bảo vật gì?? Tử Ly chưa bao giờ nhìn thấy thứ này, đoán rằng chính là vật của sư phụ lúc còn sống, liền định đặt vào chỗ cũ, trong lúc vô ý thì thấy dưới đáy trap có một hàng chữ nhỏ, Tử Ly lẩm bẩm đọc: “Nhất lệ đính ước, duyên định tam sinh”

(Thẻ hẹn một lần, duyên định ba đời)

Hắn không hiểu đây là ý gì, vẫn là đem trap để lại chỗ cũ. Xong liền xuống núi, quay về khách điểm.

Vừa vào cửa đã thấy lão nhân cùng với Lâu Thành Chi đang tranh nahu một vò rượu, hai người đánh túi bụi, hồn ào khiến Tử Ly bức bối, hắn vung tay lên, cướp lấy vò rượu, hai người thấy thế mới dừng tay.

Tử Ly nghĩ sao cũng không hiểu câu ‘Nhất lệ đính ước, duyên định tam sinh’ là có ý gì?

Lão nhân thấy Tử Ly lẩm bẩm mấy chữ này, vội hỏi: “Sao ngươi biết những lời này?”

Tử Ly thấy lão nhân hỏi, nghĩ là hắn nhất định biết là gì, lại hỏi: “Sư thúc, đây là ý gì?”

Lão nhân vuốt râu, chậm rãi nói: “Đây à một truyền thuyết về tu đạo, đã thất truyền từ lâu rồi. Chuyện kể rằng chúng ta tu đạo, đạt tới cảnh giới cao nhất thì sẽ không bị tình yêu thế gian quấy nhiễu, mà chúng ta lại có một điều tốt kị, truyền thuyết nói rằng nếu chạm phải nước mắt con gái, sẽ không bị khống chế mà yêu người đó, đến mười lăm mỗi tháng mới có thể giải trừ, nhưng sẽ quên đi những gì xảy ra trong lúc đó, cái này ——” Lão nhân bị chấn động mạnh “Tiểu Ly Tử, có phải ngươi đã chạm vào nước mắt của Hiên Nhi? Nếu không, sao lại xảy ra việc tương tự?”

Về mặt của Tử Ly cũng khiếp sợ, không nhìn lão nhân.

Lão nhân trầm tư, đột nhiên nhớ tới lúc hắn và Hiên Nhi phối thuốc, Hiên Nhi từng bị sặc thuốc, chẳng lẽ lúc đó nước mắt Hiên Nhi đã rơi vào thuốc??

Lão nhân tỉnh ngộ, cười to nói: Nhất lệ đính ước, duyên định tam sinh, ý trời, là ý trời.”

Tử Ly bị nụ cười của hắn làm thêm khó hiểu “Sư thúc, người nói rõ ta xem nào.”

Lão nhân ngừng cười, nghiêm túc nói: “Tiểu tử, người không trốn thoát được đâu, người với Hiên Nhi có tình duyên ba đời, sớm đã trúng mệnh, người cứ chịu phận đi.”

20. Q.3 - Chương 20

Mộc Thác Hạo Dật đi vào trung cung, liền thấy Hiên Nhi sóng vai cùng Mộc Thác Hạo Duyên, trong lòng lại càng bất bình tức giận, hắn vọt tới trước mặt Hiên Nhi, kích động nói: “Hiên Nhi, sao nàng lại chọn hoàng huynh, vốn dĩ nàng đâu có để ý đến huynh ấy.”

Mộc Thác Hạo Duyên thấy thế, kéo Hiên Nhi qua, nhìn thẳng vào Mộc Thác Hạo Dật: “Nếu Hiên Nhi đã chọn huynh, đương nhiên là yêu huynh.”

Hiên Nhi thấy hai người họ gờm tuốt vỏ, nở giương dây, thì không nói gì, trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Mộc Thác Hạo Dật thấy Hiên Nhi không nói gì, cứ nghĩ là nàng thật sự nghĩ như vậy, vội đuổi theo, ép hỏi: “Hiên Nhi, nàng nói đi, nói cho ta biết, nàng đâu có thương hoàng huynh, vì sao lại phải gả cho huynh ấy?”

Mộc Thác Hạo Duyên cũng đuổi theo, kéo mạnh Hiên Nhi vào trong lòng, tức giận nói: “Hiên Nhi chính là tấu tẩu của anh trai người, cũng là nhất quốc chi mẫu, nếu người còn tiếp tục làm càn, đừng trách ta trở mặt.”

Mộc Thác Hạo Dật lại càng kéo Hiên Nhi qua, giữ bên cạnh người, vẻ mặt chắc chắn nói: “Nhưng nếu Hiên Nhi và huynh tan vỡ, đệ cũng tiếp tục không thôi.”

Hiên Nhi bị hai người này kéo qua kéo lại, đầu óc chaoang váng, vừa định ngăn bọn họ không cãi nữa, thì cảm thấy toàn thân mình lạnh run, Hiên Nhi nhớ lần trước cũng như vậy, chẳng lẽ là phát bệnh, nàng muốn gọi bọn hắn, nhưng toàn thân phát run, không nói ra lời, nàng khó chịu tê dại ngã xuống bên cạnh Mộc Thác Hạo Dật.

Hai người thấy Hiên Nhi khó chịu, vội dừng tranh cãi, xem xét Hiên Nhi bị làm sao, chỉ thấy cả người Hiên Nhi lạnh như băng, lạnh run, hai người đều luống cuống.

Mộc Thác Hạo Duyên căng thẳng nói: “Làm sao bây giờ? Sao Hiên Nhi lại thế này?”

Mộc Thác Hạo Dật cũng vẻ mặt sốt ruột: “Hiên Nhi giống như bị trúng hàn độc vậy, bệnh này một khi phát tác, thì toàn thân lạnh như băng, nếu không chữa trị kịp thời, thời gian lâu sẽ nguy hiểm về tính mạng.”

Mộc Thác Hạo Duyên vừa nghe thấy nghiêm trọng như vậy, vội vã hỏi: “Có cách nào chữa trị không?”

Mộc Thác Hạo Dật bất đắc dĩ lắc đầu, loại bệnh này chỉ có thể phòng ngừa phát tác, không thể trị tận gốc, sao Hiên Nhi lại trúng phải quái bệnh này cơ chứ?”

Hai người thấy Hiên Nhi khó chịu, dường như muốn ngất đi thì càng thêm sốt ruột.

Đột nhiên Mộc Thác Hạo Dật cả kinh kêu lên: “Hoàng huynh, trong cung không phải có cống phẩm đá núi lửa sao? Mau đem lại đây đi, có lẽ sẽ hữu dụng.”

Mộc Thác Hạo Duyên vội sai người mang tới.

Mộc Thác Hạo Dật ôm Hiên Nhi đi đến bể tắm trong triều.

Mộc Thác Hạo Duyên mang đá núi lửa tới, đặt nó trong bồn tắm, làm nước nóng lên nhanh chóng, hắn vội gọi cung nữ thay quần áo cho Hiên Nhi, đặt Hiên Nhi ngâm trong nước.

Ước chừng qua hơn hai canh giờ, Hiên Nhi mới chậm rãi khôi phục nhiệt độ cơ thể lại bình thường.

Mộc Thác Hạo Duyên tự mình ôm Hiên Nhi nhẹ đặt lên giường, nhìn thấy sắc mặt Hiên Nhi dần dần hồng hào lại mới an tâm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mộc Thác Hạo Dật thấy Hiên Nhi đã không sao, cũng thư thái cười.

Hai người đều đi ra ngoài, không quấy rối Hiên Nhi nghỉ ngơi, hơn nữa sau khi sức ép như vậy, bọn hắn cũng mệt mỏi.

Hai người vừa đi, một bóng người liền hiện thân xuất hiện, hắn nhìn Hiên Nhi đã không còn gì đáng lo ngại, liền nhẹ nhàng ôm Hiên Nhi vào lòng, người này chính là Tử Ly, nhìn thấy Hiên Nhi phát bệnh, vốn định hiện thân xuất hiện, nhưng hắn lại không dám đối mặt với Hiên Nhi.

Người trong lòng vẽ mặt điềm tĩnh, ngủ rất sâu, nhất định vừa rồi nàng rất khó chịu, thế nhưng bản thân lại không thể ở bên cạnh giúp nàng, nếu không thể đưa ra quyết định thì nàng và hắn sẽ không...

Sư thúc nói với Hiên Nhi có tam thể tình duyên, mệnh trung chú định, sao hắn có thể thờ ơ, “Hiên Nhi, nếu muốn ta lựa chọn, ta phải làm gì đây? Ta không thể bỏ thứ gì đi được, nàng có hiểu nỗi khổ tâm của ta không? Ta không thể trở mặt nhìn nàng lấy người khác, nhưng lại không thể ngăn cản, nếu ta làm như vậy, có phải là muốn bỏ tu đạo? Ta sẽ cam tâm sao?” Tử Ly yếu ớt nói.

Người trong lòng khẽ động đập mắt, Tử Ly vội buông Hiên Nhi, lắc mình biến mất.

Hiên Nhi chậm rãi mở mắt ra, không thấy ai cả, vừa rồi rõ ràng còn cảm thấy hắn, trên người còn lưu lại hơi thở của hắn, vậy sao lại không thấy hắn??

“Vì sao phải trốn ta, muốn gặp ta cũng không dám hiện thân, người sợ thấy ta đến thế sao?” Hiên Nhi cứ thế nói, nàng biết hắn chưa đi, sẽ nghe thấy những lời của nàng.

Tử Ly trốn ở trong góc phòng, muốn đi ra ngoài, nhưng lại không muốn, đi ra thì có gì hay chứ, mình không thể hứa hẹn gì với nàng, lại có thể sao?? Hắn chỉ có thể thở dài rồi đi.

Hiên Nhi cảm thấy như có một luồng gió bay ra ngoài cửa sổ, biết hắn đã rời đi, nước mắt liền không tự chủ được chảy xuống, hắn không lựa chọn nàng, vấn bài này, ngay từ mới bắt đầu đã sai lầm.

Hoàng đế đại hôn, ngày kết hôn sắp đến gần.

Tử Ly càng không bước chân ra khỏi cửa, mỗi ngày chỉ biết mượn rượu giải sầu, Hiên Nhi cũng thêm trầm mặc, Mộc Thác Hạo Dật càng thêm thương cảm, chỉ có Mộc Thác Hạo Duyên, vẽ mặt hắn vô cùng vui mừng, xuân phong đắc ý.

Lão nhân trông bộ dáng sa sút của Tử Ly, khó hiểu nói: “Ta đã nói rõ như thế rồi, người còn không đưa Hiên Nhi về ư, chẳng lẽ thật sự muốn để con bé lấy hoàng thượng?”

Tử Ly nâng vò rượu lên, hét lớn: “Đừng nói nữa.”

Lão nhân thấy hắn phát hỏa thì cũng hét lớn: “Sao, ta nói người vài câu thì không bình tĩnh, ta là sư thúc của người, người không có tư cách để hét lên với ta, nói sao Hiên Nhi người ta thông minh dịu dàng đáng yêu, làm sao xứng với người chứ, người không cần con bé, chẳng lẽ con bé không cần người thì không thể sống sao?”

Về mặt Tử Ly chán nản nằm dài trên bàn, tự nhủ: “Ta không thể chọn nàng, ta muốn tu đạo, ta muốn tu đạo, tu đạo.” Nói xong lại uống say sưa.

Lão nhân thấy hắn ra thế này thì bĩu môi nói: “Tu đạo thì sao? Tu đạo thì bỏ Hiên Nhi làm gì? Tên tiểu tử điên cuồng này, sống đã mấy chục tuổi rồi, ai nói cùng với Hiên Nhi thì không thể tu đạo?” Lão nhân nói xong xua tay bỏ đi.

Tử Ly vẫn không nhúc nhích, bỏ qua câu nói vừa rồi của lão nhân.

Ngày kết hôn gần tới, trên dưới cả nước đều vui mừng.

Hiên Nhi thay rất nhiều xiêm y đẹp, nhưng mặt vẫn không thay đổi nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn không đến đây.

Quan chức trong triều cũng đến đông đủ, đều tranh nhau muốn xem tuyệt sắc dung nhan của thánh nữ – nhất quốc chi mẫu này.

Về mặt Mộc Thác Hạo Duyên tươi cười, rốt cuộc hắn cũng chờ được đến ngày này.

Mộc Thác Hạo Dật đau lòng đứng nhìn Hiên Nhi, hôm nay nàng nhất định rất đẹp.

Lão nhân vừa vào cửa, phát hiện Tử Ly vẫn như thế, liền tới đỡ hắn, hét lớn: “Tiểu tử khốn nạn, chẳng lẽ ngươi muốn gả Hiên Nhi cho người khác sao?”

Hắn vừa vào hoàng cung một chuyến, nơi đó quả thật rất náo nhiệt, Hiên Nhi đã sắp lập thất, sao tên tiểu tử này vẫn thờ ơ thế.

Tử Ly thần chí mơ hồ kêu lên: “Rượu, cho ta rượu.”

Lão nhân hướng về phía hắn vung một chưởng, mắng: “Ngươi nhìn mình em, đã thành cái gì không biết nữa, chỉ biết ở đây say khướt, còn không nhanh cướp Hiên Nhi về thì e rằng chậm một bước không kịp.” Lão nhân vừa rồi rất giận, sớm biết thế thì không đưa ra cái chỉ ý khi gió này, bây giờ thì tốt rồi, Tử Ly không đi, cứ để Hiên Nhi gả cho vị hoàng đế kia.

Tử Ly vừa nghe đến tên Hiên Nhi, lại lầm bầm gọi: “Hiên nhi, Hiên nhi.”

Lão nhân thấy hắn còn chưa hết hi vọng, vội thúc giục nói: “Mau đi cướp Hiên Nhi về đi.”

Tử Ly cách lắc đầu liên tục thở dài “Ta muốn tu đạo, ta muốn Hiên nhi, ta muốn Hiên nhi, ta muốn tu đạo.”

Lão nhân thấy hắn lại trưng ra dáng vẻ này thì mất kiên nhẫn nói: “Nói rồi cơ mà, coi như ngươi đi cướp Hiên Nhi về, cũng vẫn có thể tu đạo, nào ngươi chết rồi sao, sao lại không thoát ra thế này?”

Tử Ly bưng tỉnh, nắm lấy y phục của lão nhân, hỏi: “Ngươi vừa nói cái gì?”

Lão nhân thấy hắn rốt cuộc cũng tỉnh, cao hứng nói: “Thật tốt quá, nhanh đi cướp Hiên Nhi về đây, ta sẽ giúp các ngươi chuẩn bị động phòng.”

Tử Ly lặp lại một lần: “Sư thúc, ngươi vừa rồi nói gì đó?”

Lão nhân thấy vẻ mặt thành thật của hắn, nghiêm túc nói: “Ta vừa mới nói cái gì nhỉ? Ta nói cho dù lấy Hiên Nhi thì cũng có thể tu đạo.”

Tử Ly vọt ra ngoài như một mũi tên.

Hiên Nhi được thị nữ giúp đỡ đi vào đại điện, trong đại điện mọi người nhìn nàng không chớp mắt. Mộc Thác Hạo Duyên ngồi ở trên ghế rồng, cười cười nhìn nàng, Hiên Nhi tuyệt vọng, hắn sẽ không đến đây, sẽ không đến đây.

Hiên Nhi chậm rãi bước vào đại điện, nàng phải đứng cùng một chỗ với Mộc Thác Hạo Duyên, nhận những bái lạy của quan chức.

Chợt đột nhiên, Hiên Nhi hoảng hốt nghe thấy Tử Ly đang gọi nàng, nàng lắc đầu, tự nói với mình đây là ảo giác, nhưng âm thanh kia càng ngày càng rõ, Hiên Nhi xác định đây không phải ảo giác, vội phi thân chạy ra ngoài

Hắn đến đây tìm nàng.

Hiên Nhi chạy ra ngoài điện, thấy Tử Ly đứng giữa không trung, đang mỉm cười nhìn nàng, thanh âm dịu dàng vang lên “Hiên Nhi, Hiên Nhi.”

Hiên Nhi vui mừng quá mà ứa nước mắt, cuối cùng hắn cũng đến, lúc nàng cho là hắn không đến, lúc nàng sắp tuyệt vọng, hắn đã đến, đã đến đây thật.

Hiên Nhi chạy về phía hắn, rưng rưng kêu lên: “Tiểu Ly Tử, Tiểu Ly Tử.”

Tử Ly đáp xuống, Hiên Nhi liền nhào tới trong ngực hắn, hắn ôm nàng thật chặt, mượn cái ôm này để an ủi mấy ngày vô vị đấu tranh của hắn, hắn sẽ không do dự nữa, hắn muốn ở cùng với Hiên Nhi.

Tử Ly nâng đầu Hiên Nhi lên, khiến nàng nhìn thẳng vào hắn, nhẹ nhàng nhả ra từng chữ: “Hiên Nhi, nàng có bằng lòng lấy ta không?”

Nước mắt của Hiên Nhi càng thêm ứa trào, liên tục gật đầu: “Ta đồng ý, ta đồng ý.”

Hai người tình cảm nồng đậm rời đi, để lại cả bá quan văn võ và Mộc Thác Hạo Duyên kinh ngạc.

Hai người tay trong tay, mỉm cười vào cửa, thấy trong phòng đã dán đầy chữ ‘hỉ’.

Lão nhân vui mừng nói: “Cuối cùng các người cũng trở lại, ta còn chờ các người bá đường thành thân nữa.” Nói xong kéo Tử Ly qua, thúc giục hẳn “Còn không mau đi chuẩn bị đi, chẳng lẽ muốn cứ như vậy mà bá đường sao?”

Tử Ly thấy Hiên Nhi mặc xiêm y đỏ thẫm, mà quần áo mình vẫn một màu trắng, Hiên Nhi nghe được cần bá đường, mặt đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn Tử Ly.

Tử Ly đổi bộ y phục tân lang, đứng trước mặt Hiên Nhi, Hiên Nhi thấy hẳn thâm tình dừng ở trước nàng, lại thẹn thùng cúi đầu.

Lão nhân đẩy đẩy Lâu Thành Chi và Cố Trù bên cạnh, cười nói: “Thật đúng là một cặp trời sinh.”

Lâu Thành Chi cũng phụ họa: “Đúng thế, đúng là một cặp tân lang tân nương đẹp đôi, như vậy rất xứng.” Hai người nói xong nhìn nhau cười, lại trăm miệng một lời nói: “Ngày lành tháng tốt đã đến, tân lang tân nương vào bá đường.”

“Nhất bá thiên địa, nhị bá cao đường, phu thê giao bá, kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng.” Tất cả đều vừa lòng đẹp ý lại viên mãn thuận lợi.

Hiên Nhi ngồi ở đầu giường, nhìn Tử Ly bưng chén rượu tới, hồi hộp nắm lấy góc áo.

Tử Ly thấy dáng vẻ căng thẳng của Hiên Nhi, khẽ cười nói: “Hiên Nhi của ta cũng có lúc căng thẳng.”

Hiên Nhi thấy hẳn mỉm cười nhìn nàng, vừa thẹn thùng đỏ mặt, nàng cũng không biết mình bị sao nữa, vừa thấy Tử Ly dùng ánh mắt này nhìn nàng thì mặt càng thêm đỏ, tim đập nhanh hơn.

Tử Ly nâng chén đưa cho Hiên Nhi, “Uống chén rượu giao bôi, chúng ta chính thức trở thành phu thê.”

Hiên Nhi đón lấy, đang định uống thì bị Tử Ly ngăn lại “Rượu giao bôi không phải uống như vậy.” Nói xong lấy chén rượu của Hiên Nhi, uống một hơi cạn sạch, sau đó lại uống sạch chén rượu của mình.

Hiên Nhi nóng nảy, vội nói “Rượu giao bôi cũng không phải uống như vậy.”

Tử Ly cười giảo hoạt, kéo Hiên Nhi lại, ôm vào trong lòng, sau đó cúi đầu hôn lên môi Hiên Nhi, đem toàn bộ rượu trong miệng qua Hiên Nhi.

Hiên Nhi bị sặc đẩy hẳn ra “Ngươi, khụ khụ, sao ngươi có thể làm như vậy chứ?”

Tử Ly lại ôm lấy Hiên Nhi, nói nhỏ bên tai nàng: “Sao ta không thể làm như thế? Tiểu Hiên Nhi của ta, chúng ta không phải cần nghỉ ngơi sao.”

Hiên Nhi khẽ đẩy hẳn, gắt giọng: “Đáng ghét, ngươi coi thường ta.” Nói chưa xong thì miệng đã bị Tử Ly hôn lấy.

“Tiểu Ly Tử, tốt quá, chúng ta đã thành thân.” Hiên Nhi nằm trong lòng Tử Ly, cười khẽ.

Tử Ly khẽ vuốt tóc Hiên Nhi, bất mãn nói: “Đã thành hôn, nàng có phải cũng nên sửa lại xưng hô?”

Hiên Nhi xoay người nhìn thấy hẳn, nói: “Thế thì gọi như thế nào?”

Tử Ly buồn cười nhìn Hiên Nhi, sao ngay cả điều này mà nàng không biết chứ, liền nghiêm túc nói: “Gọi tên Tử Ly của ta, hoặc là...” Hẳn nói xong tiến đến bên tai Hiên Nhi, khẽ cười: “Kêu là phu quân.”

Luồng khí ấm bên tai khiến Hiên Nhi rụt cổ, Tử Ly vội ôm Hiên Nhi, thúc giục nói: “Hiên Nhi, mau gọi ta.”

Hiên Nhi nghe thấy cách xưng hô sao buồn nôn thế, còn bảo nàng mở miệng gọi ư, sống chết mặc kệ, làm nũng nói: “Thiếp không muốn đâu.”

Tử Ly thấy Hiên Nhi không chịu gọi, liền lấy tay cù Hiên Nhi, Hiên Nhi bị nhột cười “ha ha”, “Được rồi, ha ha, thiếp gọi.”

Lúc này Tử Ly mới dừng tay, Hiên Nhi khó thở, kêu lên: “Tử Ly, phu quân.”

Tử Ly đạt được mục đích, cười ha hả.

Sau khi thành thân, Hiên Nhi với Tử Ly cả ngày dính lấy nhau, lão nhân thấy bọn họ ngày nào cũng dăng về chàng chàng thiếp thiếp không bỏ, rằng đã muốn rụng rời, mỗi ngày đều nói móc Hiên Nhi “Xem bộ dạng ngọt ngào của các người kìa, không cần phải thể hiện trực tiếp thế đâu.”

Tử Ly trừng mắt liếc hần một cái “Ai cần người lo.”

Hiên Nhi buồn cười nhìn hai người này, như vậy mà cũng dễ ồn ào.

Lão nhân thấy thái độ của Tử Ly, cũng hăng hái “Nếu không phải ta đưa Hiên Nhi đến nơi này, người có thể gặp được Hiên Nhi sao? Ta thể nhưng cũng là bà mối của các người, người với Hiên Nhi vừa kết thân, đã muốn qua cầu rút ván rồi.”

Hiên Nhi nghe lão nhân nói vậy, chợt thấy buồn, ba, mẹ, còn cả Mễ Kỳ nữa, bọn họ có khỏe không?

Tử Ly thấy Hiên Nhi buồn rầu, nhẹ giọng hỏi: “Sao thế?”

Hiên Nhi lắc đầu, ôm lấy Tử Ly, dúi đầu vào trong ngực hần.

Lão nhân thấy thế, nói: “Hiên Nhi nhớ nhà.”

Tử Ly nghe lão nahan nói vậy, cũng hỏi: “Hiên Nhi có thể trở về sao?”

Lão nhân khó xử, “Cái này, ta cũng không dám chắc, có lẽ là có thể, có lẽ là đến một đất nước khác.”

Hiên Nhi nghe hần nói như vậy, kinh ngạc ngẩng đầu: “Còn có thể đến nước khác sao?”

Lão nhân khẳng định nói: “Đó là đương nhiên, không phải ta đưa người từ nơi khác đến sao?”

Hiên Nhi vui mừng kéo y phụ Tử Ly, vui nói: “Tử Ly, chúng ta đến đâu đó tham quan đi.”

Tử Ly lơ đãng nói: “Nàng đừng nghe gió mà tưởng mưa, ai biết hần có nói lung tung không.”

Lão nhân nghe thấy Tử Ly hạ thấp hần, tức giận kêu to: “Tiểu tử thói, người dám nói ta nói bậy sao, càng ngày người càng không coi sự thúc ta ra gì, hôm nay, nhất định ta phải giáo huấn người.” Nói xong liền bay đến phía Tử Ly.

Tử cách thấy thế, vội đẩy Hiên Nhi đang ôm ra, nói to: “Sự thúc, người đừng có gây sự, ta còn chính sự muốn hỏi người.”

Lão nhân nghe thế thì dừng tay nói : “Chuyện gì?” ?

Tử Ly nhìn Hiên Nhi trong lòng: “Là chuyện của Hiên Nhi.”

Hiên Nhi ngẩng đầu “Chuyện của thiếp?”

Tử Ly dùng ánh mắt ý bảo Hiên Nhi không nên gấp gáp, nói: “Hiên Nhi nuốt viên Thủy linh châu vào, tuy rằng trên châu đã lấy ra, nhưng vẫn còn giữ lại hàn khí trong người, thỉnh thoảng toàn thân lạnh như băng, làm thế nào mới có thể bỏ đây?”

Lão nhân như không có việc gì nói: “Hiên Nhi bây giờ đã ổn rồi, sau khi các người thành thân không phải Hiên Nhi không tái phát sao?”

Tử Ly kinh ngạc nói: “Bây giờ đã ổn, như thế nào lại?” Hiên Nhi không có tái phát, nhưng như vậy là bình phục sao?

Hiên Nhi cũng vẽ mặt kinh ngạc “Sao ta không có chút cảm giác gì?”

Lão nhân nói: Các người thành thân, được rồi vợ chồng Chi Lễ, một âm một dương, một cương một nhu, một thủy một hỏa, tương sinh tương khắc, không phải tốt sao.”

Lão nhân một câu nói toạc ra, hại Tử Ly cực mất tự nhiên, Hiên Nhi cũng ngượng ngùng cúi đầu.

Thì ra sự việc lại như vậy.

Hiên Nhi cùng Tử Ly lên mái nhà, ôm nhau ngắm trăng.

Hiên Nhi nhẹ giọng nói: “Chỉ mong người lâu dài, ngàn dặm cùng thuyền quyên.”

Tử Ly nghe xong thì ôm thật chặt Hiên Nhi.

Hiên Nhi lại nhẹ nói: “Tử Ly, chúng ta đi hoàng cung một chuyến đi.” Lần trước ra đi không từ biệt, trong lòng Hiên Nhi luông không yên tâm, cũng không biết cuối cùng Mộc Thác Hạo Duyên kết thúc như thế nào?

Tử Ly nhẹ vỗ về mái tóc Hiên Nhi, nhẹ giọng đáp: “Được.”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuynh-thanh-chi-loan>